IRIS BROMIGE

Frumoasa necunoscută

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Bombănind, Gretchen Sprague se debarasa de rucsac, îl puse pe o bancă de lemn din refugiu şi îşi mişcă muşchii dureroşi ai umerilor. Coada lungă de păr arămiu era îmbibată de apă şi o stoarse ca pe o rufă udă. Afară, ploaia continua să cadă, monotonă şi tenace.

Apropiindu-se de cartea de aur lăsată acolo pentru a primi impresiile vizitatorilor, parcurse cu ochii ultimele mesaje.

Marţi. Plouă torenţial… Familia Delbert din Pennsylvania.

Tot marţi. Ploaie, lasă-ne în pace! Steve şi Lou din Rapid-City.

Miercuri 18 iunie. Plouă cu găleata. Tom B. şi Tom Q. din Boston.

— Plouă cu clişee, mormăi Gretchen luând creionul agăţat de caiet.

Reflectă un moment înainte de a scrie.

Marţi

De patruzeci de ore nu stă ploaia.
Infern lichid e acum pământul.
Unii nu-şi mai părăsesc odaia.
Alţii trebuie să-şi continue drumul.

G.S.

Îşi reciti cele patru versuri şi clătină din cap cu satisfacţie. N-avea desigur pretenţia să-i egaleze pe cei mai mari poeţi, dar aceste câteva rime îi procurau o imensă încurajare. Le găsea… întremătoare. Acesta fusese scopul ei, venind în Maine: să se refacă, să plece de aici ca nouă, să scape de trecut.

După ce şi-a umplut plosca la chiuvetă, Gretchen se aşeză lângă rucsac, cuprinsă de oboseală. Închizând ochii, îşi masă ceafa şi umerii. Se scurseseră mulţi ani de la ultima ei mare călătorie, dar picioarele o purtau fără

dificultate de patru zile. Sprijinindu-se de un stâlp de lemn care susţinea acoperişul refugiului, le întinse pe bancă şi le examină. Goale de la şortul lung kaki până la şosetele rulate pe gleznele fine, erau acoperite de mici pete de noroi şi de zgârieturi fără gravitate.

Privirea ei reveni spre uşa deschisă a refugiului şi privi un timp ploaia fină pe care vântul o transforma într-o burniţă pătrunzătoare. Dacă mergea destul timp, venea momentul când nimic n-o mai putea atinge, nici ploaia neîntreruptă care cădea de trei zile, nici durerile care-i înjunghiau ceafa şi umerii, nici băşicile care se formaseră din prima zi pe tălpile picioarelor. Nici măcar egoismul crud al unui bărbat.

Gretchen luă o înghiţitură de apă călduţă din ploscă. Închizând ochii, oftă, sondând profunzimile unei alte dureri, mai adânci decât aceea din umeri, suferinţa care a făcut-o să fugă până la întinderile sălbatice şi pustii din parcul de stat Baxter. Jack detesta excursiile lungi. Pentru el, concediile reuşite se petreceau într-un club unde o mulţime de persoane erau plătite să prevină cele mai mici dorinţe din partea lui. Dar nu era şi ideea pe care şi-o făcea despre legăturile cu Gretchen?

Un zgomot de paşi o făcu să tresară. Deschizând ochii, zări un bărbat care era gata să intre în refugiu. După patru zile, nu se încrucişase decât cu două tinere femei. Restul timpului se bucurase de singurătatea cea mai completă, ceea ce-i satisfăcea dorinţa cea mai scumpă. Intruziunea bruscă a unui străin avea de ce s-o surprindă şi s-o contrarieze.

Înalt, dotat cu o carură de atlet, respira sănătate şi vitalitate. Părul blond şi des decolorat de soare se ridica peste o faţă cu trăsături regulate şi bine desenate, un nas drept, ochi albaştri cu privirea deschisă şi o bărbie voluntară acoperită de o barbă nerasă de câteva zile. Manşetele cămăşii de bumbac alb erau rulate până la coate, descoperind antebraţe musculoase care, ca şi faţa, erau arse de soare. Purta un pantalon de sport kaki şi încălţăminte la fel de murdară ca aceea a lui Gretchen.

Privirea nou-venitului se fixă asupra tinerei femei aparent epuizată care se odihnea pe bancă. Părul ei împletit în coadă încadra o faţă perfect ovală. Admiră ochii ei migdalaţi, micul nas delicat şi buzele pline şi senzuale.

— S-a făcut puţin cam umed, nu găsiţi? întrebă el zâmbind.

Gretchen se forţă să zâmbească, deloc amuzată, şi-l privi pe străin cum îşi dă jos rucsacul. Apoi îl urmări cu privirea când se apropie la rândul lui de cartea de aur şi parcurse ultimele notări. Se surprinse chiar cercetând cu interes umerii lui largi, muşchii puternici ai spatelui subliniaţi de cămaşa lui udă, şoldurile înguste şi picioarele lungi. Acest bărbat avea un fizic remarcabil, comparat cu statura mai fragilă a lui Jack şi cu majoritatea prietenilor ei.

El se reîntoarse brusc şi o măsură din cap până în picioare.

— Dumneavoastră sunteţi G.S? întrebă el deodată.

Surprinsă, dădu din cap. Zâmbetul străinului se lărgi.

— În sfârşit, v-am ajuns! exclamă el. Vă urmăresc de la baza Katahdin!

— Mă urmăriţi? repetă ea cu un sentiment de panică.

Cine era oare acest bărbat? Ce voia?

— Aceste mici poeme pe care le-aţi scris în cărţile de aur mi-au făcut bucurie la fiecare din opririle mele. Care era ultima? „Această pribegie uneori mă dezgustă”…

— „Ca şi noroiul de pe încălţările mele” sfârşi Gretchen.

Râsul scutură umerii bărbatului.

— Asta este! exclamă el privind-o pe Gretchen aproape cu afecţiune. Acest poem exprimă atât de bine ceea ce toţi mărşăluitorii trebuie să simtă în această parte a lumii, în acest moment! îmi stârniţi curiozitatea: care este numele dumneavoastră?

Neîncrederea o cuprinse imediat pe Gretchen.

— Asta nu vă priveşte, bombăni ea.

Mai întâi surprins, el păru că acceptă dorinţa ei de a-şi păstra anonimatul.

— Aveţi dreptate, G.S. Asta nu mă priveşte, spuse el pe un ton glumeţ.

Simţind cât i-ar fi de uşor să se lase sedusă de farmecul acestui necunoscut, întoarse repede capul. Argumentele şocante ale lui Ruth când Gretchen o anunţase de intenţia de a pleca singură în excursie în Munţii Apalaşi îi reveniră în memorie. „Este nebună de legat! Rişti să fii agresată! Dacă ţi se întâmplă ceva, unde o să găseşti ajutor?”

De departe, temerile lui Ruth i s-au părut ridicole. Acum, simţind privirea apreciativă a acestui necunoscut, nu era departe de a regreta că nu ascultase sfaturile prietenei.

Cu hotărâre, se ridică, îşi reluă rucsacul greu pe spate şi se întoarse spre el.

— Călătorie plăcută, spuse ea repede, sperând că vocea nu-i va trăda teama.

El o prinse din urmă din doi paşi şi Gretchen se opri în prag. Bătăile inimii se accelerară când el îi puse o mână pe braţ.

— Aşteptaţi-mă. Vin cu dumneavoastră.

— Aş prefera să continui singură, spuse ea cu o voce gâtuită.

El o privi un lung moment, apoi îşi îndepărtă braţul şi-i zâmbi.

— De acord G.S. Drum bun.

Ea se întoarse repede pe călcâie ca să-i ascundă că roşise până la rădăcina părului. Cu ochii fixaţi pe cărarea jalonată de băltoace noroioase, porni la drum.

Când pulsul îi redeveni regulat şi când senzaţia de arsură pe care mâna necunoscutului o lăsase pe braţul ei fu ştearsă, ezită, îşi încetini mersul şi trase cu urechea. Niciun zgomot de paşi nu venea să se amestece în clipocitul picăturilor de apă pe solul muiat. Unde era el? Dacă cel puţin o ajungea, ca apoi s-o depăşească, n-ar fi avut dezagreabila impresie că este urmărită!

Scuturând din cap, Gretchen îşi reluă drumul. Ploaia curgea pe faţa ei şi îşi scoase o bandană roşie din buzunar

ca să-şi şteargă fruntea. Pădurea pe care o traversa cărarea era un amestec de conifere şi copaci cu frunze căzătoare din care unii îşi reluaseră frunzişul stufos de vară. Solul era acoperit cu muşchi şi cu ciuperci crescute în timpul ploii şi umiditatea ridica mirosul de humus.

Gretchen se destinse încetul cu încetul, obişnuindu-se cu ideea că bărbatul din refugiu era undeva în spatele ei, pe aceeaşi cărare. O va depăşi, sau va rămâne la o distanţă respectuoasă. Cum putea schimba situaţia?

Fără voia ei, se gândi din nou la virilitatea extraordinară a necunoscutului. Avea fără discuţii origini californiene şi-i reamintea de Willie, un campion de surf pe care îl cunoscuse la colegiul Wilmington, din Delaware.

Prima ei dragoste... se gândi ea cu o ridicare de umeri ironică. Îşi dădea seama acum că nu fusese decât o masă estetică de muşchi, cu păr blond şi pielea arsă de soare. Îşi cultivase frumuseţea corpului în detrimentul celei a sufletului. Acum, Gretchen era atrasă de bărbaţii inteligenţi şi cultivaţi, al căror exemplu viu era Jack Martell. Cu un oftat, îşi înghiţi lacrimile care-i picurau din ochi.

Jack era un arhitect de talent cu care trăise un an. Cu doisprezece ani mai în vârstă decât ea, divorţat şi cunoscând viaţa, o sedusese pe tânăra Gretchen de douăzeci şi patru de ani prin conversaţia lui strălucitoare şi manierele rafinate. Poseda toate calităţile pe care ea le aştepta de la un bărbat. Se îndrăgostise foarte repede de el. Când îi ceruse să vină să locuiască la el, cu un an în urmă, crezuse prosteşte că nu va întârzia să-i ceară mâna.

De aceea, acum câteva săptămâni, când o invitase să-şi îmbrace cea mai frumoasă rochie ca s-o ducă la restaurant „să discute ceva important”, se gândise imediat că momentul atât de aşteptat sosise. Se înşela.

— Gretchen, începuse el cu ton solemn, suntem împreună de mai mult de doi ani, acum. Este mult draga mea şi simt că ne ataşăm din ce în ce mai mult unul de altul. Am fost căsătorit, şi ştiu că nu sunt făcut pentru această viaţă. Încep să mă sufoc, înţelegi? Mi-ar plăcea să

continuăm să ne vedem, dar cred sincer că ar trebui să ne gândim să mai întâlnim şi alte persoane. De acord?

De acord? Fusese cât pe ce să i se facă rău. Forţa pe care o găsi în ea însăşi ca să nu izbucnească în lacrimi ţinea de domeniul miracolului. În ziua următoare, după o dimineaţă folosită să parcurgă anunţurile imobiliare, îşi găsise o căsuţă de închiriat la Woodmont, nu departe de New Haven. îi trebuise două săptămâni să şteargă toate urmele trecerii ei prin casa confortabilă a lui Jack din Westrille. O lună mai târziu, se hotărâse să profite de concediu ca să plece în excursie în Munţii Apalaşi şi să încerce să-l uite.

La început, plănuise să parcurgă douăzeci de kilometri pe zi. Dar timpul rău o obligase în fiecare seară să se oprească mai devreme decât prevăzuse. Se uită la ceas. Şase fără un sfert se apropia şi deja lumina slăbea.

Părăsind cărarea, se îndreptă spre un zgomot de apă veselă şi melodioasă. La mai puţin de o sută de metri, descoperi cu entuziasm o mică poiană de dimensiuni reduse acoperită de trifoi şi mărginită de un pârâu al cărui susur o încânta de un sfert de oră. Îşi scoase rucsacul şi-l puse pe o piatră relativ uscată sub un stejar mare, şi-şi montă rapid cortul uşor.

Asigurându-se că ţăruşii ţineau bine, deschise fermoarul de la rucsac şi scoase un aragaz de voiaj şi câţiva săculeţi. Cu nasul încreţit, făcu rapid alegerea: carne de vacă, cartofi, mere… Apoi îşi instală o bucătărie improvizată pe o piatră plată.

Mâncarea deshidratată era fără gust, dar avea avantajul de a fi uşor de digerat şi uşor de transportat. Gretchen zâmbi cu amărăciune, amintindu-şi gusturile culinare rafinate ale lui Jack. Tocmai când deschidea o cutie de chibrituri, un trosnet sinistru al unei crengi sfâşie liniştea. Ridicându-se dintr-o săritură, alunecă pe roca mişcătoare şi proiectă din nefericire conţinutul cutiei de chibrituri în pârâu. Îşi înăbuşi o înjurătură văzând un bărbat blond că apare de nicăieri şi se agită să salveze chibriturile în pericol. De mai multe ori, el îşi cufundă

mâna în apă şi reuşi în fine să prindă unul… înmuiat şi inutilizabil.

Redresându-se, el îi adresă un zâmbet jenat lui Gretchen, care întâlni cu stupoare privirea lui albastră de oţel. Apoi, admiraţia ei nedeghizată se schimbă în furie când recunoscu autorul lanţului de catastrofe care se produseseră.

— Iar dumneavoastră! bombăni ea, uitând momentan teama pe care i-o inspirase în urmă cu o oră.

Furia ei nu păru deloc să-l încurce şi o ajunse din doi paşi mari. Fără s-o privească, închise butonul aragazului şi făcu observaţia că mai avea desigur o a doua cutie cu chibrituri.

— Era deja a doua! explodă ea. Prima a căzut într-o băltoacă de noroi, acum două zile.

Companionul ei îşi ascunse un zâmbet şi furia lui Gretchen spori. Găsea amuzant să fie obligată să mănânce mâncarea deshidratată rece până la sfârşitul excursiei? Surâzând încă, el îşi vârî mâna în buzunar şi scoase o brichetă cu benzină pe care i-o întinse.

— Asta este ultimul strigăt în materie de camping, explică el.

Ea îşi strânse buzele, agasată de expresia lui de satisfacţie.

— Presupun că n-o să mi-o împrumutaţi…

— Nu, confirmă el pe un ton vesel, aprinzând aragazul sub cratiţa lui Gretchen. Ce este? Fulgi pentru piure?

— Da, răspunse ea, deodată neliniştită văzând că punea stăpânire pe cratiţă şi o duce spre propriul lui rucsac.

La urma urmei, poate că reproşa ceva proviziilor ei, se gândi ea cuprinsă de panică. Dar sub privirea neîncrezătoare a tinerei femei, el scoase o pungă de fulgi de cartofi din care vărsă jumătate în cratiţa lui Gretchen. Apoi, fără un cuvânt de explicaţie, se afundă în pădure şi reveni după un moment cu tije lungi verzi.

— Arpagic sălbatic, declară el punând din nou cratiţa

pe foc.

Uluită, Gretchen rămase un timp tăcută. Luase cu totul în mână prepararea mesei, adăugând propriile lui provizii la cele ale lui Gretchen.

— V-am spus că voiam să fiu singură, se plânse ea în fine.

— Scuzaţi-mă, mi-aţi spus că voiaţi să „continuaţi" singură, este altceva. Observaţi că nu v-am incomodat în timp ce mergeaţi.

Ridicându-se încă o dată pentru a merge să caute în rucsacul lui, reveni cu doi morcovi frumoşi pe care-i curăţă sub privirea invidioasă a lui Gretchen. Cu forţa lui musculară, îşi putea permite să transporte provizii proaspete! se gândi ea cu amărăciune. Când îi întinse leguma apetisantă, urcă totuşi câteva grade în stima ei.

Dar recunoştinţa el fu foarte repede alterată de un presentiment groaznic. Va crede oare că-i datora ceva în schimbul generozităţii lui? Uitase deja incidentul cu chibriturile?

Acest gând o cufundă în reflecţii amare. Ce va face fără chibrituri? încă puţin şi ar merita să-l lase fără brichetă!

Privirea îi reveni la indezirabilul care umplea două farfurii cu carne de vită şi piure. O rază de soare reuşise isprava să străpungă eroic grosimea norilor, apoi frunzişul, şi crea acum reflexe schimbătoare pe părul şi pe faţa lui.

— Unde vă veţi stabili tabăra seara asta? întrebă ea pe neaşteptate.

El se gândi un moment, apoi ridică din umeri.

— Voi dormi sub cortul dumneavoastră.

— Cu siguranţă, nu!

— Poiana nu este suficient de mare pentru două corturi, remarcă el pe un ton rezonabil.

— N-aveţi decât să vă duceţi să vă instalaţi mai departe.

— Haide, nu-i nevoie să deveniţi dezagreabilă. Nu mă voi mişca din sacul meu de dormit, promit. De altfel, sunteţi obligată să mă suportaţi. Altfel, cum o să vă

pregătiţi mesele? Nu mai aveţi foc…

Gretchen ridică din umeri, dar privi cu poftă farfuria fumegând pe care el i-o întindea. Era preferabil să profite de această cină, chiar cu el. Va fi poate ultima ei mâncare caldă pentru ultimele trei zile.

Arpagicul sălbatic aroma delicios carnea şi Gretchen trebui să admită că dacă accepta să facă restul drumului cu acest bărbat, era sigură că va mânca pe săturate şi mult mai bine.

Dar ce îndrăzneală! Să se invite să împartă cortul ei! Drept cine se credea?

Din când în când îşi ridica ochii din farfurie, şi-l surprindea privind-o zâmbind. Dacă măcar ar fi mai puţin seducător, ar găsi mai puţine obiecţii să călătorească împreună cu el! Dar cum îl găsea exact? Era prima dată după Willie când un sportiv prezenta cea mai mică atracţie în ochii ei! Gusturile ei evoluaseră totuşi în câţiva ani!

În acelaşi timp, privind fix mişcările mărului lui Adam în timp ce el bea, avea impresia că are din nou optsprezece ani… Trebuia neapărat să-şi revină înainte de a aluneca pe această pantă periculoasă.

— Ascultaţi-mă, bombăni ea, luptând împotriva fiorilor nestăpâniţi care o străbăteau. Vă mulţumesc pentru arpagic, pentru ajutorul la prepararea cinei, pentru morcov. Dar nu veţi dormi sub cortul meu seara asta, este clar?

El plecă pleoapele şi se încruntă uşor.

— Calmaţi-vă, G.S. Sunt complet inofensiv. Copiii şi animalele mă adoră, adăugă el cu o sclipire maliţioasă în ochi.

— În cazul acesta, de ce nu găsiţi un copil şi un câine pentru a vă ţine companie astă seară? replică ea cu promptitudine.

Drept răspuns, el îşi aruncă pe spate capul şi izbucni în râs. Apoi, strânse farfuriile şi merse la pârâu să le spele. Furia lui Gretchen se topi ca zăpada la soare privindu-l încovoiat deasupra apei, ca o felină aplecându-se să bea…

Gretchen era speriată de inexplicabilele ei schimbări

de dispoziţie faţă de acest bărbat. Ele aveau ceva înfricoşător, deoarece se comporta ca o adolescentă aiurită şi fără experienţă! Fugise de compania fiinţelor umane ca să se refugieze în sânul naturii şi să-şi descarce aici tristeţea. Nu va găzdui cu siguranţă acest bărbat, chiar dacă era magnific şi o tulbura puţin!

Totuşi… hazardul ar fi putut să-i joace o festă mai crudă decât aceasta. La urma urmei însoţitorul ei ştia să se facă agreabil. După ce spălase farfuriile, atacă acum cratiţa. Şi, de altfel, dacă avusese intenţii necinstite în privinţa ei le-ar fi pus deja în aplicare.

Seara cădea rapid, şi curând o să fie prea întuneric pentru ca el să-şi monteze cortul. Putea foarte bine să-l roage să plece în altă parte. Dar în mod tacit, călătorii se supravegheau unul pe altul, şi se ajutau la nevoie. Nu putea să încalce aceste reguli.

Discret, îşi mişcă muşchii umerilor. Era prea obosită pentru a se certa cu el. Decizia ei era luată: pentru seara asta, îi va oferi ospitalitate.

Punându-şi rucsacul sub cort, îşi scoase sacul de dormit pe care îl întinse într-o parte. Procedă apoi la o toaletă sumară la malul apei. Sprijinit cu spatele de o stâncă, invitatul ei privea gânditor pârâul şi Gretchen nu se putu împiedica să observe câteva momente silueta lui în lumina apusului.

El n-o urmă în cort şi profită de aceste secunde de intimitate ca să se dezbrace. Agăţând hainele încă umede, se strecură îmbrăcată doar în lenjeria intimă din dantelă în sacul din fulgi de raţă şi trase fermoarul până la bărbie.

Cufundându-se în covorul moale de ace de pin, Gretchen aspiră cu nesaţ aerul parfumat de umezeală înconjurătoare. Şi aşteptă. Ce făcea el?

— Pot veni acum? îl auzi ea întrebând, de la malul apei.

Cu o uşoară remuşcare, îşi dădu atunci seama că aşteptase cu tact şi delicateţe înainte de a-i impune prezenţa lui.

— Da, răspunse ea, impresionată de respectul lui.

Prin deschizătura cortului, îl văzu trăgându-şi rucsacul. Pe prag, îşi miji ochii şi evaluă locul rămas. Consideră fără îndoială preferabil să-şi lase rucsacul afară, deoarece îşi scoase sacul de dormit pe care-l întinse pe sol, ca Gretchen câteva minute mai devreme.

Apoi, privirea lui întârzie asupra gazdei lui şi un râs surd îi scutură umerii.

— Ce este atât de amuzant?

— Dumneavoastră, răspunse el, aşezându-se să-şi scoată încălţămintea. Nu vi se vede decât faţa.

Ea îl fulgeră cu privirea, dar preferă să tacă.

Penumbra domnea sub cort, dar Gretchen îşi dădea silinţa să fie discretă privindu-l cum se dezbrăca. El părea că uitase total de prezenţa ei. Cămaşa descheiată, şi-o scoase cu o ridicare din umeri, descoperindu-şi pieptul şi spatele puternice, aşa cum Gretchen îşi imaginase. Apoi, degetele lui atacară fără exitare catarama curelei. Curând, putu să-i privească picioarele lungi, atletice şi şoldurile înguste…

Dintr-odată, îi fu ruşine de neruşinarea ei. Ce era cu ea? Roşind, întoarse capul. Comportamentul ei paradoxal nu era oare dovada că avea mai puţin de temut din partea acestui străin decât faţă de ea însăşi?

Dar nu făcu nimic. Incapabilă să se stăpânească, aspiră cu plăcere parfumul cald şi picant care se degaja din acest corp de Apolo. Pe deasupra umărului, îl văzu cum se strecoară în sacul de dormit căruia îi trase fermoarul până la jumătatea pieptului, lăsând unul din braţe să se odihnească afară.

— G.S? spuse el pe neaşteptate, întrerupând examenul.

— Da?

— Îmi veţi spune numele?

— Nu, răspunse ea.

Inexplicabil, avea impresia că în acest secret rezida singura ei apărare contra lui. Faptul că-i era greu să precizeze de ce trebuia să se apere nu era decât un detaliu minor în ochii ei.

— De acord, oftă el. El bine, noapte bună, frumoasă necunoscută.

— Noapte bună, răspunse ea cu un zâmbet.

Ea îi simţi braţul aşezându-se cu uşurinţă pe umerii ei. împietrită, îşi reţinu respiraţia, dar îşi dădu seama după câteva minute că el dormea deja. Contrar oricărei aşteptări, acest gest intim îi procură o imensă stare plăcută care o însoţi în regatul somnului.

Capitolul 2

Gretchen se trezi cu o senzaţie de bucurie intensă. Prin frunzişul des al crengilor înclinate peste mica poiană, razele soarelui pătrundeau până la sol, pentru prima dată după patru zile.

Blândeţea timpului nu era singura cauză a bunei ei dispoziţii. Un braţ de bărbat, puternic şi protector era aşezat peste umerii ei. Întorcându-se în sacul de dormit, întâlni faţa lui foarte aproape de a ei. Cu pleoapele închise, cu buzele uşor întredeschise, el respira cu o regularitate care dovedea profunzimea somnului lui. La lumina slabă a zorilor, ea admiră culoarea arămie a pielii, forţa care emana din braţele şi din umerii lui.

O clipă, Gretchen fu cât pe ce să-l trezească şi să-l întrebe numele, apoi respinse această idee stranie. Era doar un prieten, un companion întâlnit pe drum, o fiinţă ivită din natura sălbatică. Un zâmbet uimit se schiţă uşor pe buzele ei delicate când privea bărbatul adormit alături de ea. Gretchen Sprague, inginer urbanist care fusese la un pas de a se căsători cu Jack Martell, n-avea obiceiul de a se trezi lângă un necunoscut – foarte seducător pe deasupra – în mijlocul unei poieni, la kilometri de orice aşezare omenească. Şi totuşi, aventura ei era reală.

O mişcare îi atrase atenţia spre deschiderea cortului. Un bursuc mirosea cu interes rucsacul pus pe o piatră la câţiva metri de acolo. De obicei, pungile cu alimente deshidratate nu atrăgeau animalele, dar însoţitorul lui Gretchen transporta morcovi proaspeţi şi Dumnezeu ştie ce altceva încă. Animalul începu să ronţăie conştiincios ţesătura din jurul fermoarului.

Foarte încet, Gretchen deschise sacul ei de dormit şi ieşi fără zgomot. Aerul rece matinal îi mângâie pielea, o străbătu un frison şi se apropie de pragul cortului. Absorbit de lucrul său, bursucul nu observă mâna care se întindea încet spre o piatră, o prinse şi o aruncă în direcţia lui. Însoţind gestul cu un strigăt, îl sperie pe bietul animal care fugi la fel de repede ca un iepure urmărit de un câine.

Gretchen merse imediat să verifice dacă nefericitul bursuc nu făcuse multe stricăciuni. Pânza plastifiată era rezistentă şi în afară de câteva urme de dinţi, nu suferise de asalturile animalului.

Liniştită, Gretchen se întoarse spre cort şi-şi dădu seama că bărbatul se trezise şi o observa. Privirea lui se plimba îndrăzneaţă peste corpul ei foarte uşor îmbrăcat. Paralizată, îi simţi ochii mângâindu-i umerii delicaţi, coborând apoi spre sânii cu sfârcurile întărite de frig, apoi insinuându-se pe pielea satinată a pântecului până la triunghiul de mătase ca piersica ascunzând goliciunea ei, ca să întârzie apoi pe picioarele lungi armonioase şi pe fineţea gleznelor…

Văzând o licărire de plăcere dansând în ochii bărbatului, găsi în fine forţa de a-şi încrucişa braţele peste piept.

— De ce mă fixaţi aşa? întrebă ea cu un ton nemulţumit.

— Ghiciţi…

O grimasă încreţi buzele lui Gretchen. Această situaţie era imposibilă! Să revină în cort era peste puterile ei, cu acest bărbat care păzea intrarea. Nu putea totuşi să rămână la discreţia acestei priviri echivoce!

— V-ar deranja să închideţi ochii? întrebă ea în cele din urmă.

— Absolut, răspunse el cu sinceritate.

— Ascultaţi, se enervă uşor Gretchen, îmi datoraţi recunoştinţă. Un bursuc era gata să vă sfâşie rucsacul ca să vă fure morcovii.

— Era cât pe ce să-l omorâţi aruncând acea piatră, răspunse bărbatul pe un ton de reproş.

— Eraţi treaz? De ce n-aţi venit în ajutor?

— Eram prea uluit de îndemânarea dumneavoasttră! Presupun că v-aţi temut mai mult pentru morcovii mei decât pentru rucsac, dar vă mulţumesc totuşi. Pot să vă fac o sugestie? Veniţi să vă încălziţi înainte de a căpăta un guturai. Buzele vă sunt deja vinete.

Fără voia ei, trebui să admită că avea dreptate. Odată în cort, îngenunche pe sacul de dormit, deschise rucsacul ca să caute haine uscate. Deodată, simţi o mână pe şoldul ei. Acest contact intim avu efectul unei descărcări electrice, dar mult mai mare fu uimirea de a şti că era incapabilă – mai rău încă, n-avea nicio dorinţă – de a descuraja avansurile lui.

Nu opuse nicio rezistenţă şi-l lăsă s-o facă atunci când o trase spre el. Gura lui o atinse uşor pe a ei.

— Bună ziua, frumoasă plimbăreaţă, murmură el. Buzele tale nu sunt vinete deloc, ci roşii ca zmeura.

Puse din nou stăpânire pe gura ei, şi o undă de căldură luă naştere în mijlocul pântecului lui Gretchen. Instinctiv, îşi strecură degetele în părul lui auriu şi răspunse sărutului său pe cât de delicios, pe atât de neaşteptat.

— Oh, G.S., oftă el îndepărtându-se încet pentru a-şi adânci ochii într-ai ei. Cu vârful degetului, îi mângâie tâmplele. Buzele lui Gretchen sclipeau blând şi era pierdută într-un univers de senzaţii pure. Dorinţa însoţitorului ei se propaga în valuri în ea, transmiţându-i surescitarea lui. Totuşi, simţea de asemenea la el o anumită reţinere care o linişti deplin. Dacă unul dintre ei trebuia să fie taxat pentru rătăcire, ea era aceea. Deoarece dorinţa acestui bărbat nu era nimic în comparaţie cu a ei. Avea impresia că o flacără uriaşă îi cuprindea corpul, aprinzându-i simţurile.

— Frumoasă necunoscută, murmură în fine bărbatul, cu vocea răguşită de emoţie, te implor spune-mi cine eşti.

— Nu.

Răspunsese fără să se gândească şi-l simţi imediat că se îndepărtează. Privirea lui se înăspri imperceptibil şi lăsă

să-i cadă mâna care mângâia faţa lui Gretchen.

— De ce? întrebă el simplu.

— Eu...

Frigul care stinsese licărirea călduroasă din ochii lui se comunică lui Gretchen, pe care o străbătu un frison.

— Nu ştiu, murmură ea, încercând să analizeze refuzul ei încăpăţânat pentru a-şi da un nume. Poate pentru că suntem în pădure, că urmăm o potecă, departe de civilizaţie şi de vieţile noastre de toate zilele.

Tremurând uşor, luă cămaşa pe care o scosese din rucsac şi o îmbrăcă. îmbrăcată decent, simţi cum îi revine siguranţa.

— Ascultă, nu eu te-am rugat să vii cu mine în acest cort.

— Este adevărat, încuviinţă el. Dar acum câteva clipe, mi-ai dovedit că simţul tău de ospitalitate poate merge foarte departe.

Iritată, Gretchen îl măsură cu dispreţ.

— Ieşi de aici, ia-ţi rucsacul şi pleacă, declară ea prompt înainte de a întoarce capul.

El avu totuşi timp să observe lacrimile care-i perlau pleoapele. Întinzând braţul, îşi puse mâna pe umerii ei.

— Calmează-te, G.S., murmură el cu un ton liniştitor. Încearcă să-ţi aduni ideile în timp ce eu voi pregăti micul dejun.

Fără niciun complex, ieşi din sacul de dormit complet gol în afară de un slip îngust şi o lăsă singură. Se întinse îndelung înainte de a se îndrepta spre pârâu înarmat cu trusa de toaletă.

În ciuda consternării în care o cufunda purtarea sa nesăbuită, Gretchen admiră o dată în plus proporţiile magnifice ale corpului său, supleţea membrelor lui. De ce oare era atât de sensibilă la farmecul lui, ea care nu mai acorda de mult timp nici cea mai mică importanţă altercaţiilor fizice la un bărbat?

Perplexă, termină de îmbrăcat, îşi împleti părul şi scoase din rucsac două plicuri cu praf de ouă şi unul de cafea solubilă. Îşi strânse sacul de dormit şi-l aranjă. Când

ieşi în fine la aer, bărbatul îmbrăcase un pantalon negru şi o cămaşă bej ale cărei mâneci le suflecase până la cot. Aragazul era aprins şi apa fierbea deja.

Ridicând ochii, el zări plicurile pe care ea le balansa în faţa lui.

— Este o invitaţie? întrebă el cu un zâmbet călduros. Dacă este una, accept.

Măcar dacă putea să-şi oprească zâmbetul, i-ar fi mult mai uşor să fie furioasă pe el!

— Presupun că n-ai portocale proaspete în rucsacul tău, reflectă ea cu voce tare.

— Din păcate, nu. Dar am o sticlă de suc în buzunarul stâng. Du-te s-o cauţi în timp ce eu prepar cafeaua.

Judecând după atitudinea lui, acceptase dorinţa ei de a-şi păstra anonimatul, ca şi cum înţelegea că numele era cheia sufletului ei. Dar Gretchen nu dorea pentru atâta lucru să-l vadă dispărând. Şi dorinţa ei de a continua excursia cu el mergea dincolo de legăturile materiale ca bricheta sau cu talentele lui de bucătar. îl considera deja un prieten…

În timp ce ea turna suc de portocale în pahare de plastic, el se ocupă de ouă, la care adăugă arpagic sălbatic. Apoi mâncară tăcuţi, într-o linişte destinsă.

Bărbatul o ajută apoi pe Gretchen să plieze cortul şi să-l ataşeze la rucsacul ei. El se ridică apoi, îşi scutură cu mâna pământul lipit de genunchi şi coborî ochii spre ea.

— Foarte bine, G.S., la alegerea ta, acum. Vrei să continui singură?

— Noi… am putea să mergem puţin împreună, sugeră ea. El îşi ascunse un zâmbet triumfător. Ajutând-o pe Gretchen să-şi prindă rucsacul în spate, îl luă pe-al lui şi porniră unul în spatele celuilalt în direcţia potecii.

În mai puţin de o jumătate de oră, ajungeau la un refugiu. În timp ce Gretchen reumplea ploştile cu apă de la chiuvetă, însoţitorul ei parcurse cu ochii cartea de aur.

— Când plouă, înseamnă că faci menajul în Paradis… Tom B şi Tom Q din Boston, citi el cu voce tare.

Apoi îi întinse creionul ataşat la capătul unui lanţ

când ea se alătură.

— Scrie un poem, îi ceru el înclinând capul într-o parte. Gretchen privi foaia un moment, apoi mina creionului începu să alerge pe hârtia albă.

Vineri.

Soare, razele tale ne mângâie feţele Precum ieri ploaia şi furtuna Mai rămâi puţin prin preajmă.

Să vezi cum îţi surâde planeta G.S.

Simţi că însoţitorul ei se apropiase şi citea peste umărul ei. Constată deodată că acorda o importanţă enormă părerii lui despre versurile ei stângace.

— Hotărât lucru, ai un dar, remarcă el, zâmbind cu plăcere. Cum faci?

Gretchen ridică din umeri.

— Aleg cuvintele care rimează, apoi dau frâu liber imaginaţiei.

— Ascultându-te, nu este nimic mai simplu, dar ştiu bine că eu, de exemplu, sunt incapabil.

Un bărbat ca el n-avea nevoie să scrie poeme, se gândi Gretchen privind jocul soarelui pe faţa lui cu tente arămii. Însăşi esenţa lui era poetică…

Întoarse repede capul, încurcată. Iată că judeca precum acea fetiţă de paisprezece ani care fusese. Desigur, acest bărbat era o companie agreabilă, ea era sensibilă la frumuseţea lui şi, calitate deloc neglijabilă, avea o brichetă. Dar de aici până la a-şi imagina că personalitatea lui avea profunzimi ascunse pe care numai ea singură putea să le ghicească…!

Cărarea îi conduse până la o poiană cotropită de buruieni. Soarele făcea să scânteieze picăturile de apă de pe frunzele de trifoi, de gălbenele şi de clopoţei. Însoţitorul ei se opri, culese un bucheţel din aceste flori şi le trecu în spatele urechii lui Gretchen, fixându-le solid la baza cozii ei. Dându-se un pas înapoi, cercetă efectul apoi, ca şi cum nu se întâmplase nimic, reîncepu să meargă.

Mişcată de gestul lui, Gretchen simţi cum pe buzele lui apare un zâmbet în timp ce se grăbea să-l ajungă din urmă. Nu schimbară niciun cuvânt, deoarece lumina care

dansa în ochii lui Gretchen exprima sentimentele ei cu suficientă elocvenţă.

La amiază, se opriră pe malul micului pârâu care cobora colina în pantă uşoară, şi luară în prânz frugal: câţiva biscuiţi săraţi cu brânză, şi mere deshidratate. În timp ce se odihneau la umbra copacilor, companionul lui Gretchen privi cu jind apa pârâului.

— O să mă scald, declară el descheind primul nasture de la cămaşă.

Gretchen întoarse capul, dar el nu păru să observe jena ei.

— Nu vii cu mine? se miră el văzând-o nemişcată.

Gretchen ridică nervoasă din umeri.

— N-am costum de baie.

— Şi ce-i cu asta? Nici eu. Suntem în plină natură, cu siguranţă n-avem nevoie.

Gretchen nu-şi putu stăpâni un frison. Voia să spună că avea intenţia să se scalde gol? Nu îndrăzni să-şi ridice ochii decât atunci când îl auzi împroşcând apa. Întoarse atunci capul cu prudenţă, şi-l găsi în mijlocul pârâului, cu braţele întinse de fiecare parte a corpului ca să se menţină în echilibru, scufundat până la talie. Timp de o clipă îi păru că o divinitate silvestră, o fiinţă sălbatică îndrăgostită de libertate.

Era opusul lui Jack. Nu era deloc uimitor că se simţea atrasă de el după decepţia dureroasă pe care i-o provocase Jack. Ce s-ar fi întâmplat dimineaţa, dacă i-ar fi spus numele ei? I-ar fi cedat? Nu era sigură.

Prietena ei Ruth nu s-ar fi încurcat în atâtea scrupule şi ar fi luat probabil iniţiativa! Ruth era tot atât de aventuroasă în dragoste pe cât era Gretchen de modă veche.

— Dacă nu te amăgeai cu iluzii, cu cuvintele şi ideile tale mari, n-ai fi întreprins călătorii în Apalaşi ca să-l uiţi pe Jack! Dacă doreai atât de mult să faci dragoste cu el, n-aveai decât să-i spui deschis în loc să petreci un an şi jumătate cu el jucând comedia dragostei eterne!

Gretchen ascultase cu stoicism mustrările severe şi

colorate ale prietenei ei, gândind că aşa era firea ei şi că cele mai frumoase discursuri nu vor schimba niciodată nimic. Singura ei greşeală fusese că se înşelase asupra intenţiilor şi profunzimii sentimentelor lui Jack.

Unii poate considerau ideile demodate, dar Gretchen aşa era făcută: pentru ea, dragostea pasionată era nedespărţită de tandreţe şi eşecul legăturii ei cu Jack nu repunea nicidecum în discuţie acest ideal.

N-o condamna pe Ruth pentru atitudinea ei faţă de bărbaţi. Dimpotrivă, invidia dezinvoltura prietenei ei. Dacă ar putea şi ea să aleagă deliberat să se amuze şi să profite de plăcerile vieţii!

O palmă pe picior o făcu să deschidă ochii din reveria ei, pe care-i închisese fără să-şi dea seama. Însoţitorul ei se aplecase peste piciorul ei şi lua între degete tăunele pe care îl omorâse.

— Iartă-mă, murmură el. Cred c-am sosit puţin cam târziu. Deja te-a înţepat.

— N-are nicio importanţă, spuse Gretchen aplecându-se spre locul care începea deja să se umfle. Nu sunt la prima înţepătură.

Era bucuroasă că poate să se concentreze asupra înţepăturii şi să evite să privească astfel corpul cuplu şi atletic care se ridica alături de ea pe piatra plată.

— Prima dată când am urcat muntele Katahdin, povesti el, era la începutul lunii iunie şi tăunii m-au urmărit până în vârf. Erau atât de numeroşi, încât la sosire păream o fiinţă scăpată dintr-un film de groază.

— Vreau să te cred, răspunse Gretchen râzând din toată inima. Aşadar, ai mai venit în această regiune, adăugă ea.

— Ţi-am trezit curiozitatea, frumoasă necunoscută? o tachină el.

— Nu, întreţin doar conversaţia, replică ea imediat.

Cu o clipire din ochi care însemna clar că nu era păcălit, însoţitorul lui Gretchen începu să se îmbrace. După asta, îi întinse mâna ca s-o ajute să se ridice.

— Ştii, n-am nimic de ascuns, spuse el în momentul

când porneau din nou la drum. Da, vin adesea în regiune. Mărturisesc că doresc de mult să urc tot şirul Apalaşilor. Dar nu s-a prezentat niciodată ocazia. În orice caz, această pistă este de departe preferata mea. De fiecare dată, este diferită. În acest an, un copac bătrân a căzut la câţiva kilometri de baza din Katahdin. Un altul ţâşnea din pământ exact alături. Nu este minunat?

Gretchen fu impresionată din nou de poezia cuvintelor lui. Acest bărbat avea o fire blândă şi generoasă. Asta sporea şi mai mult farmecul sărutului pasionat schimbat chiar în acea dimineaţă…

Ea roşi până în vârful urechilor, la amintirea rătăcirii ei trecătoare.

— Ţi se întâmplă frecvent să seduci o femeie pe cărări? întrebă ea mai mult pentru a crea o distanţă între ei decât – pentru a-şi satisface curiozitatea.

— Se întâmplă foarte rar să întâlnesc femei singure în plină natură, să ştii.

— Şi eu?

— Tu eşti prima pe care o văd! Nu este fără pericol pentru o femeie.

— Scuteşte-mă de aceste apropouri sexiste.

El izbucni în râs văzând că vorbeşte serios.

— Haide, G.S., trebuie să fii realistă. Cum te-ai fi apărat dacă eram hotărât să abuzez de tine, în această dimineaţă?

Ea îi aruncă o privire întunecată şi se încruntă. Încerca oare s-o sperie?

— Am un cuţit, răspunse ea cu un ton nesigur.

— Şi eu.

Un nod se formă în gâtul lui Gretchen, pe care-l înghiţi cu dificultate.

— Ascultă, murmură ea, încordată. Dacă încercai ceva asupra persoanei mele, unul din noi sfârşea rănit grav.

El pufni în râs, apoi întinse mâna ca să apese umărul lui Gretchen într-un gest liniştitor.

— Nu eşti o femeie slabă, nu mă îndoiesc niciun

moment, spuse el cu o notă de admiraţie. Sunt impresionat de curajul tău. Şi ţi-aş fi recunoscător să nu atentezi la zilele mele, adăugă el cu umor.

— Şi tu, răspunse ea pe acelaşi ton, la virtutea mea.

— Eşti fascinantă, murmură ca pentru el însuşi. Poetă şi totodată impulsivă.

Gretchen încercă să se simtă flatată de complimentul lui. Nu era la capătul surprizeloer.

— De altfel, eşti tot atât de curajoasă ca atunci când mi-ai mărturisit că nu accepţi prezenţa mea decât din cauza brichetei mele, continuă el cu un ton ironic, dar fără răutate.

Gretchen îşi plecă ochii spre florile sălbatice care mărgineau cărarea şi rămase câteva clipe tăcută.

— Până unde vrei să mergi? întrebă ea în fine.

— Spune-mi numele tău şi vei afla tot ce vrei să ştii despre mine.

Ea îl fulgeră cu privirea, apoi clătină negativ din cap. Însoţitorul ei o studia gânditor.

— Eşti căutată de poliţie, G.S?

— Bineînţeles că nu! exclamă ea.

— Atunci, de ce te ascunzi? De cine fugi?

— Nu ştiu: lumea, civilizaţia…

— De tine însuţi?

— Nu, se apără ea, deşi în sinea ei îl felicita pentru intuiţia lui. Când plec în excursie, explică ea, vreau să uit personajul social care sunt şi să nu fiu decât o creatură vie, cu aceeaşi calitate ca arborii sau bursucii. Nu m-ai recunoaşte dacă m-ai întâlni pe stradă.

— Te-aş recunoaşte chiar la celălalt capăt al lumii, răspunse el cu o forţă liniştită.

Această observaţie o reduse pe Gretchen la tăcere. Conversaţia lor lua un curs mult mai intim decât ar fi dorit.

N-avea nevoie să-i spună numele acestui bărbat, nici să-i explice motivele rupturii cu Jack. Întrebările lui, privirea, totul în el exprima că ghicea dincolo de aceste detalii neînsemnate.

În cursul orei următoare, o întrebă pe Gretchen cum

recunoaşte unele plante comestibile care creşteau de-a lungul drumului. Când soarele cobora spre orizont, începură să caute un loc de tabără pentru noapte.

— De data asta, ne trebuie o poiană mai mare, declară el.

— Ca să-ţi poţi monta cortul?

— Da. Este mai mare decât al tău şi cele două rucsacuri ale noastre vor avea loc înăuntru. Şi în caz că nu ştiai, în doi este mai uşor să-ţi ţii de cald.

— Dar… Nu mi-a fost frig o singură dată înainte de sosirea ta.

— Ei bine, nici mie, răspunse el cu un ton glumeţ, luându-i mâna. Ai fi destul de crudă să mă laşi să-mi clănţăne dinţii toată noaptea?

O trase încet în braţele lui şi gura lui o zdrobi pe a ei. Gretchen se încordă sub senzaţiile delicioase care o învăluiau. Dar n-avu forţa să lupte şi se abandonă îmbrăţişării lui. Cum el îşi ascunse capul la umărul ei, ridică timidă ochii spre el.

— Nu mai face asta, spuse ea, mai mult pe un ton de rugăminte decât de ameninţare.

Simţea inima companionului său cum bate cu lovituri repezi în piept. Degetele lui mângâietoare se aventurară în părul ei, pe gâtul şi pe obrajii ei. Dar când făcu gestul de a se îndepărta, el nu încercă s-o reţină.

— Eu… nu caut genul acesta de aventură, explică ea într-un murmur. Este ultimul lucru de care am nevoie, în acest moment…

El o privi lung, întrebându-se fără îndoială dacă trebuia s-o chestioneze despre această remarcă enigmatică. Hotărând totuşi să păstreze tăcerea, el îi luă mâna. Curios, acest contact îi procură lui Gretchen un reconfort imens.

El o conduse printre stâncile de granit care mărgineau pârâul, până la o poiană relativ plată.

— Vom fi bine aici, declară el. Vom monta cortul meu, G.S. Este atât de mare încât vom putea pune rucsacurile între noi, dacă te temi de mine…

— În cazul acesta, de ce n-aş dormi în propriul meu cort?

— Pentru că-mi place să te aud respirând…

Capitolul 3

Un geamăt surd o trezi pe Gretchen. Deschizând ochii, îşi dădu seama că acest geamăt izbucnise din propria ei gură. Piciorul o făcea să sufere groaznic. Când îndrăzni să-l atingă cu vârful degetelor, îi scăpă un mic strigăt. Deasupra genunchiului, carnea era fierbinte şi teribil de umflată.

— G.S? Ce este?

Acest murmur neliniştit îi acceleră bătăile inimii.

— Nu este decât piciorul meu, murmură ea pe un ton jalnic. Auzi zgomotul caracteristic al unui fermoar. Apoi fascicolul unei lanterne străpunse întunericul. În câteva secunde, el deschise sacul de dormit al lui Gretchen. Cu infinită blândeţe, îşi apropie mâna de carnea umflată şi şi-o retrase imediat cu o strâmbătură.

— Sunt surprins de violenţa reacţiei tale, spuse el. Atingându-i obrazul, se ridică şi, luând lanterna cu el, ieşi din cort. Reveni câteva secunde mai târziu cu un vas plin cu apă rece din pârâu. Ajutând-o pe Gretchen să se ridice la rândul ei, o invită să-şi întindă piciorul în exteriorul cortului, pe un pat de muşchi. Apoi, scoţând un bandaj din buzunar îl înmuie mai întâi în apă, apoi îl aplică pe rana tumefiată, smulgând un strigăt lui Gretchen.

— Asta va face să scadă temperatura, explică el cu un ton liniştit.

Gretchen îşi muşcă buza inferioară şi observă manevra însoţitorului ei.

— Reacţionezi mereu atât de puternic la înţepătura de tăun? întrebă el deodată.

— Până duminica trecută, nu auzisem niciodată vorbindu-se despre aceste gângănii, mărturisi ea strângându-şi mâinile ca să lupte contra durerii.

— Este uimitor. Unde mergi, de obicei?

— În Yosemite.

— În California? Aşadar, vii de acolo?

— Fratele meu, Steve, locuieşte la Los Angeles. Făceam excursii împreună.

— „Făceaţi”?

— Acum este căsătorit.

Cum el nu adăuga nimic, tăcu şi ea câteva secunde. Dar să vorbească îi uşura suferinţa şi rupse tăcerea.

— Eşti căsătorit? îl întrebă pe neaşteptate, surprinsă ea însăşi de indiscreţia ei.

— Iată o întrebare intimă, râse el. Dar o să-ţi răspund. Nu. Şi tu?

— Nu, răspunse ea cu o vehemenţă care o surprinse.

El o privi cu curiozitate, dar nu-i puse nicio întrebare. Degetele lui retraseră cu delicateţe fularul pus peste rana lui Gretchen.

— Deja este mai puţin cald, declară el înainte să dispară din nou sub cort.

Ieşi de acolo înarmat cu trusa de prim-ajutor din care luă un tub de alifie antiseptică.

— S-a infectat? întrebă ea.

— Nu cred. Dar această cremă va calma durerea.

Luând apoi un flacon de aspirină, îi dădu două comprimate.

— Nu sunt bolnavă.

— Poate ai puţină febră, obiectă el atingându-i încheietura mâinii şi fruntea.

După ce înghiţise caşetele cu o înghiţitură de apă din ploscă, el o privi gânditor.

— Mai crezi că viaţa sălbatică în plină natură este un mijloc de scăpare?

— Da. Fuga de civilizaţie, de rutină, de viaţa zilnică, de persoane inoportune… Nu eşti de aceeaşi părere?

— Nu.

— Dar atunci, dacă nu este o portiţă de scăpare, ce este?

— O întoarcere.

L-ar fi întrebat cu plăcere asupra sensului acestui cuvânt, dar preferă să se abţină, savurând mai degrabă căldura delicioasă cu care acest răspuns se insinuase în

ea. Acest bărbat era într-adevăr făcut să trăiască în sânul naturii, în pădure, la kilometri de civilizaţie. Era la el acasă în mijlocul copacilor crescuţi de-a lungul râului… Ea îi zâmbi timid şi îndoi cu precauţie piciorul.

— Merge mai bine, spuse ea cu recunoştinţă.

Răspunzând el însuşi printr-unul din acele zâmbete al cărui secret îl deţinea, o ridică de jos şi o transportă în interiorul cortului, ajutând-o să se culce din nou. Reluându-şi locul la rândul lui în sacul de dormit, se apropie de Gretchen şi o trase spre el. Acest gest îi păru atât de firesc, încât Gretchen închise ochii de mulţumire.

Curând, gânduri amare îi năpădiră mintea. Când era bolnavă, îngrijirile lui Jack se rezumau la a chema medicul şi a se muta în camera de oaspeţi. „Din cauza contagiunii”, spunea el.

Desigur, înţepătura de insectă nu era contagioasă, dar nu asta era problema. Tovarăşul de călătorie, devenit prietenul ei, se ocupase de ea fără un singur gând pentru propria lui oboseală. Acum, îi oferea refugiul braţelor lui pentru a accelera vindecarea ei. Gratitudinea amestecată cu alte sentimente mai apropiate de tandreţe o legănară şi se cufundă imediat într-un somn calm şi relaxat.

Când se trezi din nou, pereţii luminoşi ai cortului lăsau să se prevadă o zi minunată. Întorcându-se, observă că era singură.

Nu pentru mult timp. Perdeaua cortului se deschise şi prietenul ei intră cu o farfurie cu ouă jumări şi două ceşti cu cafea.

— Bună, o salută el cu un ton vesel.

— Micul dejun la pat! exclamă ea, neîncrezătoare.

Înainte de a pune jos povara, el deschise sacul de dormit al lui Gretchen şi-i examina piciorul. Spre marea lor surpriză, umflătura scăzuse la jumătate şi căpătase o tentă roz liniştitoare. Felicitând-o de restabilirea ei promptă, îi întinse farfuria cu ouă.

— Unde este a ta? întrebă ea.

— Deja am mâncat.

Ea făcu ochii mari.

— Cât e ceasul?

— Nouă şi jumătate! Această sâmbătă era pentru Gretchen penultima ei zi de excursie. Plănuise să se scoale devreme, ca să parcurgă o etapă lungă.

— Îmi pare rău, murmură ea.

— Cu privire la ce?

— Că am dormit atât de târziu.

— Aveai nevoie, somnul era cel mai bun remediu la o asemenea reacţie, cum poţi să constaţi în această dimineaţă.

După ce ea înghiţise ultima îmbucătură, el luă farfuria şi ceştile, lăsând-o singură ca să se îmbrace. La întoarcerea lui, îi puse încălţămintea pe un pătrat de muşchi verde şi moale şi o invită să se încalţe în timp ce el demonta cortul.

Când ea se pregătea să se ocupe de curăţirea locului de lângă râu, văzu că însoţitorul ei i-o luase înainte. Ridicând din umeri, îşi trecu braţele prin curelele rucsacului. El se apropie grăbit s-o ajute.

— Nu sunt invalidă, protestă ea cu blândeţe.

— Nu, dar trebuie totuşi să te doară puţin.

— Da. Azi risc să înaintez foarte încet, răspunse ea pe un ton de regret.

— Ce importanţă are?

N-avea evident intenţia s-o părăsească. Cum o preceda printre stânci spre poteca pe care o părăsiseră în seara precedentă, ea încerca să înţeleagă motivaţiile prietenului său. În ajun, o făcuse să înţeleagă clar şi fără ocol că o dorea. Dar nu încercase s-o seducă. O s-o facă azi? O asemenea eventualitate părea foarte improbabilă. În orice caz, era mult prea blând şi gentil pentru a agresa o femeie!

Odată poteca regăsită, îşi reluaseră lungul lor marş, balansând braţele pe lângă corp, umplându-şi plămânii cu aerul parfumat de miros de pin. În ciuda frumuseţii naturii înconjurătoare, Gretchen simţi cum tristeţea o învăluie. Ideea întoarcerii la civilizaţie, de a regăsi aceleaşi feţe, acelaşi peisaj cotidian, îi părea peste puterile ei. Aceste

câteva zile de comunicare totală cu natura o transformaseră. Unde va găsi curajul să părăsească pădurea şi pe însoţitorul ei de drum? Cea mai scumpă dorinţă a ei era să trăiască astfel cu el, fără să se gândească la ziua de mâine. I-ar fi plăcut să coboare tot lanţul Apalaşilor, apoi să urce până în Maine în compania lui. Nu voia să se întoarcă în Connecticut şi să reia personalitatea lui Gretchen Sprague, cu scadenţele de respectat, facturile de plătit şi nopţile solitare.

Cu cât se aventura pe acest drum de gânduri, cu atât înţelegea mai bine ceea ce noul ei prieten vrusese să spună declarând că această cufundare în natură era o întoarcere şi nu o fugă, cum crezuse ea.

El îi întrerupse cursul gândurilor întrebând-o ce-i face piciorul.

— Nu mă mai doare prea tare.

— Vrei să te uşurez puţin de greutate? propuse el indicând cu bărbia spre rucsac.

— Eşti suficient de încărcat, încercă ea să se eschiveze. Hotărât lucru, eşti un bărbat galant.

— Propunerea mea n-are nicio legătură cu galanteria. Vreau doar să evit să te oboseşti inutil.

— Nu ţi-a venit niciodată ideea că eşti puţin prea protector? riscă ea cu timiditate.

— Mi-ai spus-o deja, este adevărat, recunoscu el.

Gretchen simţi o gelozie inexplicabilă la aceste cuvinte. De ce le invidia pe femeile de care trebuie să se fi ocupat cu acelaşi devotament? în aceste câteva zile, nu-l împărţise cu nimeni, ea singură ridicase bariere care-i separau unul de altul. Era suficient să pronunţe un cuvânt pentru a-i cunoaşte pe loc numele, adresa şi profesia…

Dar pentru un motiv inexplicabil, se temea să afle aceste detalii. Dacă realitatea pătrundea în realitatea lor idilică, el n-ar mai fi acelaşi. Ar deveni un John Doe, sau un Robert Plunket, sau un James Bering, un număr inventariat printre atâtea altele, prizonier al regulilor societăţii, şi capabil să-i frângă inima.

Acest aspect al lui însuşi îl lăsa cu plăcere altor femei

care-i reproşaseră înaintea ei că este protector. De altfel, era într-adevăr. Înainte de înţepătura de tăun, el nu făcuse niciun gest s-o ajute să-şi ducă rucsacul sau s-o protejeze de ceva.

Cu excepţia ei însăşi, se gândi ea cu stupefacţie. Trebuie să fi simţit totuşi de fiecare dată când o săruta cum se abandona cu încredere îmbrăţişării lui. Cu toate astea, o protejase de propria ei slăbiciune. De ce?

— Ce sport practici? întrebă el deodată. Ai un fizic de atlet. Tenis? Squash?

— Nimic din toate astea, răspunse ea râzând. Nu sunt deloc sportivă.

El o privi cu neîncredere şi un zâmbet ironic se desenă pe buzele lui.

— Nu te cred. Eşti puternică şi graţioasă în acelaşi timp, şi efortul fizic nu-ţi displace. Femeile slabe nu pleacă singure în excursie, ştii bine.

— Te asigur că nu sunt deloc dotată pentru sport, repetă ea cu vehemenţă. Nu socotesc sport joggingul pe care-l practic din când în când. Ah, era să uit. Odinioară, făceam gimnastică, dar m-am oprit de cel puţin doi ani.

Îşi aminti protestele lui Jack. Sportul nu era o treabă de femeie. Docilă, îşi lăsase cartea de membru la clubul sportiv să expire, fără s-o reînnoiască.

— Sincer, mi-e greu să te cred, insistă însoţitorul ei. Cu atât mai mult cu cât simt la tine o anumită dragoste pentru competiţie.

— La ce te referi?

— La unele lucruri pe care le-ai dat de înţeles. Trebuie să fii o femeie de afaceri abilă.

Ea se feri să-i spună până la ce punct intuiţia lui era justă.

— Aş putea fi secretară, remarcă ea.

Zâmbetul lui îi făcu două gropiţe în obraji.

— Sau manechin.

— Eu? pufni ea în râs. Sunt prea mică şi nu destul de slabă. Nu, te înşeli, sunt secretară.

El clătină din cap, deloc convins.

— De ce n-aş fi secretară? se prefăcu ea ofensată.

— Eşti prea inteligentă, spuse el simplu.

Gretchen nu mirosi capcana.

— Majoritatea secretarelor sunt diabolic de inteligente, protestă ea. Cele pe care le angajăm…

— Ah! triumfă el. Sub ordinele tale lucrează secretare. Aşadar, eşti o femeie de afaceri.

— Discuţia se opreşte aici, domnule, bombăni ea furioasă că muşcase momeala.

Prefera să nu se gândească la biroul ei mochetat de la Urban Designs Inc. Va regăsi destul de curând armata de secretare talentate, fără care, într-adevăr societatea nu putea funcţiona. Va avea destul timp să se gândească la astă seară, în casa goală, sau când trebuia să se apere de tentativele repetate ale lui Ruth s-o ducă să bea un pahar într-un bar de celibatari…

Gretchen îşi privi pe furiş însoţitorul şi încercă să şi-l închipuie în costum. Imposibil. În jurul gâtului lui, o cravată ar părea ca o funie de spânzurat.

— Şi tu? întrebă ea deodată. Cu siguranţă, nu eşti un om de afaceri.

— De ce nu?

— Eşti făcut să trăieşti în aer liber, asta se vede.

Cum el izbucnea în râs, îl privi cu uimire.

— Tu… lucrezi într-un birou?

Era pe punctul să răspundă, dar expresia lui se schimbă brutal.

— Spune-mi numele tău, G.S., o imploră el, deodată serios. Era cât pe ce să cedeze. Dar să consimtă la dorinţa lui ar fi însemnat să rupă farmecul pădurii, să facă să apese pe umerii ei fragili greutatea civilizaţiei.

Tăcerea ei încăpăţânată îl tulbură pe însoţitorul ei.

— Nu ai încredere în mine, G.S?

— Am încredere în tine, îl contrazise ea prompt.

În toţi anii când Jack şi cu ea fuseseră apropiaţi, nu-şi amintea să fi pronunţat vreodată aceste cuvinte în prezenţa sa. Dar nu voia să se gândească la el, ci numai la bărbatul blond alături de care dragostea ei de natură se

intensifica şi la complicitatea călduroasă şi sinceră care-i apropia mai mult cu fiecare minut.

— Încearcă să înţelegi, îl imploră ea luându-i mâna. N-ai niciun amestec. Numai că nu vreau să-mi amintesc de persoana care sunt acolo.

El ezită câteva momente, încercând să întrevadă care va fi reacţia ei la întrebarea lui.

— Persoana care eşti „acolo” îţi displace atât de mult? Gretchen roşi uşor, contrariată. Dar când îşi înnodă degetele cu ale lui, uită de supărare.

— Nu, nu este dezagreabilă, răspunse ea, amuzată să – vorbească astfel despre ea însăşi, ca despre o necunoscută. Este...

Demodată, continuă în sinea ei. Posesivă, ipocrită. Ataşată valorilor vechi care nu mai au loc în lumea modernă.

— ...puţin încordată? sugeră el. Vreau să spun prin asta că devine nervoasă când un bărbat în care pretinde că are încredere vrea să se dezbrace pentru a face o baie nevinovată într-un râu?

Ea îşi aminti firescul cu care începuse să-şi descheie cămaşa şi propria ei jenă. Poate nu atât faptul că se dezbrăca o stânjenise, ci atracţia de netăgăduit pe care o simţea pentru el.

Cel puţin dacă n-ar fi atât de... „serioasă”, dacă ar avea curajul să trăiască această atracţie până la realizarea concretă a sa, fără vinovăţie, fără remuşcări. Acest gând contrasta cu natura ei rezervată, fapt care o făcu să zâmbească. El ridică o sprânceană întrebătoare.

— Pot să râd şi eu? întrebă el.

— Ai dreptate, oftă ea înclinând capul într-o parte. Sunt încordată, ăsta-i cuvântul. Fac totuşi mari eforturi. Natura este un loc unde n-ar mai trebui să fii decât „fizic”, nu-i aşa?

— În alţi termeni, unde oamenii n-ar trebui să aibă un nume.

— N-au nevoie de asta! exclamă ea. Este imposibil să nu înţelegi asta. Eşti atât de fizic, tu însuţi. Toate aceste

consideraţii sunt pur intelectuale. În orice caz, încerc.

El o privi consternat.

— Încerci, ce?

— Să mă destind!

El îi strânse mâna cu afecţiune.

— Nu eşti atât de respingătoare cum laşi să se înţeleagă, G.S., spuse el cu un ton aproape tandru, învăluind-o într-o privire dulce.

Ajunseră la un refugiu aproape de amiază. Debarasându-se de rucsacurile lor, zâmbiră unui cuplu de vreo cincizeci de ani care ocupa deja un colţ al unei mese de lemn. Erau fără bagaje şi fără îndoială au profitat de timpul frumos ca să petreacă ziua în aer liber.

— Bună ziua, îi salută bărbatul, a cărui calviţie precoce dezgolea jumătate de craniu. După cât se pare, sunteţi pe drum de ceva timp, nu?

Însoţitorul lui Gretchen zâmbi.

— Da. Nu ne-am lăsat descurajaţi de ploaie, răspunse el.

— Veţi accepta să împărţiţi cu noi picnicul? Această salată de cartofi ar trebui să vă schimbe hrana deshidratată.

Văzând pâinea şi brânza proaspătă, ochii lui Gretchen se rotunjiră de poftă şi schimbă o privire cu însoţitorul ei.

— Nu ştiu ce crezi tu, murmură el, dar este o ofertă pe care nu pot s-o refuz.

— Serviţi-vă, insistă călătoarea. Ca de obicei, Maynard a avut ochii mai mari decât stomacul. Dar cu atât mai bine! Vom putea împărţi masa cu aceşti tineri simpatici. Sunteţi tineri căsătoriţi, presupun?

La această întrebare, Gretchen tresări, dar prietenul ei râse din toată inima…

— Cum aţi ghicit? întrebă el.

— Asta se vede ca nasul din mijlocul feţei, mărturisi interlocutoarea cu o clipire complice. Nu-i aşa, Maynard?

Drept răspuns, bărbatul sărută obrazul soţiei lui şi toţi patru înfiripară o conversaţie veselă şi animată,

savurând picnicul delicios.

Totuşi, mintea lui Gretchen era aiurea. Însoţitorul ei lăsase să se înţeleagă că erau în voiaj de nuntă şi era sigură că folosise acest mijloc indirect pentru a se apropia de ea şi a-i spune ceva…

După o oră, pretextând că le-a rămas o etapă lungă de parcurs, şi-au luat rămas-bun de la cuplu, mulţumind pentru ospitalitatea şi generozitatea lor.

Când porniră spre sud, Gretchen rămase tăcută câteva momente, pierzându-se în presupuneri privind semnificaţia glumei prietenului ei.

— Iată-te visătoare, o tachină el. La ce te gândeşti?

— Încerc să nu mă gândesc…

— Dacă amintirile mele sunt exacte, nu întârziem să ne apropiem de un loc foarte agreabil, unde să petrecem noaptea, spuse el, văzând reticenţa lui Gretchen de a se încredere în el. Sunt cam şapte kilometri. Piciorul tău te va duce până acolo?

— Nu mai simt aproape nimic, răspunse ea.

— Perfect. Vei vedea, este foarte frumos.

Ea acceptă cu o clătinare din cap, fericită că poate să se încreadă în el. Momentul de a lua decizii şi responsabilităţi va veni destul de curând când se va întoarce la New Haven. Pentru moment, se supunea cu plăcere dorinţelor lui.

Poteca începu să coboare în pantă uşoară. Gretchen se cufundă în contemplarea peisajului şi a splendorii lui.

— N-ai scris un poem în ultimul refugiu, remarcă însoţitorul ei, rupând tăcerea destinsă care-i apropia mai mult decât îi separa. De ce?

— Nu eram singură.

— Ieri ai scris unul, în timp ce citeam peste umărul tău, observă el.

Ea ridică din umeri.

— Poate că astăzi mi-a lipsit inspiraţia…

Ochii albaştri ai prietenului ei scânteiau în timp ce o observa cu atenţie.

— Prezenţa mea nu te inspiră? întrebă el cu o notă de

sfidare.

Ea reflectă câteva clipe. Curios, era adevărat că îi jena creativitatea, deoarece micile ei catrene erau slabe în comparaţie cu poezia care emana din el. Să meargă lângă el, să asculte zgomotul paşilor lui, să împartă liniştea pădurii cu el era pentru Gretchen ca „a trăi” un poem. Nu simţea nevoia să scrie versuri când era în preajma ei…

Ce-i cu mine? Ce nebunie pune stăpânire pe mine?

Acum, aproape se temea să-l privească. Se insinuase atât de adânc în mintea ei, încât ocupa acum tot locul.

Gretchen se refugiase în singurătate pentru a fugi de dragoste, de tristeţile şi de decepţiile sale. Acest bărbat nu era decât un străin pe care întâmplarea îl plasese în drumul ei. Nu era legat de destinul ei, refuza să creadă.

— Pe aici, anunţă el deodată, ignorând lupta care se dădea în ea.

O luă curând spre stânga şi se afundă în pădure, cu

Gretchen pe urmele lui. După vreo zece minute, el se opri şi-şi încruntă sprâncenele.

— Ne-am rătăcit? întrebă Gretchen, mult mai puţin neliniştită decât ar fi trebuit să fie.

El puse un deget pe buzele ei pentru a-i ordona tăcere şi, aplecându-şi capul, ascultă atent. Frunzele foşneau încet, şi un copac uscat trosnea legănat de vânt. Deodată, un zâmbet lumină faţa lui.

— Auzi? întrebă el.

Era vântul în ramuri sau un ciripit de păsări? Fără a-i lăsa timp să asculte mai mult, o antrenă cu mâna spre o pată de lumină. Când au pătruns în poiană, Gretchen îşi reţinu o exclamaţie de surpriză. Un mic lac mărginit de flori sălbatice reflecta lumina soarelui. În dreapta, o cascadă argintie se prăvălea în lungul stâncilor rotunde şi tulbura apa liniştită a bazinului cu turbulenţele sale clocotitoare de spumă albă.

— Este minunat, murmură ea, încântată de frumuseţea care-o înconjura.

— Acest loc este unul din motivele pentru care revin mereu pe acest traseu, adăugă însoţitorul ei.

Odată debarasaţi de rucsacurile lor, le abandonară în iarba înaltă şi el se apropie de suprafaţa sclipitoare a apei.

Fără o privire spre Gretchen, începu să-şi scoată încălţările. Ea îl observa cu seninătate, ştiind că de data asta nicio pudoare deplasată nu-i va strica plăcerea. Nu aici. Nu în mijlocul atâtor frumuseţi.

În câteva secunde, era gol, cu hainele îngrămădite pe o stâncă. Prezenţa tinerei femei nu părea să-l afecteze deloc. Când plonjă în apa limpede şi înotă spre cascadă, Gretchen se apropie la rândul ei de mai. Dacă găsise peisajul încântător mai înainte, fu impresionată şi mai mult de magia lui privindu-şi prietenul jucându-se ca un copil sub jetul puternic al cascadei.

Cât i-ar fi plăcut să fie liberă ca el de orice inhibiţii. Voia şi ea să se topească în acest univers unde nimic neplăcut nu părea să se poată întâmpla.

Parcă dotate cu voinţă proprie, degetele ei atacară primul nasture al bluzei. Grăbindu-se să nu-şi schimbe părerea, îşi aruncă hainele peste cele ale companionului ei. În întregime goală, uitând tot ce nu era splendoarea delicată care o înconjura, inspiră profund şi plonjă la rândul ei.

Ieşi la suprafaţa apei reci ţipând de frig.

— Trebuie să te mişti, o încurajă el înotând viguros în direcţia ei.

În joacă, dispăru sub apă şi simţi că o trăgea de picior. Pierzându-şi echilibrul, se răsturnă pe spate şi reveni la suprafaţă respirând cu putere. Începu imediat să-i răspundă şi se improşcară cu apă scoţând strigăte de bucurie. Încetul cu încetul, se obişnui cu temperatura rece. Niciodată nu se scăldase goală, până acum, şi se miră de senzualitatea mângâierii apei în zonele cele mai intime ale corpului ei.

Deodată, îşi simţi coada desfăcându-se şi părul i se răspândi în apă. Întorcându-se repede, îl văzu pe prietenul ei care se îndepărtă înotând energic spre poiană. îi făcuse această festă în felul său, dar în loc să se supere, gustă plăcerea imensă să-şi vadă părul plutind în jurul ei ca o

capă de un roşu-închis. Cu o veselie de copil, se lansă în urmărirea lui. Când ajunse la mal, o pudoare instinctivă o opri. Privi cu invidie corpul şiroind de apă al prietenului ei mângâiat de razele calde ale soarelui.

El o primi cu un buchet de gălbenele pe care le fixă una câte una în părul ei ud.

— Ce faci? întrebă ea.

— Te încoronez, răspunse el. Regina pădurii…

Când nu mai rămase decât o floare, i-o întinse. Cum ea îşi apropia mâna s-o ia, degetele lui îi încercuiră încheietura şi buzele lui îi sărutară palma. Acest sărut propagă un val fierbinte care urca de-a lungul braţului lui Gretchen până în inima care-i bătea cu putere. Când privirile lor se încrucişară din nou, el îi lăsă mâna şi-i înlănţui talia, trăgând-o spre el. Buzele lui îi atinseră uşor fruntea, apoi puseră stăpânire pe gura ei. Cu un mic strigăt, ea se abandonă. Dulceaţa sânilor ei întâlni blana aspră a pieptului lui şi pântecul ei catifelat se încordă simţind evidenţa dorinţei lui.

Înţelese atunci ce se va întâmpla şi, lucru de necrezut, acceptă fără niciun gând ascuns. Înnodându-şi braţele în jurul gâtului lui, simţi cum se înteţesc bătăile inimii însoţitorului ei.

— G.S., frumoasa necunoscută, murmură el lângă gura ei. Spune-mi cine eşti.

Ea îşi afundă faţa la gâtul lui, temându-se să nu-l îndepărteze, dar speriată la ideea că realitatea poate avea cea mai mică putere asupra pasiunii care-i arunca unul spre celălalt. Dacă devenea Gretchen Sprague, oglinda s-ar sparge şi îşi va pierde libertatea şi senzualitatea nou obţinute.

— Dacă nu pot avea numele tău, voi lua tot restul, promise el cu un zâmbet.

Ridicând-o în braţe, o duse spre pajiştea înflorită.

Capitolul 4

O aşeză delicat pe covorul de muşchi la fel de moale ca o catifea pe pielea ei goală. Parfumul suav al florilor sălbatice îi atingea nările delicate. Faţa companionului ei

aplecată spre ea făcea ecran contra razelor de soare.

Încet, mâinile lui se aventurară pe pielea ei, descoperindu-i dulceaţa şi fineţea cu o uimire nespusă. Buzele lui preluară ştafeta, senzuale şi calde, explorând corpul oferit de Gretchen.

— Ştii cât eşti de frumoasă? murmură el.

Cum să răspundă la această întrebare? Gretchen nici măcar nu încercă. Preferă să-şi ridice mâna şi să-şi treacă degetele peste faţa bronzată de soare a amantului său.

Cu o încetineală infinită, el îşi apropie faţa de a ei, sorbind de pe buzele ei micile gemete pasionate care-i scăpau. Aceste sărutări tandre alimentau pasiunea care creştea în adâncul feminităţii ei. Frisoare voluptuoase o străbăteau. Nu se mai recunoştea. Unde era oare Gretchen Sprague, femeia care credea că dragostea şi pasiunea sunt nedespărţite? Această voce implorând un necunoscut s-o facă a lui, era oare a ei?

— Te rog…

— Ce vrei de la mine? şopti el cu gura fierbinte coborând de-a lungul coloanei de alabastru a gâtului lui Gretchen.

— Pe tine, gemu ea, oh tu…

El îi dădu tot ce ea dorea, şi mai mult încă, stârnindu-i mii de chinuri delicioase. Gretchen pierdu foarte repede contactul cu realitatea, toată fiinţa tinzând spre plăcerea infinită pe care ea o cunoştea deja şi care-i mai rămânea s-o descopere.

Când îi aparţinu în sfârşit, deschise ochii şi văzu că el o privea cu tandreţe. Încetul cu încetul, mişcările corpurilor lor se acordară în valuri de voluptate din ce în ce mai apropiate până la exaltarea supremă a simţurilor lor.

Rămaseră un lung moment nemişcaţi, strânşi unul în altul, ca şi cum le era teamă că se pierd. Braţele lui Gretchen încercuiau talia însoţitorului ei, împărtăşind cu el miracolul care se produsese.

El îi atinse uşor buzele, apoi se ridică într-un cot, îndepărtându-se uşor.

— Nu! protestă ea.

El îi adresă un zâmbet liniştitor şi, luându-i mâna, se lungi pe muşchi.

— Nu plec nicăieri, G.S. murmură el.

Se cuibări lângă el, reconfortată de bătăile regulate ale inimii lui. Niciodată nu încercase în braţele lui Jack o plăcere atât de intensă. Şi totuşi, nu-l cunoştea pe acest bărbat decât de două zile! Se putea oare, cum afirma Ruth, ca pasiunile cele mai efemere să fie şi cele mai ameţitoare? Sau datora fericirea nesfârşită pe care o descoperise magiei pădurii?

Oricum ar fi fost, ideea de a pune capăt la atâta plăcere îi era insuportabilă. Voia să rămână pentru totdeauna întinsă în această poiană parfumată, în braţele poetului ei necunoscut şi sălbatic, regele pădurii.

Imediat, totuşi, o teamă vagă o învălui. Să accepte transformarea care se realizase în ea echivala cu a recunoaşte că Gretchen Sprague nu mai exista, că valorile cărora rămăsese fidelă toată viaţa n-aveau niciun sens. Era ceva care o depăşea: renunţând la idealul ei, ar fi avut impresia că-şi pierde identitatea.

Nu, Gretchen, nu era Ruth… Nebunia dragostei care pusese stăpânire pe ea nu putea fi justificată cu reflecţii romantice asupra frumuseţii peisajului. Să dorească să nu-l părăsească niciodată pe bărbatul care îi descoperise o parte nebănuită a ei însăşi nu era decât un mod de a transforma evenimentele care se desfăşuraseră în poiană. Nu putea să uite cine era cu adevărat. Rătăcirea îi apăru brusc în toată intensitatea şi o străbătu un fior.

— Ţi-e frig? întrebă el.

— Puţin, murmură ea, prea speriată de gândurile care-i treceau prin minte ca să le împartă cu el.

Umbrele se lungiseră în poiană şi răcoarea umedă a serii pătrundea sub copaci până la vegetaţia măruntă. Gretchen şi însoţitorul ei se înapoiară la piatra unde îşi lăsaseră hainele.

Îmbrăcaţi călduros, montară împreună cortul. Apoi Gretchen instală aragazul de voiaj şi pregăti o masă cu

macaroane cu brânză.

Sperase că această activitate îi va risipi tulburarea, dar nu se întâmplă nimic. Fără voia ei, gândurile îi reveneau mereu spre acela care-i deschisese ochii asupra ei însăşi. Cine era el? Cum reuşise să-i insufle o asemenea dorinţă, apoi să i-o satisfacă?

Primul răspuns care-i venea în minte era instinctul. Acest cuvânt explica el singur arta cu care o iubise şi abandonul de care dăduse dovadă. Se întorseseră unul către altul ca florile care caută lumina soarelui, împinşi de forţa naturii.

Ruth avea aşadar dreptate, se gândi Gretchen, deodată tristă. Dragostea şi pasiunea erau două lucruri distincte. Se simţea desigur foarte apropiată de companionul ei, dar nu putea pretinde că-l iubeşte. Cum ar fi putut? Nici măcar nu-i cunoştea numele.

Simţi deodată prezenţa lui în spatele ei. El îşi puse mâinile pe umerii ei, îngenunche şi-i masă cu blândeţe muşchii cefei şi ai spatelui. Cu un oftat, se abandonă îngrijirilor lui atente.

— Ce bine, murmură ea cu un oftat de plăcere.

Ridicându-i masa de păr, el depuse un sărut pe ceafa ei caldă şi un frison o străbătu pe Gretchen, alungându-i neliniştea.

— Când ai găsit acest loc idilic? întrebă ea.

El ocoli aragazul, înţepă o macaroană cu furculiţa şi o gustă înainte de a răspunde.

— În timpul primei mele traversări făcută în Maine, acum câţiva ani. Am urmărit zgomotul apei şi am ajuns aici.

— Ai fi putut să te rătăceşti, remarcă Gretchen.

— Merita osteneala.

Când ridică ochii, îi surprinse privirea întrebătoare şi-i zâmbi.

— Erai singur? continuă ea să-l chestioneze.

El clătină din cap luând lingura din mâinile lui Gretchen ca să amestece brânza cu pastele în cratiţă.

— Da. De patru ori am venit aici, dar acum este

prima dată când sunt însoţit.

El întinse mâna ca s-o ia pe cea a lui Gretchen şi-i sărută vârful degetelor.

— Totuşi, sunt sigur că nu sunt singurul care cunoaşte această poiană, adăugă el.

— Nu spune asta! exclamă prompt Gretchen, contrariată. Vreau să cred că acest loc este numai al nostru.

— Este cazul acestei seri, G.S., şopti el cu o voce misterioasă.

Mâncară încet, fără să schimbe o vorbă. Când terminară, se lăsase noaptea şi discul argintiu al lunii era pus pe cer. Licuricii zburau printre flori, ca sute de stele mici.

Resturile de la masă strânse, Gretchen se aşeză pe o stâncă lângă apă, ca să privească mica pajişte cu uimire. Venise timpul să reflecteze la aventura extraordinară pe care o trăia. În seara asta, va respinge remuşcările care ameninţau s-o cuprindă de fiecare dată când îşi analiza purtarea. În seara asta, se va mulţumi că există.

Însuşi faptul de a se gândi la alte locuri şi la un alt timp o făcea melancolică. Nu voia să se întoarcă acasă. Gândul că mâine va fi obligată să părăsească pădurea şi poteca îi frângea inima. Nu din cauza acestui bărbat încerca să se convingă. Ci din cauza frumuseţii acestui mic lac, a acestor licurici şi a purităţii aerului şi a cerului.

Însoţitorul ei i se alătură curând şi ea îi făcu puţin loc pe stâncă. Când o înlănţui tandru, se sprijini de pieptul lui.

— Cum te simţi, frumoasă necunoscută? întrebă el.

— Bine, foarte bine…

— Şi piciorul?

— Oh, mult mai bine. Aproape uitasem.

— Există mai multe mijloace de a vindeca o înţepătură de tăun, spuse el râzând.

Se întoarse să-l privească. Nu voia să-l audă vorbind cu frivolitate despre ce se petrecuse după scăldat. Era totuşi atitudinea cea mai înţeleaptă de adoptat. Obosită de gândurile contradictorii care-i hărţuiau mintea, se forţă să

zâmbească.

Când privirile lor se întâlniră, o scânteie se aprinse în aceea a companionului lui Gretchen. Ridicându-se în picioare, îşi strecură mâinile sub braţele ei şi o ajută să se ridice la rândul ei. Cu capul cuibărit pe umărul lui, ea îl urmă până la cort, având grijă să nu calce florile sălbatice în trecerea lor.

Când el îi făcu loc să intre în cort, ea observă că reunise sacii de dormit într-unul singur şi fu cât pe ce să-i reproşeze. Dar simţea deja braţele lui în jurul ei şi ştiu că nu premeditase nimic. Chiar în întuneric, trebuia să vadă cum îi strălucesc ochii, cum i se îmbujorează obrajii şi i se întredeschid buzele...

El puse cu delicateţe stăpânire pe gura ei, trezind o dorinţă care încă nu era stinsă. O dezbrăcă încet, fără să-şi întrerupă o dată sărutul. Apoi, îndepărtându-se un pas, se dezbrăcă la rândul lui înainte s-o conducă pe Gretchen spre patul improvizat.

Un sărut tandru şterse teama ei fugitivă şi, foarte repede, descoperiră noi secrete pe care corpurile lor le păstraseră intacte până acum. Gretchen află că, strecurându-şi degetele în blana aurie de pe pieptul lui, avea puterea să-l facă să tremure de plăcere. Află că atunci când degetele ei îi atingeau pântecele, el îşi reţinea răsuflarea. Află că atunci când îşi permitea să fie liberă, să trăiască momentul prezent, era capabilă să-i procure aceeaşi voluptate ca aceea pe care el i-o dăruia cu atâta generozitate.

O ducea neobosit spre această plăcere pe cât de nouă pe atât de intensă. Mergea înaintea dorinţelor ei cele mai ascunse, şi era stăpânită de aceeaşi sete de a-l satisface.

Gretchen se simţea victima unei încântări mai puternice decât raţiunea şi principiile ei reunite. Dar puţin o interesa. Contau numai comorile de voluptate pe care el i le dezvăluia în fiecare minut al nopţii. Visul va lua sfârşit la răsăritul soarelui, dar până atunci, accepta generozitatea, aşa cum accepta frumuseţea micului lac, măreţia cascadei şi permanenţa naturii însăşi.

Numai mult mai târziu, în momentul când somnul o ducea în uitare, Gretchen îşi aminti cuvintele companionului ei. „Dacă nu pot avea numele tău, voi lua tot restul...” Ecoul cuvintelor lui răsuna în mintea ei, semănând tulburare în ea.

Lungită lângă el, atât de strânşi încât respirau la unison, simţi o senzaţie de gol imens în adâncul fiinţei ei, acolo unde o duse o părticică din ea însăşi.

Gretchen se trezi prima, îşi luă cu ea hainele în poiană ca să nu-l deranjeze îmbrăcându-se. Zorile apăruseră deja, colorând natura în roz şi auriu. Picături de rouă presărau muşchiul şi florile care îşi întorceau corolele spre cer, nerăbdătoare să simtă mângâierea razelor de soare. Voia să-şi înscrie în memorie fiecare amănunt, până la cel mai mic fir de iarbă, să ducă aceste amintiri cu ea, să le îngroape în inima ei ca pe o comoară.

— Nu, murmură ea cu voce tare.

Era preferabil să uite acest vis extraordinar. Dacă nu era intransigentă asupra acestui punct, nu va avea niciodată forţa să reia personalitatea lui Gretchen, urbanist din New Haven.

Cu un suspin trist, instală aragazul de camping. În această dimineaţă, era rândul ei să-i ducă micul dejun la pat. Apoi, îşi vor strânge lucrurile şi-şi vor relua drumul. Atunci îşi vor spune adio, aventura ei se oprea aici şi realitatea îşi va relua drepturile.

Se pregătea să umple farfuriile cu ouă jumări când el apăru, îmbrăcat complet, în pragul cortului.

— Bună dimineaţa, frumoasă turistă, o salută el vesel. Care-i meniul din această dimineaţă?

Gretchen nu putu să-şi ascundă decepţia.

— Voiam să te servesc la pat!

Lăsându-se să cadă pe iarbă lângă ea, îi fură un sărut înainte de a accepta farfuria pe care i-o întindea.

— Intenţia contează, îi răspunse el.

Ea clătină din cap, luând o înghiţitură fără poftă. El o privi mestecând conştiincios câteva secunde. Apoi, văzând-o lăsând furculiţa cu un oftat, se nelinişti.

— Îmi pari preocupată, remarcă el.

Ea îşi muşcă buzele, apoi zâmbi cu tristeţe.

— Astăzi plec.

— Poftim?

— Excursia mea se opreşte aici. Trebuie să mă întorc acasă.

El îşi lăsă încet farfuria pe genunchi şi o privi cu neîncredere, ca şi cum nu-i venise niciodată în minte că asocierea lor nu era veşnică.

— Astăzi? spuse el în sfârşit, cu o expresie indescifrabilă.

— Trebuie, se apără ea. Mâine lucrez.

Privirea prietenului ei se pierdu printre ramuri, în spatele ei, exprimând aceeaşi răceală ca după primul lor sărut, când ea refuzase să-i spună numele. Părea decepţionat şi totodată furios.

Ce sperase oare? Că îşi reorganiza viaţa pentru el? Că-şi va pierde slujba pentru plăcerea de a merge încă două-trei zile cu el? Ea nu se bucura de o asemenea libertate, nu putea să uite responsabilităţile care o aşteptau la New Haven, nici să-şi pună cariera în pericol.

— Prietene… începu ea, neştiind cum să i se adreseze. Îmi pare rău…

— Îţi pare rău? repetă el pe un ton amar. Îţi pare rău în legătură cu ce?

Ea se înfioră sub privirea lui glacială.

— Îmi pare rău că sunt obligată să plec, răspunse ea.

Privirea bărbatului se îmblânzi imperceptibil. Îşi duse ceaşca cu cafea la buze şi bău o înghiţitură.

— Şi mie îmi pare rău. Presupun că trebuie să-ţi mulţumesc pentru amintirile frumoase…

Furia ţâşni din ea ca o flacără vie.

— Ce vrei să spui cu asta?

— De ce ai aşteptat dimineaţa aceasta ca să mă informezi de plecarea ta? i-o întoarse el cu aceeaşi vehemenţă.

— Pentru că… pentru că nu voiam să mă gândesc eu însămi la asta decât în ultimul moment.

— Te înţeleg, bombăni el cu o notă de sarcasm. Nu voiai să strici plăcerea noastră, nu-i aşa?

— Cum… Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? îngăimă ea, îngrozită. Îţi amintesc că tu eşti cel care ai insistat să împărţim cortul meu.

— Ardeai de dorinţă. În orice caz, cred că înţeleg că aceste delicioase momente erau modul tău de a-mi mulţumi pentru că ţi-am împrumutat bricheta.

Fără să se gândească, îi aruncă în faţă cafeaua ei. Băutura era călduţă şi strigătul care ieşi de pe buzele tânărului bărbat era unul mai mult de surpriză decât de durere. Sărind imediat în picioare, ea se îndepărtă alergând. El o ajunse din câţiva paşi şi o prinse în braţe fără menajamente. Făcând-o să se întoarcă, îşi adânci privirea într-a ei.

— Destul, G.S., mormăi el.

— Cum poţi să insinuezi astfel de josnicii? explodă ea, amărăciunea ei fiind egală cu a lui. Nu ştii absolut nimic despre mine şi…

— Tu ai vrut aşa, G.S., îi repetă el cu duritate.

— Lasă-mă.

El îşi descleştă încet degetele şi privirea lui se îmblânzi brusc.

— Să nu stricăm totul, G.S., murmură el cu un ton aproape rugător. Ceea ce am trăit împreună a fost neasemuit.

Ea clătină din cap, dar era prea târziu. Farmecul era rupt şi urâţenia vieţii cotidiene îi separa deja. Acum, ştia ce credea despre ea: o femeie superficială, gata să se vândă în schimbul unei brichete…

— Eu voi demonta cortul în timp ce tu aranjezi vesela, sugeră el cu un ton liniştitor.

Prea tulburată pentru a vorbi, începu imediat să strângă farfuriile şi ceştile pentru a le spăla pe malul lacului.

Întârzie acolo cât mai mult timp posibil şi când se întoarse în poiană, observă că cele două rucsacuri erau sprijinite de o stâncă, unul lângă altul. Închizând ochii,

revăzu în minte doi saci de dormit moi formând un pat confortabil pentru o lungă noapte de pasiune… Redeschizând repede pleoapele, se obligă să privească soarele. Lacrimi îi ardeau ochii.

Într-o tăcere încordată, îşi aranjară rucsacurile pe spate, şi-şi reluară drumul. Gretchen încercă să-şi învingă tristeţea preocupându-se de detaliile practice ale sfârşitului excursiei. La următoarea intersecţie, va părăsi cărarea şi va merge până în oraşul mai apropiat. Acolo, va lua un autobuz pentru Baxter State Park, unde îşi lăsase maşina. Dacă n-avea autobuz, o să facă autostopul. Asta nu era lipsit de riscuri, dar n-avea importanţă. Îşi asumase un risc mult mai mare acceptând să călătorească împreună cu acest necunoscut. Retrospectiv, îşi dădea seama de nebunia ei. El o considerase drept o femeie frivolă, uşor de sedus, şi era firesc s-o condamne astfel. Ce altă imagine dăduse despre ea însăşi, într-adevăr?

Hotărât lucru, raporturile ei cu sexul opus erau departe de a fi satisfăcătoare. Ruptura cu Jack îi frânsese inima, deznodământul aventurii ei cu acest necunoscut o lăsa amară, tristă şi ruşinată.

O invidie pe Ruth, care se delecta cu momente de fericire trecătoare, fără să sufere vreodată de vinovăţie şi de ruşine. Cât despre ea, era victima principiilor depăşite şi demodate pe care le venera. Într-o viaţă viitoare, îşi promise ea, va pune ordine în toate astea…

Ajunşi la indicator, se opriră. Venise momentul să se despartă.

— Ei bine, spuse ea după o tăcere lungă, cu gâtul înecat de emoţie.

— Cum te vei întoarce? întrebă el.

Ea se gândi la întrebarea lui. Voia să spună: în ce stare de spirit?

— Acasă la mine? întrebă ea într-un murmur.

El înclină capul într-o parte şi, în timp ce ea contempla pentru ultima dată părul lui auriu şi ochii limpezi, un sentiment de regret îi strângea inima.

— Ai o maşină? întrebă el. Vine cineva să te aştepte?

— Mi-am lăsat maşina la Baxter. Voi găsi un mijloc să mă întorc acolo.

El o privi lung, şi-i luă faţa în mâini.

— N-ar fi trebuit să ne certăm, în această dimineaţă, murmură el. Am fost nebun de furie să te văd că pleci, când noi…

El lăsă fraza în suspensie şi oftă profund.

— Iartă-mă, frumoasă necunoscută…

— Iartă-mă şi tu…

Cuvintele pe care i-ar fi plăcut să le pronunţe nu trecură de bariera buzelor ei. Deja lumea civilizată îşi relua drepturile asupra ei.

— La revedere, reuşi ea să articuleze cu o voce gâtuită.

— Noroc, G.S., murmură el.

Buzele lui îi atinseră fruntea. Apoi făcu stânga-mprejur şi plecă spre sud.

Capitolul 5

Gânditoare, Gretchen o privea pe Ruth aşezată în faţa ei la o masă, într-un restaurant. Un nimb de bucle negre îi încadra faţa de porţelan cu trăsături fine. Fragilă şi delicată, îi plăcea să glumească pretinzând că singurul exerciţiu pe care-l făcea vreodată era să-şi încalţe pantofii.

În ciuda aparenţei fragile, Ruth avea o energie pentru care Gretchen o invidia adesea. Nimic nu zdruncina vreodată siguranţa lui Ruth. Era opusă lui Gretchen, a cărei vitalitate şi vigoare constau în forţa ei interioară.

Ruth îşi petrecuse majoritatea timpului de masă ca să descrie sfârşitul ei de săptămână furtunos în compania unui tip fermecător, weekend al cărui punct culminant fusese, bineînţeles, o despărţire furtunoasă.

— Îţi dai seama? Să mă oblige să-i lustruiesc pantofii! Eu, vicepreşedinta unei bănci! Să-i masez spatele în baie, treacă-meargă, dar să-i calc cămăşile şi să-i cârpesc ciorapii! în fine, cum spune proverbul, unul pierdut, zece de regăsit, încheie ea cu o ridicare dezamăgită din umeri.

Gretchen muşcă dintr-o tulpină de ţelină. Ar fi dat orice să poată fi la fel de nepăsătoare ca prietena ei.

Trecuseră peste trei săptămâni din acea dimineaţă memorabilă de când ea şi însoţitorul ei se despărţiseră pe drumul marcat din Apalaşi. Trei săptămâni lungi în cursul cărora o parte din mintea ei se întorsese neobosit spre un mic lac din Maine încercând să înţeleagă ce se întâmplase acolo.

Luase autobuzul până la Baxter. Apoi, la volanul maşinii ei, făcuse o lungă călătorie de întoarcere până la casa ei pe ţărmul mării. Nici după o oră de relaxare într-o baie cu spumă, nici după ce îşi spălase părul şi-şi unsese corpul cu ulei parfumat, n-o regăsise pe civilizata Gretchen Sprague dinaintea plecării. Apa şi săpunul, chiar parfumate, nu puteau să şteargă senzaţia mâinilor companionului pe pielea ei, buzele lui peste ale ei. Şi plăcerea pe care o simţise în această aventură o cufundă în confuzia cea mai mare.

— Cum faci? o întrebă ea în sfârşit.

— În legătură cu ce? se informă Ruth strângând cu buzele roşii paiul pentru a lua o înghiţitură de ceai rece.

— Ca să-ţi revii atât de repede după o ruptură.

Ruth o privi pe prietena ei cu neîncredere.

— La naiba, Gretchen, doar nu plângi încă după Jack! Sper că nu l-ai revăzut în timpul weekendului!

Gretchen scutură din cap.

— Linişteşte-te, mi-am petrecut ziua de sâmbătă căutând mobile.

Ochii lui Ruth sclipiră de curiozitate.

— Ce ai găsit?

— Nimic interesant. Un birou şi un lampadar. Şi plante pentru salon.

— Mereu fără pat?

Gretchen scutură negativ din cap. Paturile duble erau pentru ea o invitaţie la dezmăţ. Cât despre paturile înguste, îi aminteau camera de copilă. Incapabilă să se decidă, continua să doarmă pe o saltea pusă direct pe podea.

— Ascultă, dacă nu reuşeşti să-l alungi pe Jack din gândurile tale, arde-l.

— Să-l ard?

— Da! Scrie-i numele pe o bucată de hârtie şi pune-o pe foc. Când nu va mai rămâne decât cenuşă, vei fi eliberată. Adio, prietene, s-a dus!

Gretchen făcu o grimasă şi-şi lăsă jos furculiţa. Metodele cel puţin originale ale lui Ruth funcţionau poate. Necazul este că nu cunoştea numele bărbatului pe care voia să-l uite.

Aruncă o privire la ceas şi făcu o strâmbătură. După-amiaza se anunţa lungă şi dificilă.

— Să cerem nota, îi spuse ea lui Ruth. În exact zece minute am o întâlnire care, mărturisesc, mă îngrijorează.

— Un proiect plictisitor?

— Nu, interesant. O uzină chimică. Ei au locul, dar au nevoie de un studiu aprofundat asupra clădirilor şi terenului înainte de a solicita autorizaţia de construcţie, îi explică ea. Ne cer un studiu amănunţit asupra căilor de acces, spaţiului de lucru, stării subsolului şi posibilităţilor de drenare.

— Cum poate să-ţi placă această muncă? se miră Ruth, strâmbând din nas. În orice caz, nu înţeleg ce te nelinişteşte în legătură cu acest proiect?

— Ghiceşte cine sunt arhitecţii.

— Benton şi Martell? răspunse Ruth, citând numele firmei lui Jack.

— Exact, aprobă Gretchen cu o figură contrariată. După Ralph, Jack este cel care a insistat ca treaba să-mi fie încredinţată mie. N-am obiceiul să-i povestesc patronului detaliile vieţii mele amoroase, dar am încercat totuşi să-l fac să înţeleagă că aş prefera să nu mă ocup de acest proiect. S-a înroşit tot şi a sfârşit prin a-mi mărturisi că Jack dorise în mod expres colaborarea mea la acest proiect. Cum Urban Designs lucrează mult cu Benton şi Martell, Ralph mi-a cerut să mă comport ca un bărbat, să-mi uit problemele personale şi să mă apuc de lucru.

— Ţi-a cerut să te comporţi ca un bărbat? repetă Ruth, cu ochii măriţi de groază.

— Cuvânt cu cuvânt.

— Numai pentru asta, ar trebui împuşcat. Nu, lasă-mă să plătesc eu, adăugă ea luând nota din mâna lui Gretchen. După o ruptură, mă consolez întotdeauna mai repede dacă cheltuiesc mulţi bani. Acum că Răul este de domeniul trecutului...

— Răul?

Ruth o fulgeră pe prietena ei cu privirea.

— Unde ai fost timp de o oră, Gretchen? Eu ascult poveştile tale triste, ai putea cel puţin să fii atentă când ţi le spun pe ale mele.

Îşi dojeni prietena cu privirea, dar începu imediat să se gândească la altceva.

— Ce faci în acest weekend? Am putea merge să cumpărăm câteva mobile. Este curios că încă nu te-ai plictisit să mănânci pe jos după o săptămână petrecută în junglă.

— Nu este junglă, protestă Gretchen, fără energie.

Câteva minute mai târziu, în ascensorul care o ducea la ultimul etaj al imobilului adăpostind Urban Designs Inc., Gretchen încercă să se pregătească mental pentru întâlnirea cu Jack.

El o aştepta în sala de recepţie şi se ridică la intrarea ei. Din dimineaţa rupturii lor, nu-l revăzuse şi refuzase sistematic să-i răspundă la telefon.

Purta un costum din păr de cămilă. Părul lui negru ca smoala era îngrijit pieptănat şi grizonant la tâmple. Ochii lui negri, pe care îi găsea altă dată atât de romantici, se lumină la apariţia ei.

— Gretchen, ai întârziat!

— Cinci minute, mormăi ea. Nu este o crimă!

Fără să se oprească să-l îmbrăţişeze, se îndreptă spre culoarul care ducea la biroul ei. Surprins, Jack o urmă şi închise uşa în spatele lui. Fără o privire, Gretchen se strecură în spatele biroului modern, îşi puse poşeta într-un sertar şi, adunându-şi curajul, îşi ridică în fine ochii spre el.

Se aşteptase să simtă un şoc, regrete, tristeţe, amărăciune, poate resentiment. Nu simţi decât un vag

interes plimbându-şi privirea peste trăsăturile familiare, pielea lui uşor gălbuie, sprâncenele negre, groase, nasul fin şi drept, bărbia îngustă.

Când se gândea că visase să se trezească în fiecare dimineaţă alături de acest bărbat, până la sfârşitul zilelor ei!

Desigur, Jack era seducător, cu siguranţă mai mult decât bărbatul blond cu care călătorise câteva zile în Apalaşi. Dar lui îi lipsea acea lumină interioară născută din pasiunea pentru natură.

— Arăţi bine, Gretch, observă el.

— Mă simt în plină formă, replică ea imediat. Dar să vorbim de afaceri, vrei?

— Destinde-te. Am venit ca prieten.

— Păcat. Dacă nu eşti aici ca să discuţi despre instalarea acestei noi uzine chimice, poţi să pleci.

— Haide, o dojeni el, aproape amuzat. N-ai uitat totuşi cei doi ani pe care i-am petrecut împreună.

— Uzina chimică, ripostă Gretchen, neînduplecată, apăsând pe fiecare silabă.

Resemnat, Jack scoase din servieta diplomat un dosar gros.

— Iată hărţile, rapoartele geologice şi tot ce ai nevoie.

Gretchen frunzări rapid dosarul.

— Îmi pot permite să întreb ce substanţe îngrozitoare vor arunca laboratoarele de cercetare în canalele lor?

— Ei sunt foarte reticenţi să dezvăluie astfel de detalii. Sunt totuşi gata să jure că niciun produs toxic nu va fi aruncat în natură.

— Bineînţeles, spuse ea cu o expresie sceptică. Foarte bine. Voi studia acest dosar şi te voi recontacta.

— Ai interes să te duci la faţa locului. Drumul de acces părea mult mai practicabil pe hartă decât în realitate. Dacă trebuie să-l lărgim, mi-ar plăcea să ştiu câţi copaci vor trebui doborâţi.

— Niciunul sper, murmură ea. Ne-am înţeles, mă voi duce acolo.

— Mâine?

— Eşti foarte grăbit. Vei fi acolo?

— Bineînţeles! Ce interes ar fi să te duci singură acolo? Sau preferi să-ţi înregistrezi impresiile pe casete şi să mi le trimiţi prin poştă? adăugă el pe un ton ironic.

La drept vorbind, această soluţie o tenta mai mult, dar Gretchen încercă să-şi domine ostilitatea.

— Nu mă pot deplasa înainte de vineri, declară ea după ce şi-a consultat agenda.

Cu sprâncenele încruntate, Jack scoase din servieta diplomat o agendă legată în piele.

— Nu sunt disponibil.

Gretchen îşi stăpâni un zâmbet. Ce ironie! Stătea în faţa bărbatului cu care trăiesc zi şi noapte timp de un an, şi iată că îşi cercetau programele înarmaţi cu agende! Această situaţie îl bulversa mai mult pe Jack decât pe Gretchen.

— Joi, sugeră el cu prudenţă. Propun să prânzim împreună înainte.

— Nu se pune eproblema, i-o tăie ea. Nu sunt liberă joi. Deci, voi merge singură vineri, rezumă ea pe un ton fără replică.

Închizând dosarul gros cu o pocnitură, îl privi cu insistenţă pentru a-i da de înţeles că întrevederea se terminase. Când li se întâlniră privirile, a lui era aproape imploratoare.

— Cum… cum ai dus-o după ultima dată când ne-am văzut, Gretchen.

— Asta nu te mai priveşte.

— Ralph mi-a spus că ai fost plecată în concediu o săptămână. Unde ai fost?

— Ascultă Jack, totul s-a sfârşit între noi. Ceea ce înseamnă că modul în care îmi petrec concediile nu mă priveşte decât pe mine. De acord?

— Ştiu că îmi porţi pică, răspunse el pe un ton de scuză. Dar n-am spus că voiam să rup orice legătură cu tine. Mi-ar plăcea să continui să te văd.

— În condiţiile tale, observă ea cu sarcasm.

Mulţumesc, dar asta nu mă interesează.

El reflectă câteva clipe, apoi, cu sprâncenele încruntate, se aplecă înainte, cu palmele sprijinite de birou.

— Nu înţeleg de ce eşti aşa de ataşată de ideea căsătoriei. Crede în experienţa mea, nu este deloc vesel.

Gretchen nu-l mai asculta decât cu o ureche distrată, cu toate gândurile îndreptate spre bărbatul întâlnit în Apalaşi şi extraordinara aventură pe care o trăiseră. Cu efort, reveni cu atenţia spre Jack.

— Această discuţie nu mai are niciun sens între noi, Jack. Legătura noastră este o poveste veche, cum spunea Ruth.

— Nu împărtăşeai ideile ei, până nu de mult, Gretch…

— Nu-mi spune Gretch… Numai prietenii mei o fac şi tu nu mai faci parte din ei.

O cută îngrijorată apăru pe fruntea lui Jack.

— Te rog, draga mea. Ştiu că te-am făcut să suferi. Regret, sincer. Mă vei lăsa să ţi-o dovedesc? Eram bine împreună şi mi-ar plăcea să te pot întâlni din când în când.

— Un mic loc pentru Gretchen printre celelalte amante ale tale? Nu, declară ea cu fermitate.

— Mă iubeai, Gretchen.

Privirea tinerei femei căzu pe mâinile albe şi netede ale lui Jack. Da, îl iubise, dar înainte să ştie ce înseamnă pasiunea. Inspiră profund.

— Te rog, Jack. Discuţia asta devine penibilă.

— De ce? insistă el. De ce nu putem cel puţin să rămânem prieteni?

— N-am nicio poftă să-ţi explic ceva. Nu mai sunt o tânără amabilă cu idei romantice desuete. M-am schimbat, asta-i tot.

Oftând din nou, se ridică, atitudinea ei dându-i clar de înţeles să plece. Fără tragere de inimă, el trebui să se execute. În momentul când mâna lui se îndrepta spre clanţă, cineva bătu la uşă şi o deschise. Liz, secretara, intră în cameră şi se apropie de Gretchen cu un buchet de

flori sălbatice într-un vas artizanal din lut în mână.

— Cineva l-a adus pentru dumneavoastră.

Gretchen avu impresia că inima i se opri să bată. Ca prin farmec, văzu biroul dispărând şi se regăsi cufundată într-un lac mic transparent, cu apa până la talie. Părul ei nu era prizonier într-un coc sever, ca acum, ci plutea liber în jurul ei, împodobit cu o coroană de gălbenele. Ca în transă, luă vasul din mâna Lizei şi îşi cufundă faţa în buchetul mirositor. O cuprinse o tulburare stranie.

— Cine… cine era?

Liz ridică din umeri.

— Un băiat de la florărie, cred. Există un mesaj, adăugă ea arătând cu degetul un plic mare prins cu scotch pe vas.

Cu degete tremurânde, Gretchen dezlipi plicul şi scoase o carte de vizită.

„Soare, mângâie feţele noastre… Sună-mă, frumoasă necunoscută”. Urma un număr de telefon din New York.

De data asta, bătăile inimii ei se accelerară şi avu dificultăţi să respire. Cum o găsise oare?

— Cineva ar trebui să-i spună acestui bărbat că trandafirii sunt mai eficace şi mai romantici decât buruienile, declară sec Jack.

— Urăsc trandafirii, murmură Gretchen luptând să-şi domine emoţia.

Privirea ei reveni la Jack, apoi la secretară.

— Liz, vrei să-l conduci pe domnul Martell, te rog?

Tânăra femeie se retrase pentru a-l lăsa să treacă pe Jack, care aruncă o ultimă privire amară lui Gretchen şi vasului pe care îl ţinea în mână.

— Te sun, ne-am înţeles?

— În legătură cu uzina chimică, da, insistă ea cu răceală.

Rămasă singură, Gretchen privi florile şi, străbătută de un fior incontrolabil, le puse pe birou ca să citească din nou cartea de vizită. Dacă măcar n-ar fi scris acele poeme stupide, el n-ar fi fost fără îndoială atât de nerăbdător s-o reîntâlnească. Ar fi ajuns-o pe drum, era inevitabil, dar ar

fi schimbat banalităţi obişnuite despre timp şi ar fi mers fiecare pe drumul lui.

Îi scăpă un oftat profund şi se lăsă să cadă într-un fotoliu. El aprinsese în ea un foc nestins, şi acum îi trimitea flori, dornic se pare să reia totul de unde rămăseseră.

Cum o regăsise? Ea nu-i spusese nici numele, nici profesia şi nici cel mai mic detaliu personal susceptibil de a-l pune pe o pistă.

Tulburată, Gretchen privi florile superbe care-i împodobeau biroul. Trebuia neapărat să încerce să-l uite. Nu era din fire o persoană impulsivă şi atitudinea ei din urmă cu trei săptămâni o punea în încurcătură. Cum îndrăznea să dea din nou buzna în viaţa ei, să-i ameninţe echilibrul precar pe care şi-l regăsise? Şi mai ales, cine era el?

Examină cartea lui de vizită pentru ultima dată, apoi o aruncă în coş. Dar ca şi cum mâna îi scăpase de sub control, se repezi în coş şi scoase cartonaşul.

În mintea ei, lua anumite decizii pe care inima refuza să le urmeze. Nu era pregătită să uite ce simţise în braţele lui, nici bucuria pe care i-o dăduse îngrijindu-i atât de tandru piciorul, oferindu-i flori. Mintea ei repeta neobosit insultele pe care i le adresase în ultima dimineaţă, dar inima ei nu voia să-şi amintească decât pasiunea care-i unise. Chiar dacă nu avea nicio intenţie serioasă – în sensul în care înţelegea Gretchen

— Ce rău ar fi să-i telefoneze?

— Nu! strigă ea cu voce tare, strecurând cartea de vizită sub sugativa de pe birou.

Să-l sune, ar fi o nebunie. Nu-i spusese chiar el că va lua totul de la ea? în momentele când neliniştea devenea mai puternică, ajungea să se convingă că reuşise…

Într-adevăr, petrecuse trei săptămâni încercând s-o regăsească pe Gretchen de altă dată: femeia care acorda o importanţă capitală convingerii că dragostea era parte integrantă a pasiunii. Nu se putea hotărî să devină fiinţa frivolă şi indiferentă faţă de viitor, cum fusese în timpul scurtei lor legături.

Căută cu hotărâre în sertarele biroului o cutie de chibrituri, decisă să ardă cartea de vizită. Enervată, trebui să se încline în faţa evidenţei: chibriturile lipseau din nou în momentul când avea mai multă nevoie!

Puse vasul cu flori pe masă alături de calculatorul ei, acolo unde nu le vedea, apoi îşi reluă locul la birou. Încercă să-şi distragă atenţia parcurgând documentele pe care le adusese Jack; conform raportului geologic, pânza freatică nu trebuia să suporte infima cantitate de produse chimice susceptibile de a fi deversate. Dar ce se va întâmpla cu vaporii toxici? Filtrele folosite de laboratoare erau suficiente pentru a proteja atmosfera?

Ca de obicei, schiţele clădirii realizate de Jack erau avangardiste şi amuzante estetic.

La ora cinci, părăsi biroul pentru a se întoarce acasă. În acel decor auster şi gol, se va elibera poate de influenţa celor doi bărbaţi care-i invadaseră biroul după-amiază, fiecare în felul lui. Ajunsă acasă, traversă vestibulul şi intră în salonul inundat de soare. Mobilierul ei sumar consta în câteva perne enorme brodate, două lămpi, un telefon, impermeabilul şi feriga cumpărată în timpul weekendului.

Împingând uşa camerei la fel de austeră ca restul casei, îşi plimbă privirea peste salteaua pusă pe podea, noul birou de stejar şi grămada de cutii încă neatinse sprijinite de perete. Schimbându-se, îşi prinse părul, îmbrăcă o ţinută de jogging şi plecă spre plajă.

Mergând în tempo potrivit, făcând să-şi joace cu plăcere muşchii picioarelor şi ai umerilor, Gretchen încercă să-şi facă bilanţul vieţii în lumina celor două eşecuri consecutive pe care le trăise.

Părinţii lui Gretchen îi sădiseră înalte principii morale, desigur, dar mai ales fratele ei mai mare, Steve, îi făcuse educaţia. Ceea ce susţinuse Steve fusese întotdeauna pentru ea literă de evanghelie. El o pusese în gardă de foarte tânără împotriva bărbaţilor care încercau să abuzeze de încrederea şi de inocenţa ei, avertizând-o să nu se dăruiască decât când va fi sigură de intenţiile serioase ale bărbatului pe care-l iubea.

În ciuda prudenţei ei, viaţa o rănise profund, se gândi Gretchen, ştergându-şi cu dosul mâinii transpiraţia de pe frunte. îl crezuse pe Jack la fel de loial şi de fidel ca ea. Ce lecţie trăsese din asta? Niciuna. Imediat ce ieşise din braţele lui, alergase în acelea ale unui necunoscut!

Cum o regăsise? Această întrebare îi revenea fără încetare în minte, ca un laitmotiv. Încercă să şi-l închipuie în jungla din New York. Cum putea oare un bărbat ca el să respire aerul poluat din Manhattan?

În orice caz, nu-i va telefona să-l întrebe. îi era suficient de greu să-şi menţină fragilul echilibru mental.

Animată de această hotărâre nestrămutată, îndată ce ajunse la birou în dimineaţa următoare, scoase cartea de vizită de sub sugativă şi o aruncă la coş. Florile urmară acelaşi drum.

* * *

Vineri dimineaţă, regăsi cartea de vizită pe mochetă, sub birou. Îngrozită, o luă de jos ca şi cum era vorba de un obiect protejat de diavol şi în consecinţă indestructibil. Coşul era gol, deci femeia de serviciu venise. Cartea de vizită probabil zburase sub birou fără ştirea ei când îl luase pentru a-l goli.

Şi uitase să aducă chibriturile!

Hotărî să meargă să împrumute bricheta şi scrumiera lui Craig, în biroul vecin. La întoarcere, puse cartea de vizită în scrumieră şi apropie flacăra. Trebui s-o facă de două ori până când cartonul să ia foc. În sfârşit, privi încântată cum flăcările îl devorau milimetru cu milimetru.

— Adio prietene, murmură ea, ciudat de uşurată.

Scăpată astfel de această problemă jenantă, Gretchen putu să se concentreze asupra vizitei pe care trebuia s-o facă chiar după-amiază locului de construire a uzinei chimice. Jack îi telefonă s-o avertizeze că un reprezentant al clienţilor lui va fi acolo pentru a-i pune întrebări.

Părăsi biroul la ora două şi jumătate după-amiază şi luă direcţia suburbiei industriale. Înţelese imediat de ce insistase Jack ca ea în persoană să viziteze locul. „Drumul”

nu era decât un drumeag larg şi neautorizat care nu permitea decât trecerea a doua maşini. Găuri enorme perforau macadamul şi era evident că prima grijă a arhitecţilor va fi să-l lărgească şi să-l refacă.

Reprezentantul companiei chimice sosise deja. Se apropie de el cu mâna întinsă.

— Domnul Conklin? Sunt Gretchen Sprague, de la Urban Designs.

Schimbară o strângere de mână energică.

— Vă rog, spuneţi-mi Jim. Jack mi-a vorbit mult despre dumneavoastră.

— De bine, sper, răspunse ea cu o veselie forţată.

Deloc dornică să întârzie mai mult decât era necesar, intră repede în subiect.

— Mă întrebam venind aici dacă n-ar fi mai avantajos să se construiască un nou drum de acces.

— Asta ar spori considerabil costurile, nu? Asociaţii mei şi eu însumi ne gândim mai degrabă să-l lărgim pe acesta care există deja tăind copacii mari şi să-i vindem apoi unei tâmplării.

— Permiteţi-mi totuşi să vă prezint un deviz aproximativ, insistă Gretchen apărând copacii maiestuoşi care mărgineau drumul.

— Dacă vreţi, consimţi Jim. îl voi ataşa la raportul de luni.

— Luni? repetă Gretchen, fără să-şi ascundă surpriza. Dar acum este vineri după-amiază!

Jim Conklin păru şi el mirat.

— Jack nu v-a prevenit că ne trebuie acest raport în termenul cel mai scurt? Vreau să prezentăm dosarul pentru autorizarea construcţiei la sfârşitul lunii. Mi-a promis că n-o să fie nicio problemă. Părea chiar că trebuia să lucraţi împreună la acest proiect în timpul weekendului.

Gretchen făcu ochii mari, încercând să-şi domine furia. În sinea ei, îl felicită pe Jack că o manevrase. Dar nu-l va lăsa s-o facă.

— Jack a omis să vorbească despre acest termen, Jim. Voi începe să lucrez chiar seara asta. Cu puţin noroc, vom

găsi pe cineva să dactilografieze raportul luni. Vi-l promit pentru marţi.

Jim Conklin fu obligat să accepte. După un tur rapid al locului, o însoţi pe Gretchen la maşina ei.

Căldura de iulie, adăugată furiei provocate de procedeele incorecte ale lui Jack, făcuse să-i îmbujoreze obrajii în timp ce-şi relua drumul spre New Haven. Când ajunse la marginea oraşului, era trecut de patru şi jumătate. Hotărî să nu se oprească la birou şi să se întoarcă direct acasă.

La câţiva metri de casa ei de pe plajă, zări o maşină verde oprită pe alee. Încruntând sprâncenele, frână şi privirea ei se opri la uşa de la intrare.

Un bărbat cu umeri largi stătea pe prima treaptă a peronului. Purta un costum de vară de in bej şi o cămaşă albă de bumbac. Cravata ciocolatie era desfăcută, conferindu-i o anumită nonşalanţă. Maxilarele lui pătrate erau proaspăt rase, şi faţa îi era de culoarea bronzului intens, contrastând profund cu părul blond decolorat de soare.

Şi ochii lui erau de un albastru aproape translucid… ca două bucăţi de cer.

Capitolul 6

— Bună, G.S., murmură el, rezemându-se de capota maşinii.

La vederea lui, împietrise, oprindu-se brusc în mijlocul drumului. El traversase banda de peluză îngustă ca s-o întâmpine.

— N-ai totuşi intenţia să rămâi acolo? întrebă el pe un ton amuzat.

Dacă se oprea pe alee, ca de obicei, ar bloca maşina cealaltă. Găsi mai înţelept s-o gareze de-a lungul trotuarului. Cum el o urma ca să-i deschidă galant portiera, ea inspiră profund şi încercă să-şi revină în fire.

Cum să se comporte oare? Nici măcar n-avea forţa să-l privească. Obrajii ei erau ca focul, iar spatele şi ceafa dureros de rigide. În fine, scuturându-se de toropeală, îşi luă poşeta şi coborî din maşină, cu ochii fixaţi pe asfalt. Ca

un automat, urcă aleea care ducea la uşa de la intrare şi scoase cheile. Când realiză că fără îndoială o va urma înăuntru, îşi adună tot curajul şi se întoarse.

Transformarea care se produsese în el o lăsă cu gura căscată. Eleganţa cu care era pieptănat şi îmbrăcat contrasta atât de mult cu firescul care-l caracterizase pe traseul din excursie încât nu se putu împiedica să aprofundeze examinarea. Puţin câte puţin, regăsi trăsăturile bărbatului cu care petrecuse câteva zile idilice în Apalaşi.

— Ce vrei de la mine? întrebă ea într-un suflu.

— Tu ce crezi?

— Ascultă…

— Mă numesc Cliff, se prezentă el. Cliff Powell.

Ea îl privi fără să îndrăznească să atingă mâna care se întindea spre ea. Inima îi bătea atât de tare încât simţea aproape că leşină. Cliff Powell… I se părea aproape imposibil că el putea să aibă un nume. Cum rămânea la fel de nemişcată ca o statuie, el îi luă bărbia între degete şi îşi înclină capul pe-o parte, cu un zâmbet fermecător.

— Nu eşti foarte fericită că mă vezi, s-ar spune, murmură el cu blândeţe.

— Este cel mai puţin ce se poate spune, reuşi ea să articuleze.

Când se retrase un pas, el îşi lăsă braţul să-i cadă.

— Cum m-ai găsit? bâigui ea, încă nerevenită din şoc.

— Pot să intru?

— Nu, răspunse ea prompt.

Prea multe amintiri se îmbulzeau în mintea ei: răceala ochilor lui de fiecare dată când refuzase să-i spună numele; tandreţea şi gentileţea care străluceau cel mai adesea în ei; îngrijorarea care transpărea pe faţa lui când îi examinase piciorul şi dorinţa care-i întunecase privirea împletind flori în părul ei…

— Să nu rămânem aici, declară numitul Cliff Powell.

Fără tragere de inimă, Gretchen deschise uşa de la intrase şi se retrase ca să-l lase să treacă. Intrând în salon, Cliff aruncă o privire în jurul încăperii.

— Va trebui să-mi dai adresa decoratorului tău, remarcă el cu un zâmbet amuzat.

— Ascultă… bombăni ea, ignorând gluma lui. Sunt gata să plec.

— Dar abia te-ai întors acasă.

— Mă duc întotdeauna să alerg pe plajă când mă întorc de la lucru.

Îşi dădu seama că deschidea şi închidea cu nervozitate fermoarul poşetei şi-şi plecă ochii.

— Aş vrea să pleci, murmură ea.

O tăcere penibilă urmă acestor cuvinte.

— Vei renunţa să alergi, astă-seară, replică el în cele din urmă. Cu un geamăt de neputinţă, ea îşi scoase pantofii şi se apropie cu picioarele goale de o fereastră. Razele oblice ale soarelui proiectau o pată de lumină vie pe parchet, şi o briză marină parfuma camera.

— Cum m-ai găsit? întrebă ea fără să se întoarcă.

El avansă încet în cameră şi pipăi pământul ficusului.

— Are nevoie de apă, remarcă el.

Ea se întoarse, vizibil furioasă.

— Nu te juca astfel cu mine! exclamă ea. De ce-ai venit?

El scoase un oftat profund.

— Oh, Gretchen, credeam… credeam că vei fi fericită să mă vezi. Auzindu-şi numele pe buzele lui, o făcu să tresară. Pentru o clipă, crezu că-şi pierde minţile. Strângând pumnii, trebui să se stăpânească să nu bată din picior.

— Cum m-ai găsit? aproape strigă ea.

— În ultima zi, după ce m-ai anunţat că plecai, tu te-ai ocupat de veselă şi eu să aranjez cortul. Am găsit portofelul tău în rucsac şi m-am uitat în buletinul de identitate.

Ea rămase un moment mută de uimire. Cum a putut să aibă încredere într-un bărbat care avea atât de puţine scrupule?

— Am telefonat la adresa indicată. Un prieten al tău mi-a răspuns că te mutaseşi recent.

Culoarea obrajilor lui Gretchen se intensifică. Cliff Powell trebuie să-şi fi făcut o părere proastă despre ea. Cum să-l blameze? I se dăruise fără o reticenţă atunci când tocmai părăsise un alt bărbat! De aici până la a-şi imagina că el nu va întâmpina nicio dificultate s-o seducă din nou, nu era departe!

— Şi cum ai descoperit unde lucram?

— Bărbatul cu care ai trăit mi-a dat aceste informaţii.

— Şi… cum ai ajuns aici? Jack nu ştia unde locuiesc.

— Am trecut pe la biroul tău în această după-amiază, dar erai plecată. Secretara mi-a comunicat această adresă.

— Liz n-ar lua niciodată o astfel de iniţiativă cu un străin.

— Cu un străin, poate, dar cu fratele tău…

— Fratele meu!

Cliff ridică din umeri.

— Mi-ai spus că trăia în California. Era prin urmare foarte probabil ca persoanele cu care lucrai să nu-l fi văzut niciodată. Am trişat puţin şi am spus secretarei că încă nu mi-ai scris noua adresă şi voiam să-ţi fac o surpriză.

— Foarte bine, i-o tăie ea, exasperată. Acum că m-ai găsit, n-ai vrea să fii destul de amabil să mă pierzi din nou?

— Gretchen…

Făcu un pas spre ea, dar, văzând-o că dă înapoi, se opri.

— Sunt oare nebun sau am petrecut câteva zile minunate împreună, acum câteva săptămâni?

— Câteva zile minunate, repetă ea pe un ton amar. E cam mult spus. Acum că te-ai amuzat să faci pe Sherlock Holmes, ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai binevoi să te întorci la tine acasă.

În acest moment, se auzi soneria stridentă a telefonului, făcându-i pe amândoi să tresară. Îngenunchind lângă aparat, ridică receptorul.

— Gretch? Cum s-a desfăşurat acea vizită, în această după-amiază?

Recunoscând vocea de sopraniă a prietenei ei, Gretchen se întreba dacă nu va izbucni în lacrimi.

— Eu… nu pot să vorbesc, pentru moment, mormăi ea.

— Ah? Atunci voi fi foarte scurtă: mă duc la Toad's Place, astă-seară. Vrei să mă însoţeşti? Una din grupele mele favorite evoluează acolo.

— Eu…

Gretchen văzu o pereche de pantofi de şevro că se opreşte la doi paşi de ea. Privirea ei urcă de-a lungul cutei impecabile a unui pantalon de in a unei cravate discrete şi elegante, pentru a se încrucişa în fine cu doi ochi albaştri pătrunzători.

— Nu sunt liberă, se auzi ea răspunzându-i lui Ruth.

— Mm, asta îmi pare interesant, observă Ruth cu un ton lacom. A doua întrebare: vom putea merge mâine să cumpărăm perdele?

— N… nu, murmură Gretchen plecând ochii. Am de lucru. Raportul lui Jack trebuie să fie gata pentru marţi. Mi-a făcut o figură urâtă, dar va trebui totuşi să merg la birou mâine.

— Hotărât lucru… iată acum ultima ta şansă pentru duminică după-amiază. Jeff Witherspoon şi soţia sa organizează un grătar în casa lor de vacanţă la Woodbridge. Jeff mi-a cerut să aduc pe cineva şi tu eşti prima persoană la care m-am gândit, norocoaso!

De data asta, Gretchen n-avu inima s-o refuze.

— Ne-am înţeles pentru duminică, răspunse ea, vag uşurată.

— Perfect! fredonă Ruth. Începe la ora două, dar este de bonton să soseşti puţin mai târziu. Voi trece să te iau spre două şi jumătate. De acord?

— De acord. Şi distracţie plăcută astă-seară, spuse Gretchen înainte de a închide.

Clătină încet din cap. De ce lăsase să-i scape ocazia de a scăpa de Cliff Powell?

El îi întinse mâna şi o ajută să se ridice. Timp de câteva clipe, privirea lui alunecă pe silueta ei.

— loc cuminte, unghii lăcuite, taior. Ce transformare! Urban Designs… Ce este deci această societate?

— O firmă de consiliere urbanistică, răspunse ea obosită. Sunt inginer.

El făcu ochii mari.

— Inginer?

— Este atât de greu de crezut? Da, sunt inginer şi am un raport de redactat până duminică dimineaţă. Dacă nu vezi vreun inconvenient, voi merge să alerg pe plajă ca să mă dezmorţesc, să cinez şi să mă culc devreme.

— Am o idee: vom utiliza timpul pe care l-ai fi petrecut în mod normal alergând, ca să cinăm liniştiţi la un restaurant.

— Nici nu se pune problema, protestă ea.

— Gretchen, de ce te temi? Nu este prima dată când luăm masa împreună!

— Dacă accept să cinez cu tine, mă vei lăsa în pace după aceea?

— Nu, mărturisi el cu sinceritate. Cunoşti un loc exotic unde am putea lua cina?

Un sfert de oră mai târziu, în maşina sport a lui Cliff, se amestecau în circulaţia din New Haven. Aruncând din când în când pe furiş o privire către însoţitorul ei, Gretchen încerca să înţeleagă situaţia. Oricare ar fi profesiunea lui Cliff Powell, avea gust în materie de eleganţă masculină şi de maşină. Din el se degaja o impresie de îndestulare materială pe care n-o remarcase în Maine. Nu că veniturile lui aveau cea mai mică importanţă în ochii ei, dar neştiind despre el decât numele, era constrânsă să se agaţe de amănunte nesemnificative pentru a se asigura.

Urmând instrucţiunile lui Gretchen, el opri curând în faţa „Chez Chen”, un restaurant franco-vietnamez cunoscut în regiune pentru bucătăria lui excelentă. Gretchen venise adesea acolo cu Jack şi chelnerul şef o salută cu căldură înainte de a-i însoţi la o masă rotundă în fundul unei săli mari cu aer condiţionat.

Văzând interesul cu care Cliff examina decoraţiunea, Gretchen îl întrebă dacă fusese în Vietnam.

— Am fost infirmier acolo. Dar prefer să nu vorbesc

despre asta.

Înţelegându-i reticenţele, nu mai insistă. Retrăi în memorie noaptea când se ocupase de piciorul ei, cu tandreţe şi solicitudine. Dacă servise în Vietnam, trebuia să aibă cam treizeci şi cinci de ani. De ce făcea astfel de calcule? Curiozitatea sa instinctivă în privinţa lui îi provoca o anumită nelinişte…

Se simţi uşurată să-l vadă pe chelnerul şef revenind cu meniurile. Ca apetitiv ea comandă un gin-fizz şi Cliff un scotch. Cliff Powell bea Scotch, se gândi ea, conştientă de absurditatea reflecţiilor ei.

Cliff rupse în fine tăcerea încordată care se instalase între ei.

— De ce mă primeşti cu atâta răceală?

— Nu pierzi timpul cu ocolişuri inutile, observă ea pe un ton dulce-amar.

— Am nevoie de câteva clarificări, G.S. Se pare că avem impresii foarte divergente despre ceea ce s-a petrecut în ultima lună.

— De ce ai răscolit în portofelul meu?

— Pentru că voiam să te revăd.

— De ce? Ca să mai petreci câteva „zile minunate"?

— Mai mult decât atât, Gretchen. Noi… n-am fost foarte prudenţi când am fost împreună. Dacă…

Ezită înainte de a continua.

— Dacă existau consecinţe, mi-ar fi plăcut să ştiu.

Gretchen se îmblânzi. Când îl cunoscuse pe Cliff nu ştia nimic despre el, dar trebuie să fi simţit că era cinstit şi responsabil. Câţi bărbaţi şi-ar fi dat osteneala să caute o femeie cu care au petrecut o aventură atât de scurtă pentru a-şi asuma consecinţele actelor lor?

— N-aveai de ce să-ţi faci griji, spuse ea. Eram protejată.

El o privi gânditor, apoi zâmbi.

— Iată o veste bună. Dar există ceva ce nu înţeleg, Gretchen. Ne simţeam atât de bine împreună. Ce rău ar fi să continuăm?

— Tocmai, răspunse ea încet.

El păstră tăcerea în timp ce chelnerul le prezenta farfuriile cu supă şi salată. Cliff o sără distrat înainte de a gusta.

— Poţi să-mi explici ce înţelegi prin „tocmai?”

Cum să-l facă să înţeleagă că aventurile pasionate şi efemere n-o interesau?

— Eu… nu sunt ceea ce crezi, bombăni ea. Este o altă persoană pe care ai cunoscut-o pe drum.

— Bineînţeles, observă el cu amuzament. Azi ai unghiile făcute.

Ea scoase un oftat profund.

— Ascultă, Cliff… Eu nu sunt genul de femeie care…

— Care? o încurajă el.

— Care face ce am făcut în timpul excursiei, termină ea cu o voce scăzută.

— Totuşi, tu eşti cea care ai făcut ceea ce ai făcut pe drum. Oh, Gretchen, de ce să vorbim cu astfel de ocolişuri?

Fără s-o slăbească din ochi, el bău o înghiţitură de scotch.

— Te-am găsit fantastică, în poiană. Încerci să-mi spui că nu eşti o femeie fantastică.

— Poate, cedă ea.

Dacă el considera „fantastice” abandonul şi pasiunea pe care o arătase, atunci cu siguranţă nu era aceea.

— Mă simt stânjenită când mă gândesc la ce s-a întâmplat, Cliff.

El păru să realizeze dificultăţile cu care ea încerca să-şi exprime sentimentele, căci ochii lui albaştri de nepătruns o observară un moment perplecşi.

— De ce? întrebă el în fine.

— Pentru că sunt Gretchen Sprague, locuind în New Haven, şi nu G.S. Ştiu că nu mă crezi…

— Ce nu cred?

De ce îi complica astfel sarcina? Trebuia să termine.

— Cliff, nu vom face dragoste împreună.

Această declaraţie abruptă o epuizase şi, proptită cu spatele de banchetă, îl văzu pe Cliff ridicându-şi uimit sprâncenele.

— Trebuie să fi înţeles greşit. Cine a vorbit despre a face dragoste?

— Este ceea ce s-a întâmplat în poiană, sau ai uitat?

— Nu. Dar era perfect normal…

— În cazul acesta, i-o întoarse ea, înăbuşindu-şi emoţiile care urcau în ea, poate că nu sunt complet normală.

Se simţea nervoasă, vulnerabilă şi jalnică. Privirea lui Cliff o apăsa îngrozitor. Neavând poftă de mâncare, nu putea să-şi găsească refugiu în îndeplinirea gesturilor zilnice şi simple.

— Gretchen, spuse el în fine, cu vocea atât de scăzută încât abia îl auzi, ţi-ai bătut joc de mine în timpul ultimilor trei zile? Nu. M-ai folosit? Bineînţeles că nu. Deci, n-ai nimic să regreţi.

El privi emoţiile care se oglindeau pe faţa lui Gretchen ca tot atâtea umbre fugitive.

— Atunci să nu mai vorbim despre asta, sugeră el blând. Să discutăm mai degrabă despre acum. În legătură cu acest Jack… începu el cu ezitare. Lucrezi pentru el?

Gretchen tresări.

— Nu.

— Şi totuşi, scrii un raport pentru el.

— Societatea lui a comandat societăţii mele un studiu de fezabilitate în legătură cu o uzină chimică pentru care el desenează planurile, explică ea.

— O uzină chimică? Este o antiteză a aerului curat şi vieţii în stare sălbatică.

— Nu neapărat.

El spusese „antiteză”. Acest cuvânt trăda o anumită erudiţie.

— Eşti cultivat? întrebă ea spontan, regretând imediat bizareria întrebării ei.

— Am citit câteva cărţi, într-adevăr, răspunse el cu umor.

Ea îşi plecă ochii, simţindu-se deodată ridicolă.

— Nu mi-e foame, Cliff… îmi pare rău.

— Nu trebuie. Vrei să cer nota?

Cum ea încuviinţă cu un semn din cap, el făcu semn chelnerului care se nelinişte a de starea sănătăţii lui Gretchen văzând că nu se atinsese de mâncare. Încurcată, îl asigură că suferea de o indispoziţie trecătoare şi Cliff plăti nota cu o carte de credit.

Exceptând momentele când trebuia să-i indice drumul, Gretchen păstră tăcerea pe tot parcursul drumului de întoarcere. Nu reuşea să alunge multitudinea de amintiri din poiană care apăreau pe nepusă masă în orice moment.

Când ajunseră în fine să vadă casa, Cliff îşi îndreptă maşina pe alee şi opri motorul.

— Nu! strigă Gretchen aproape imediat.

— Nu, ce?

— Nu poţi intra.

— Cum vei vrea. Putem să vorbim aici.

Degetele lui îi prinseră bărbia şi o obligă să-l privească. Luna le lumina feţele cu un halo argintiu.

— Explică-mi, Gretchen. Aveam impresia că îţi plăcea cu mine, în Apalaşi.

— Asta este sigur, reuşi ea să articuleze, tremurând deodată când simţi mâna lui căutând-o pe a ei. Dar eu… eu abia te cunoşteam.

— Ştiu. Avem mult timp de recuperat. Spune-mi, Gretchen, urmă el pe un ton mângâietor. Mai eşti încă legată de acel Jack?

— Nu, mărturisi ea cu sinceritate, reproşându-i în sinea ei că o adusese în situaţia să răspundă unei întrebări atât de personale. Cliff, încheie ea contrariată, n-ai niciun drept să-mi pui întrebări despre viaţa mea.

— De ce? Să uităm ce s-a întâmplat între noi ţine de obsesie, la tine. În ceea ce mă priveşte, dacă trebuie să mă bat, am dreptul să ştiu împotriva cui şi a ce.

— Este absurd, Cliff. Ne-am înşelat…

— Dacă unul dintre noi doi s-ar fi servit de celălalt, înţelegeam reticenţele tale.

Cum ea păstra tăcerea, el ridică din umeri.

— Atunci, dacă am greşit procedând astfel, trebuie să

reparăm aceste greşeli, Gretchen.

Aplecându-se peste maneta schimbătorului de viteze, îi atinse uşor buzele, atât de blând încât n-avu curajul să-l respingă. Apoi îi prinse mâna şi i-o puse pe obrazul său.

Moliciunea pielii lui Cliff o umplu de mirare. Îşi aminti de barba crescută, aspră sub degetele ei. Era oare acelaşi bărbat care înota gol la soare?

De ce ar fi diferit? împinsă de curiozitate, degetele ei nu rezistară dorinţei de a mai întârzia câteva clipe pe această faţă netedă.

— Voi fi aici la prima oră mâine dimineaţă, murmură el.

— De ce s-o faci?

— Să iau micul dejun cu tine, la naiba!

— Nu pot să te văd mâine. Am de lucru.

— Şi eu la fel, răspunse el. Dacă sunt aici la ora opt, înainte de nouă vom fi deja la lucru.

Aplecându-se din nou, depuse un sărut pe buzele ei.

— Noapte bună, Gretchen, murmură el.

Uluită, îşi adună ultimele forţe pentru a coborî din maşină. Cu un pas nesigur, urcă aleea, întoarse cheia în broască şi închise uşa cu un pocnet sec în spatele ei.

Nu începu să respire normal decât atunci când auzi un zgomot de motor care se îndepărta.

Capitolul *1*

Soneria sună exact la ora opt a doua zi dimineaţă. Toată noaptea, somnul fugise de Gretchen şi se trezise cu o oră mai devreme decât de obicei. După un duş rapid, îmbrăcase un pantalon de bumbac gălbui şi un pulover negru cu guler deschis. Ziua promitea să fie toridă şi îşi împletise prudentă părul.

Inspirând profund ca să prindă curaj, lăsă jurnalul pe care-l citea şi se duse să deschidă.

El stătea în prag, aparent tot atât de destins pe cât era ea de nervoasă. Proaspăt ras, cu părul încă umed de la duş, purta un pantalon de pânză bej şi o cămaşă albastră care-i punea în valoare strălucirea privirii.

— Bună, frumoasă necunoscută, o salută el.

Gretchen îl observă câteva clipe, aproape speriată la ideea de a-l invita să intre. El era simbolul viu al reuşitei, al farmecului şi al inteligenţei.

— Vorbeam serios, ieri seară, au fost primele cuvinte pe care ea le pronunţă.

Privirea lui Clifi se întunecă.

— Ai spus multe lucruri, ieri seară, remarcă el.

— Le credeam pe toate. În special că am de lucru astăzi. Dacă-ţi imaginezi că voi pregăti micul dejun…

— Nu-i nevoie. Contam să te duc într-o cafenea, bineînţeles. Ne vom apuca de lucru imediat după aceea.

Gretchen n-avea forţa să se lupte. Docilă, se duse să-şi caute geanta şi îşi verifică pentru ultima dată înfăţişarea în oglindă înainte de a-l ajunge din urmă. Această grijă asupra înfăţişării ei nu era oare ciudată din partea cuiva care pretindea că nu mai vrea să audă vorbindu-se despre Cliff Powell?

Alungând aceste gânduri tulburătoare, îşi concentră reflecţiile asupra situaţiei prezente. Despre ce lucru voia să vorbească în ceea ce-l privea?

Pradă incertitudinii, încuie uşa casei cu cheia şi merse până la maşina lui Cliff. Fără să-l aştepte, deschise portiera pasagerului şi se lăsă să cadă pe scaunul scund cu o expresie îmbufnată. Cliff nu păru să observe nimic şi-şi puse o pereche de ochelari de soare înainte de a porni motorul.

— Unde mergem? întrebă el când ajunseră la prima intersecţie.

— Îmi este egal, răspunse ea cu o ridicare de umeri. Nu mi-e foame.

El continuă să ruleze drept înainte până în momentul când reperă o cafenea fără pretenţii pe marginea drumului. Când întoarse privirea interogativă spre vecina sa, ea se mulţumi să ridice din nou din umeri cu indiferenţă.

În interior, sala era climatizată şi Gretchen tremura uşor în timp ce chelneriţa îi conducea până la o masă. Ea umplu două ceşti cu cafea şi-i lăsă să consulte meniul.

Nu schimbară niciun cuvânt până la întoarcerea chelneriţei venită să ia comanda. Cliff ceru o omletă şi ea un bol de cereale.

— Numai atât? se nelinişti el.

— Ţi-am spus că nu mi-e foame.

— Din cauza mea?

— Cu siguranţă, nu.

El zâmbi.

— Este un semn bun.

— Pentru Dumnezeu, nu lua în derâdere tot ce spun. Sunt serioasă.

— Ştiu bine că în sinea ta crezi că este suficient să fii dezagreabilă cu mine ca să mă faci să fug. Dar nu conta pe asta.

Farfuriile lor au fost aduse pe masă şi Gretchen se uită cu o privire posomorâtă la laptele cu cereale. Dinspre partea lui, Cliff începu cu poftă omleta lui. Văzând că se ospăta, şi-l imagină într-unul din restaurantele la modă din New York, în compania unei femei frumoase cu un elegant portţigaret de sidef.

— New York, murmură ea.

Această remarcă abruptă îl surprinse.

— Poftim?

— Locuieşti într-adevăr la New York?

— Da.

— Niciodată n-aş fi ghicit. Iubeşti atât de mult natura.

— Unii newyorkezi ţi-ar răspunde că acest oraş este o junglă, remarcă el. Mie îmi place la New York. Dar voi pleca de fiecare dată când pot cu cortul. Aş fi putut alege să trăiesc sub un copac şi să mă duc uneori la New York, dar recunosc că acest aranjament este lipsit de realism.

— Ai crescut acolo?

Fără s-o slăbească din ochi, se sprijini confortabil de spătarul scaunului, mulţumit de interesul pe care i-l arăta.

— N-am crescut nicăieri în mod special. Când eram copil, mă mutam foarte des. M-am născut la Topeka. După moartea tatălui meu, mama şi cu mine am plecat în

Minnesota, unde era familia ei. S-a recăsătorit şi am petrecut câteva luni la Dallas, apoi la Worcester. Mi-am făcut studiile în Pennsylvania şi apoi am petrecut un an în Vietnam. De atunci, locuiesc la New York.

— Ai dus o viaţă de vagabond…

— Poate pentru acest motiv îmi plac excursiile. În tot cazul, pentru a termina această scurtă poveste a vieţii mele, dacă n-aş fi fost în Vietnam, aş fi făcut probabil studii de medicină. Din fericire, am scăpat de asta!

Gretchen îşi aminti cu câtă grijă se ocupase de piciorul ei în Apalaşi.

— Ai fi fost totuşi un medic excelent, observă ea.

După ce-i adresase un zâmbet, el înghiţi restul de cafea şi-i făcu semn chelneriţei să-i aducă nota.

— Nu cred. Mi-ar fi lipsit aerul, închis într-un cabinet medical.

Gretchen medita încă asupra informaţiilor pe care Cliff i le relatase când părăsiră cafeneaua. Căldura care domnea afară îi sufocă şi ea se bucură să revină acasă în maşina decapotabilă.

Pe şoseaua naţională, Cliff luă direcţia spre vest.

— Ai greşit sensul, strigă Gretchen, cuvintele ei fiind purtate de vânt.

Ignorând remarca ei, el continuă să ruleze. Curând, Gretchen înţepeni, neliniştită de soarta raportului ei. Unde o ducea oare?

La ieşirea din Stratford, el se angajă pe Şoseaua 1. I-au trebuit câteva minute lui Gretchen ca să realizeze că el se orienta perfect şi că regiunea nu-i era necunoscută. El sfârşi prin a intra în parcarea de la Sporting, un mare magazin de sport de unde ea îşi cumpărase cortul acum câţiva ani.

De ce naiba voia Cliff să facă acum cumpărături? Ea îşi încruntă sprâncenele aruncând o privire la ceas. Magazinul nu se deschidea decât peste douăzeci de minute, timp preţios de care ar fi putut să profite pentru a înainta cu redactarea raportului ei.

Cu buzele strânse de furie, îl urmă totuşi pe Cliff

până la intrarea în magazin. În interior, vânzătoarele se pregăteau să deschidă. Cliff bătu în uşa cu geam cu o cheie.

O tânără femeie se apropie şi acţionă sistemul manual de deschidere a uşilor.

— Îmi pare rău domnule, dar magazinul nu se deschide decât la ora nouă şi jumătate.

— Am întâlnire cu Mitch Neubold.

— Daţi-mi numele dumneavoastră, mă duc să-l anunţ.

— Cliff Powell, se prezentă el.

Ochii tinerei femei se măriră de uimire.

— Cliff Powell? repetă ea.

El confirmă cu o scurtă clătinare din cap.

— Vă rog, domnule Powell. Intraţi. Mă duc imediat să-l caut pe director.

Ce însemna oare atitudinea tinerei vânzătoare? Cliff era deci un client atât de important? Fără să pară că remarcă surpriza ei, el se apropie de un raion şi îndreptă maşinal o rachetă de tenis prost agăţată. În acel moment, un bărbat de vârstă medie cu un început de chelie veni să-l întâmpine, cu mâna întinsă.

— Cliff! ai venit mai devreme!

El se întoarse ca să-l salute pe noul venit cu un zâmbet.

— Bună ziua, Mitch. Sper că nu te superi, dar trebuie s-o duc pe prietena mea la biroul ei, şi am avansat puţin ora întâlnirii noastre. Gretchen Sprague, iată-l pe Mitch Neubold.

Bărbatul de vreo cincizeci de ani strânse cu căldură mâna tinerei femei.

— Cliff, ai putea să mă urmezi în biroul meu? Nu eram sigur ce doreşti să iei.

Clifi se întoarse surâzând spre Gretchen.

— Cinci minute, promise el înainte de a-l urma pe director în spatele magazinului.

Total uluită, îl revăzu câteva minute mai târziu cu un teanc gros de hârtii.

— Sunt gata, spuse el cu un zâmbet.

Urmat de o Gretchen uluită, ieşi din magazin şi se îndreptă cu paşi vioi spre maşina lui. Cu ochi mari, îl privi cum se instalează la volan. Când luară drumul de întoarcere, Gretchen îi puse întrebarea care-i stătea pe buze:

— Eşti contabil? întrebă ea.

— Nu.

Descurajată, păstră câteva clipe de tăcere, apoi decise să-şi încerce norocul încă o dată.

— Lucrezi pentru acest lanţ de magazine?

— Sunt proprietarul lui, răspunse el ca şi cum era vorba de lucrul cel mai firească din lume.

— Nu te cred, spuse ea cu un aer încăpăţânat.

El îi aruncă o privire amuzată.

— Bănuiesc că m-ai luat drept un Tarzan analfabet, râse el ironic.

Cu obrajii în flăcări, ea se întoarse. Desigur, făcuse presupunerile cele mai fantastice în privinţa lui. Riscă o privire rapidă asupra profilului lui. Vântul îi arunca părul înapoi, degajându-i faţa tăbăcită de soare. Înţelese cu consternare că supoziţiile ei cu privire la el erau departe de a fi corecte. Acum era evident: Cliff era un om de afaceri în culmea reuşitei. De ce îşi pierdea timpul şi energia cu ea?

Răspunsul veni cu uşurinţă. De altfel, nu se ascunsese: considera că petrecuse câteva „zile minunate” cu ea în Maine. Ceea ce înţelegea prin „zile minunate” nu lăsa nicio îndoială. Că ea exprima unele reticenţe trebuia să crească interesul jocului, pentru acest bărbat cu siguranţă obişnuit să nu i se opună nicio rezistenţă.

— La ce te gândeşti? se interesă el.

Ea căută cu disperare ce să răspundă.

— Mi-am cumpărat cortul dintr-un magazin Sporting. Îmi amintesc că nu era ieftin. Atenţie, trebuie s-o iei la dreapta.

Cliff încetini şi se angajă pe breteaua de ieşire.

— Preţurile noastre sunt absolut rezonabile pentru calitatea mărfurilor pe care le vindem, replică el.

Un stop obligându-l să oprească, se întoarse spre Gretchen.

— Tocmai, ceva m-a intrigat în legătură cu cortul tău. Era vizibil nefolosit şi totuşi nu este un model recent.

Ea clătină din cap.

— L-am cumpărat acum doi ani. Trebuia să merg în excursie, dar destinul a hotărât altfel şi nu l-am folosit imediat…

Când la începutul legăturii lor, îi propusese lui Jack o excursie în Florida, el pufnise în râs şi refuzase cu tărie s-o însoţească în această excursie. În loc de asta, o dusese să petreacă o săptămână în luxosul iaht-club din Cape Code şi cortul fusese expulzat în fundul unui dulap cu valize.

Cliff simţi că era preferabil să nu continue pe această cale.

Peste zece minute, ieşeau din ascensor la ultimul etaj al imobilului aproape pustiu care adăpostea Urban Designs. Gretchen îl precedă pe Cliff până la biroul ei personal. Deschise uşa, răsuci comutatorul şi-l invită să intre.

— Fără fereastră? observă el, cu sprâncenele încruntate.

— A fost singurul birou disponibil când am fost angajată.

Cliff îşi continuă inspecţia, oprindu-se în faţa fotografiilor agăţate pe peretele din faţa biroului ei. Se apropie pentru a le examina mai de aproape.

— Au fost făcute în Yosemite, explică ea. De fratele meu Steve, în timpul ultimei noastre excursii înainte de căsătoria lui. Micul lac este frumos, nu-i aşa?

— Foarte frumos, încuviinţă Cliff.

Întorcându-se spre ea, îi adresă un zâmbet enigmatic.

— Dar cunosc altul şi mai atrăgător…

Această aluzie o făcu să roşească.

— Am de lucru, spuse ea încet, pentru a se îndepărta de acest subiect delicat.

— Unde te vei instala?

— În faţa calculatorului.

— Atunci, eu iau biroul.

Ea îl privi lung, căutând cu disperare cum să scape de el, apoi, renunţă foarte repede. Sarcina era supraomenească. Cu o ridicare din umeri, părăsi camera ca să meargă să branşeze imprimanta centrală în biroul vecin. La întoarcere, îl găsi concentrat asupra lecturii actelor pe care i le încredinţase directorul de la Sporting. Fără să se ocupe de el, se adânci în propriul său lucru.

La început, întâmpină mari dificultăţi să se concentreze. Degeaba îi întorsese spatele, el umplea biroul cu prezenţa lui formidabilă. Îşi imagina fără greutate, lungile lui picioare încrucişate sub masa de lucru, umerii largi aplecaţi asupra documentelor, parfumul discret al loţiunii lui după ras. Şi mai ales, îşi închipuia mâinile lui, degetele coborând de-a lungul coloanelor interminabile de cifre… acest corp care făcuse să nască în ea senzaţii noi şi tulburătoare.

Cu preţul unui imens efort, reuşi să-şi potolească bătăile inimii. Apoi, încetul cu încetul, uită complet de Cliff. Redactă prima parte a raportului înainte de a se cufunda în examinarea fotografiei aeriene a locului, imaginându-şi traseul unui drum posibil între şoseaua principală şi amplasamentul clădirilor uzinei. Primul ei obiectiv era să salveze un număr cât mai mare de copaci de o moarte sigură.

Revenind fără încetare la raportul geologic, evaluă mai multe posibilităţi. La capătul unui lung moment, faţa ei se lumină brusc; construind un drum gudronat între cele două puncte, distanţa între şoseaua naţională şi locul respectiv se reducea aproape la jumătate! Avea soluţia! Nu mai rămânea decât să-l convingă pe Jim Conklin şi compania lui că era prezumţioas să spere o reducere a preţurilor speculând lemnul…

Deodată, simţi mâinile lui Cliff pe umerii ei, masându-i încet. Închizând ochii, îşi aminti de acea seară când, după ce trăiseră momente de plăcere intensă, el făcuse aceleaşi gesturi, surprinzând-o în mijlocul preparării cinei. Cât de ireal i se păruse acel moment!

Deschizând repede ochii, se mişcă pe scaun, scăpând de presiunea dulce a mâinilor lui Cliff.

— La ce lucrezi? întrebă el, rupând tăcerea.

— Încerc să găsesc un mod de a salva câţiva copaci, răspunse ea.

— Mi se pare o sarcină nobilă, observă el. Dar după părerea mea, pentru o sâmbătă ai făcut destul, adăugă el arătându-i lui Gretchen elegantul lui ceas de aur.

Ora trei şi jumătate! Nu-şi credea ochilor. Oricum, judecând după teancul de hârtii scrise care se îngrămădeau în faţa ei, efectuase majoritatea lucrului pe care şi-l propusese. O să-i fie foarte uşor să încheie luni dimineaţă şi să dactilografieze raportul după-amiază.

O problemă se punea, totuşi: Cliff. Era datoare să fie cinstită cu el şi să-i vorbească fără ocol. Având aranjată munca ei, se întoarse spre el.

— Ascultă, Cliff, nu ştiu care sunt planurile tale pentru astăzi, dar sper că nu contezi pe mine.

— Tocmai că da.

Prinzând-o de cot, îi întinse poşeta şi o conduse spre uşă. Înfuriată de manierele lui autoritare, dar neştiind cum să se apere, întoarse cheia în broască şi se îndreptă, cu capul sus, spre ascensor. Când cabina îi ducea spre parterul imobilului, îşi adună curajul şi se întoarse spre el.

— Cine îţi spune că sunt liberă astă-seară?

— Dacă nu eşti, eliberează-te, răspunse el simplu.

— Ce încerci să dovedeşti, tratându-mă astfel? întrebă ea în pragul isteriei.

Cliff rămânea calm, ceea ce sporea furia ei.

— Crezi într-adevăr că acele câteva momente merită osteneala să faci presiuni asupra mea? adăugă ea iritată.

— Calm, G.S. Pentru început, nu am intenţia să te forţez la ceva.

— Tocmai, care sunt intenţiile tale?

Auzindu-se punând această întrebare, îi venea să intre în pământ. Vorbea ca femeia posesivă cum o acuzase Jack că este, implorându-l aproape să-şi ia un angajament care era sigură că nu-l dorea din partea lui Cliff, deoarece

i-ar reaminti mereu această perioadă din viaţa ei când îşi pierduse judecata şi se aruncase în braţele primului venit.

Spaţiul închis al ascensorului deveni insuportabil şi când uşile se deschiseră se repezi afară şi alergă spre stradă. Lui Cliff nu-i fu greu s-o ajungă din urmă. Prinzându-i încheietura mâinii, o obligă doar să-i facă faţă.

— Gretchen, spuse el simplu.

Descumpănită de blândeţea vocii lui, se destinse imediat. Privirea ei trecu prin uşile de sticlă şi privi un timp circulaţia de pe această stradă animată din New Haven, în timp ce, treptat, calmul îi revenea.

— Gretchen, vrei într-adevăr să vorbim de intenţii, acum?

— Nu, deloc, răspunse ea într-un suflu.

El rămase gânditor câteva secunde, apoi îi luă mâna.

— Să plecăm.

Drumul de întoarcere spre casa lui Gretchen se petrecu în tăcerea cea mai completă. Când maşina încetini în fine şi se opri de-a lungul trotuarului, Gretchen sări afară şi trânti portiera în spatele ei.

— Nu-mi pasă ce vei spune, acum voi alerga.

— Unde?

— Pe plajă. Zece kilometri.

— Foarte bine. Mă voi întoarce într-o oră.

— Eu nu. Alerg încet.

— O oră şi jumătate, atunci.

Aşa cum promisese, reveni după o oră şi jumătate. Gretchen abia îşi termina duşul când auzi soneria. Neîndrăznind să se prezinte în faţa lui în halat, îşi luă timp să îmbrace o pereche de blugi şi un tricou vărgat înainte să meargă să deschidă.

Cliff intră fluierând vesel, cu o pungă mare de băcănie în mână.

— Atunci? întrebă el. Cum a fost?

— S-a făcut foarte cald.

În realitate, toate gândurile ei fuseseră acaparate de bărbatul care stătea în faţa ei. Trebuise să se încline în faţa evidenţei: o parte din ea însăşi se simţea mult mai

atrasă de el decât şi-ar fi imaginat că este posibil, în timp ce cealaltă parte refuza să uite că nu venise până la ea decât pentru a continua scurta lor legătură.

Ea nu putea să-l condamne, nici să-l urască. Dimpotrivă, era flatată de eforturile pe care le făcea ca s-o cucerească. Când îşi amintea de cutezanţa de care dăduse dovadă chestionându-l în legătură cu intenţiile lui, roşea de jenă. La urma urmei, cine exercita cea mai mare presiune asupra ei dacă nu ea însăşi?

Se angaja într-o bătălie feroce, o parte din fiinţa ei luptând pentru a păstra valorile de care rămăsese ataşată toată viaţa, iar cealaltă parte încercând să se elibereze de această constrângere pentru a învăţa să-l cunoască pe Cliff, să-i dea o şansă.

Obiectul acestui conflict de nerezolvat intră în bucătărie, foarte în largul lui.

— Să vedem, declară el, deschizând dulapurile şi sertarele ca la el acasă. Ne trebuie două farfurii, două pahare, şerveţele…

— Pentru ce?

— Plecăm la picnic pe malul mării. Ah, să nu uităm o cuvertură sau un prosop de plajă, cum vrei.

— Plaja municipală se închide la ora cinci, îl informă Gretchen.

Trebuia mai mult ca să-l descumpănească.

— Sunt sigur că poliţia are treburi mai importante de făcut decât să aresteze două persoane tinere inocente făcând un picnic în afara orelor reglementare, obiectă el, punând pe masă diverse obiecte cu care voia să umple coşul.

Descurajată, ea ieşi din bucătărie şi se duse să caute pătura pe care el o cerea. De ce nu reacţiona? De ce se lăsa manipulată astfel? Pentru că nu găsea niciun mijloc să se debaraseze de el? Sau pentru că era hipnotizată de ochii lui atât de albaştri?

Cu un geamăt atestând neputinţa, scoase o cuvertură din dulap şi reveni în bucătărie.

Puţin după aceea, se opreau în faţa unui grilaj care

interzicea accesul pe plajă. Nicidecum descurajat, Cliff o ajută pe Gretchen să-l sară, apoi o conduse de mână. El alese un loc la adăpost de priviri, pentru a întinde cuvertura şi a aranja picnicul. Gretchen descoperi uimită conţinutul pungii lui de băcănie: o sticlă cu vin de Moselle, rulouri de şuncă, un sortiment de brânză şi de biscuiţi, mere roşii şi prăjituri.

Un timp, tăcerea n-a fost tulburată decât de zgomotul valurilor izbite de stâncă şi de strigătul păsărilor. Amândoi întorceau privirea spre apă, răcorită de briza marină. Pe măsură ce ronţăia biscuiţii şi brânza pe care i le întindea Cliff, Gretchen simţi cum slăbeşte tensiunea care sălăjluia în ea.

— Cum ai devenit inginer? întrebă el deodată.

— Eram bună la matematică şi voiam să fac o meserie prin intermediul căreia să-mi pot pune semnătura pe lumea care mă înconjura.

El zâmbi.

— Este o profesiune destul de neobişnuită pentru o femeie. Trebuie să ai un anumit curaj ca s-o practici.

— De acum în vreo zece ani, nu voi mai fi o excepţie.

— Peste zece ani, poate vor fi mult mai multe femei care să nu se teamă să plece singure în excursii, adăugă Cliff.

Gretchen se întoarse spre el. Silueta lui se decupa pe cerul palid pe care noaptea îl învăluia treptat.

— Cliff… îmi pare rău că am fost atât de… dezagreabilă cu tine. Tu nu eşti răspunzător, n-ai făcut nimic ca să meriţi ostilitatea mea, dar… Ceea ce s-a întâmplat între noi lângă micul lac este… a fost o nebunie.

— Nu există nicio legătură cu nebunia în faptul că două fiinţe omeneşti răspund la chemarea naturii, Gretchen. Şi nici nu este nimic rău în asta. Ceea ce s-a petrecut între noi a fost frumos, perfect.

O adiere de vânt sufla în părul lui Gretchen şi, incapabil de a rezista, Cliff întinse mâna pentru a mângâia buclele ei încurcate.

— Eşti la fel de frumoasă ca în amintirea mea,

murmură el. Îţi mulţumesc că nu ţi-ai strâns părul, astă-seară…

Fu cât pe ce să-i spună că nu-l lăsase liber pe umeri cu intenţia să-i placă lui. Dar cum degetele lui continuau să se joace cu buclele ei castaniu-roşcate, nu găsi curajul să-l contrazică.

Deodată, în momentul când se aştepta cel mai puţin, Cliff îi atinse uşor buzele. Această mângâiere furişă înfrânse rezistenţa ei şi, toropită, se întinse pe cuvertură cu un mic geamăt tânguitor.

Un sărut pasionat îi reuni, trezind amintiri fierbinţi care-i transportară spre marginea micului lac de munte, la sute de kilometri de acolo. Deodată, nimic nu mai avu importanţă decât să regăsească plăcerea împărtăşită acum o lună.

Gretchen îşi strecură degetele în coama lui deasă, strângându-l spre ea. În braţele lui, se simţea transportată într-o altă lume unde totul devenea posibil.

Smulgându-se câteva clipe din dulceaţa buzelor ei, el se retrase ca s-o privească.

— Gretchen, murmură el, nu este nimic rău în ceea ce simţim unul pentru altul, nu înţelegi?

Tulburarea ei era prea mare ca să-i răspundă. Cu timiditate, îşi apropie buzele de ale lui, simţind primii fiori ai dorinţei. Corpul nu-i mai aparţinea, oferindu-i muteşte lui Cliff secretele ei cele mai dulci şi mai intime. Acest cadou instinctiv şi spontan o copleşea de fericire. Încet, mâna lui îi părăsi faţa ca să coboare în lungul gâtului ei, să-i mângâie arcul delicat al pieptului. Apoi, palma lui cuprinse conturul sânului ei fremătător, în timp ce degetul îi mângâia sfârcul întărit.

— Sunt Cliff, Gretchen, spuse el într-un suflu. Spune-mi numele. Suntem persoane reale, aici la New Haven. Gretchen, spune-mi numele tău.

Aici, acum…

Deschizând brusc pleoapele, ea văzu în ochii lui reflectarea femeii voluptuoase care devenise în câteva clipe şi-i fu teamă.

— Nu, gemu ea slab, încercând să scape de magnetismul privirii lui.

Un protest surd îi scăpă lui Cliff. Cu preţul unui mare efort, încerca să-şi calmezele bătăile inimii şi să domine dorinţa care-l înflăcăra.

— Pentru Dumnezeu, Gretchen, explică-mi ce simţi. Vreau să înţeleg…

Un sentiment de panică intensă acceleră respiraţia tinerei femei şi în expresia ei se citea confuzia extremă de care era cuprinsă.

— Tu nu ştii cine sunt eu, bâigui ea.

— Atunci, spune-mi tu, îi ceru el, amărăciunea alterându-i vocea. Nu sunt destul de bun pentru tine, aşa-i? în viaţa reală, nu corespund ideilor pe care ţi le faci despre un companion? în Maine, era o altă poveste. A trebuit să te mulţumeşti cu cel care trecea pe acolo, nu-i aşa?

O furie de nedescris puse stăpânire pe ea. împingându-l violent, se ridică dintr-o săritură şi începu să alerge. El o ajunse în câteva clipe şi-i prinse încheieturile.

— Lasă-mă! strigă ea orbeşte.

— Gretchen! Sunt eu nebun? Am visat ce s-a petrecut între noi? Ce s-a petrecut lângă lac?

O imensă oboseală o apăsa şi simţi furia scăzând ca valurile de mare în retragere.

— Nu, Cliff, suspină ea. Eu… sunt nedreaptă cu tine. Înţeleg că-ţi faci anumite idei cu privire la mine, dar…

Privirea ei se pierdu în depărtare, refuzând să vadă decepţia şi suferinţa care se reflectau pe faţa prietenului ei.

— Poate ar fi mai bine să pleci, spuse ea în cele din urmă.

— Voi pleca, fiindcă asta doreşti, spuse el după o lungă tăcere. Dar voi reveni mâine.

Cât timp îi va rezista oare? Cât timp va reuşi să se domine?

Încet, se întoarseră la locul picnicului, strânseră resturile de mâncare şi strânseră pătura înainte de a lua drumul de întoarcere.

— Cât intenţionezi să rămâi în regiune? întrebă Gretchen cu o voce tremurată, atunci când intrau în casă.

— Atât cât va trebui.

Deodată, ceva se răsturnă în ea, ca un baraj cedând sub presiunea prea mare a apei. Acest foc care ardea în ei nu va muri decât după plecarea definitivă a lui Cliff. Nu exista decât un mijloc să-l stingă.

În tăcere, îl luă de mână, şi-l antrenă spre cameră.

— Să sfârşim, Cliff, spuse ea cu un ton jalnic. Dacă asta este ceea ce vrei, dacă ăsta-i motivul pentru care ai făcut călătoria până aici, atunci mă supun voinţei tale. După aceea, vei pleca. Nu pot lupta contra ta, Cliff…

Se lăsă să cadă pe saltea şi-şi acoperi faţa cu mâinile. Cliff rămase pe prag mult timp, îngrozit. Minute lungi, privi fix umerii lui Gretchen care se scuturau de plâns din când în când. Apoi se întoarse şi ieşi din casă.

Capitolul 8

El plecase. După evenimentele din ajun, cum putea să fie altfel? Privirea lui Gretchen se întoarse către fereastra fără perdea prin care razele soarelui matinal intra în valuri. Cearşaful se înfăşurase în jurul gleznelor ei, atestând noaptea agitată care se sfârşea.

Ce nebunie pusese stăpânire pe mintea ei? Cliff nu răspunsese, bineînţeles, invitaţiei ei. Era mult prea sensibil şi cinstit pentru a abuza de un moment de slăbiciune din partea ei. Prin urmare, optase pentru singura soluţie care i se oferea: să plece, să părăsească New Haven, s-o uite.

Aruncă o privire grăbită deşteptătorului electric pus pe jos lângă perna ei. Ora zece. Frântă de oboseală, se întinse îndelung şi se ridică. Avea doar forţa de a merge să-şi caute ziarul de duminică în cutia poştală. Reprimându-şi un căscat, deschise uşa de la intrare. Ochii ei se măriră de uimire.

Cliff era aşezat pe prima treaptă a peronului şi citea pagina sporturilor. Ridică încet capul, ochii lui pătrunzători schiţând ca un pictor conturul siluetei ei care se vedea prin materialul fin al cămăşii de noapte.

— Bună, G.S.

— Oh Dumnezeule, gemu ea, ce faci aici?

Drept răspuns, el reuni foile risipite ale jurnalului şi se ridică. Trecând prin faţa ei, intră în casă şi se duse să pună ziarul pe masa din bucătărie.

— Mor de foame, declară el.

În frigider, găsi o portocală pe care o descoji metodic deasupra coşului de gunoi.

— Cliff, te-am invitat oare să iei această portocală?

— Destinde-te, G.S…

— Destinde-te, calmează-te! Când vei înceta să mă sfătuieşti să-mi schimb personalitatea?

— În loc să bombăni, ce-ar fi să te ocupi mai curând de cafea? spuse el întinzându-i un sfert de portocală.

Ignorându-l cu îngâmfare, ea scoase filtrul de cafea dintr-un sertar şi-l plasă la locul lui. Sprijinită de masă cu braţele încrucişate la piept, îl privi savurând portocala.

— Am planuri pentru azi, declară ea. Va trebui să pleci.

— Ce fel de planuri? Un bal costumat pe tema cămăşii de noapte?

Ieşind în fugă din bucătărie, alergă să se închidă în camera ei, îşi puse un capot în ciuda căldurii şi se întoarse în bucătărie.

Îl găsi pe cale să umple două boluri cu cereale.

— Cliff, există un restaurant nu departe de aici, observă ea pe un ton aspru. Servesc acolo omlete excelente…

— Mulţumesc, dar prefer compania ta.

El luă cele două boluri şi le duse în salon. Ea îl urmă fără tragere de inimă şi se instală alături de el pe pernele aranjate pe jos. Cu o expresie furioasă, îşi vârî lingura în bolul cu cereale şi o duse la gură. Mâncară fără să schimbe un singur cuvânt. Când terminară, Cliff îşi puse bolul alături de el şi se întoarse spre Gretchen.

— M-am gândit că am putea s-o luăm de la zero, declară el.

— Să luăm ce? murmură ea pe un ton suspicios.

— Unul din noi a comis o gafă. Sau poate amândoi.

Aş vrea să-mi răspunzi. Am fost eu?

Ea îşi puse bolul lângă al lui şi privirea i se pierdu în depărtare. Răbdarea şi blândeţea lui Cliff erau dezarmante.

— Nu, murmură ea încet. Eu am fost. Eu sunt.

— Ce-ţi reproşezi?

— Te-am lăsat… Ţi-am dat…

Îşi înghiţi nodul din gât şi încercă să-şi pună ordine în gânduri. Adunându-şi curajul, se întoarse spre el.

— Cliff, nu ştiu ce crezi despre mine după felul cum m-am comportat cu tine. Nu-ţi port pică pentru că te-ai înşelat în privinţa mea, dar eu…

— Te-ar supăra să vorbeşti mai clar? i-o tăie Cliff.

Ea inspiră adânc şi încercă să formeze o frază coerentă.

— De ce… de ce mă urmăreşti astfel, Cliff? New York-ul nu duce lipsă de femei interesante…

Cliff îşi plimbă privirea peste faţa proaspătă şi inocentă a lui Gretchen, peste buzele tremurânde şi ochii înceţoşaţi de lacrimi.

— N-am mai întâlnit niciodată pe cineva care să-ţi semene, Gretchen, răspunse el cu o blândeţe intensă. De ce mă respingi cu atâta înverşunare?

Ea închise ochii. Cliff părea sincer. Dar asta nu ştergea vinovăţia pe care i-o provoca purtarea ei smintită. Nici un singur moment nu se gândise la el, preferase să fie iresponsabilă, iraţională, să nu se gândească la nimic. Acum, cum să-i explice cum era ea cu adevărat?

— Bărbatul cu care trăiam, Cliff… începu ea, era primul pe care l-am iubit vreodată.

O scurtă tăcere urmă după această mărturisire. Privirea lui Cliff alunecă de la faţă la corpul ei ghemuit într-o poză defensivă pe pernă.

— M-am purtat ca o femeie liberă şi modernă în căutarea plăcerii. Dar dacă n-am putut să-ţi spun numele meu, este pentru că mă temeam că făcând-o, să-mi regăsesc personalitatea făţarnică şi temătoare, ceea ce voiam să evit cu orice preţ.

Îşi ridică timid ochii spre el.

— Te-am dorit foarte mult, Cliff. Din primul moment. Asta nu-mi semăna, dar nu puteam nega această atracţie irezistibilă.

O lacrimă alunecă pe obrazul ei şi se întoarse, stânjenită. Cliff îşi mângâia gânditor bărbia.

— Pe scurt, sunt al doilea bărbat din viaţa ta şi îţi plăceam într-atât încât să te fac să uiţi principiile tale cele mai dragi.

— Eram altcineva, Cliff…

El continua să-i cerceteze atent faţa şi zâmbetul lui căpătă o notă de tristeţe nesfârşită.

— Te-am decepţionat? întrebă el în fine.

— Să mă decepţionezi?

— Eşti neexperimentată, Gretchen. Poate credeai că va fi altfel…

— Ai înţeles greşit, Cliff. Numai că, intri din nou în viaţa mea, găsind firesc să continui ca şi cum nu s-a întâmplat nimic… Eu nu iau lucrurile uşor.

— Niciodată n-am crezut asta, Gretchen. Te credeam mai… emancipată, recunosc. Dar nu te-am considerat niciodată superficială.

Aplecându-se spre ea, îşi cufundă ochii albaştri într-ai ei.

— Gretchen, ceea ce s-a întâmplat în Maine a fost atât de extraordinar încât mi-a fost greu să nu cred într-un miracol. Nu mă puteam hotărî să alung acele câteva zile în trecut şi să le uit. Iată de ce am avut îndrăzneala să răscolesc în lucrurile tale. Nu voiam să te pierd.

Ea scutură din cap.

— Cliff, nu înţelegi, Jack a fost primul. Dar când mi-a cerut să mă duc să trăiesc cu el, eu…

Închise ochii, neputând să se hotărască să pronunţe cuvintele.

— Credeam că ne vom căsători. Credeam că exista un angajament profund şi durabil între noi.

— Şi el a rupt legătura, asta este?

— Voia să cunoască alte femei, oftă Gretchen.

Cliff reflectă câteva clipe la dezvăluirile ei şi o cută îngrijorată îi bară fruntea.

— Într-un fel, am fost revanşa ta contra lui, nu-i aşa? M-ai folosit ca să uiţi, sau pentru a-l readuce la tine…

— Nu! Nu-i adevărat!

El părea atât de rănit, încât un elan de compasiune o împinse spre el.

— Nu, Cliff, nu te-am folosit. Ba da, te-am folosit… se contrazise ea imediat cu un hohot de plâns în voce. Credeam că având o aventură pur fizică, fără ataşament, ideile mele retrograde asupra acestor lucruri se vor schimba. Punând capăt legăturii noastre, Jack mă lăsase să înţeleg că ceva la mine nu era în ordine. Am vrut să încerc o schimbare, prin tine.

— N-am fost deci decât o experienţă pentru tine, rezumă Cliff pe un ton amar.

Ea întoarse privirea, copleşită de remuşcări şi de ruşine.

— Probabil că acum mă vei urî. Ceea ce am făcut este groaznic, dar îmi dau seama doar acum.

El se cufundă în contemplarea ferigii căreia îi şterse distrat frunzele cu vârful degetelor, expresia lui întunecată reflectând emoţiile tumultuoase care-l cuprinseseră. Mâinile lui Gretchen tremurau, bulversată de revelaţia pe care tocmai o avusese. Se servise de cineva şi-l rănise. Atâta cruzime şi egoism o îngroziră.

Instinctiv, căută mâna lui Cliff.

— Cliff, şopti ea. Te rog să mă ierţi…

Privirea lui reveni spre ea, şi atunci văzu că norii care o întunecau încep să se risipească.

— Când suferi, acţionezi uneori fără să te gândeşti şi apoi regreţi, murmură el, însemnând astfel că o ierta. îl mai iubeşti?

— Nu, răspunse ea fără ezitare. Am încetat să-l iubesc…

…În ziua când te-am întâlnit, fu cât pe ce să adauge.

Cliff îşi strecură un braţ în jurul taliei ei şi o trase spre el.

Încrezătoare, se ghemui lângă el.

— Înţeleg ce trebuie să fi simţit, murmură el. Am fost aproape căsătorit şi eu... La universitate, mă îndrăgostisem de o studentă. Făcusem planuri: urma să devin medic, şi ea soţie de medic.

— Ce s-a întâmplat?

El se pierdu în gânduri câteva clipe înainte de a răspunde:

— Am plecat în Vietnam ca infirmier. Acolo, am învăţat lucruri care sunt greu de aplicat la existenţa pe care o ducem aici. Am învăţat... Am învăţat ce înseamnă „să supravieţuieşti", să te trezeşti dimineaţa şi să descoperi că eşti încă viu...

O transformare subtilă se petrecu în vocea şi în atitudinea lui pe măsură ce vorbea.

— Deschideam ochii cu o fericire intensă, extatică, Gretchen, reluă el. Această fericire o regăsesc în excursie, când mă trezesc în mijlocul tihnei naturii. Atunci mă simt viu, în unison cu universul. Ceea ce se înţelege prin „întoarcere". O întoarcere la viaţă, o întoarcere spre mine însumi.

Gretchen înţelegea acum răspunsul enigmatic pe care i-l dăduse în Maine.

— Ce s-a întâmplat cu logodnica ta? întrebă ea.

— Când m-am întors din Vietnam, n-a mai găsit bărbatul care plecase în urmă cu trei ani. Se aştepta ca totul să revină ca înainte. Eram incapabil de aşa ceva. Ştiam că nu-mi voi regăsi echilibrul doar trezindu-mă sub un cer deschis şi plonjând gol într-o cascadă de munte. Tu înţelegi asta, Gretchen. O ştiu. Am văzut-o în ochii tăi.

Gretchen înţelegea acum de ce revenise la ea. Ştia că ea înţelege. Şi această împărtăşire de sentimente atât de profunde era ceea ce-l atrăsese până la uşa ei.

— Timp de doi ani, continuă Cliff, am călătorit purtând în spate tot ce aveam. O existenţă de vagabond, cum ai spus. Nimeni nu mă înţelegea, încă şi mai puţin Jenny. Cum ar fi putut? Mă simţeam împins să verific în fiecare minut din existenţa mea dacă eram viu, cu adevărat

viu.

Scoase un oftat profund.

— În cele din urmă m-am stabilit la New York, deoarece eram acolo când rezervele mele de bani se epuizaseră. Am găsit de lucru, am întâlnit câţiva prieteni şi am hotărât să rămân. Trebuia să reînvăţ să trăiesc în mijlocul civilizaţiei.

Îşi mişcă degetele în părul lui Gretchen.

— Jenny şi cu mine am încercat să ne adaptăm unul cu altul. Ne separa însă o distanţă prea mare. Amândoi am suferit mult, fără să putem schimba nimic.

Se jucă gânditor câteva secunde cu o şuviţă arămie.

— În acel timp, lucram într-un magazin de sport şi greşelile de gestiune ale directorului m-au consternat. Atunci, am avut ideea de a întemeia acest lanţ de magazine. Meseria îmi place, la fel şi viaţa mea. Dar uneori, când nu mai sunt în întregime sigur că sunt în viaţă, trebuie să mă întorc în sânul naturii, să învăţ din nou că sunt o fiinţă vie.

Buzele lui se aşezară pe vârful capului lui Gretchen.

— În timpul unei astfel de excursii, murmură el, într-o zi când am avut mult, mult noroc, am întâlnit o femeie care, presimţeam, venise pentru aceleaşi motive ca mine, să se piardă în munţi ca să se asigure că este vie. Poate că m-ai folosit, Gretchen, dar a fost mai mult decât atât. Altfel este imposibil.

— Este adevărat, şopti ea, în acord cu gândurile ei. Altfel este imposibil.

— Atunci, iată-mă…

— Da, murmură ea. Iată-te.

Ar fi fost de prisos să mai adauge ceva. Cliff o strânse lângă el şi ea îşi strecură braţele în jurul corpului lui. Soarele inunda camera, învăluind-o cu căldura lui. Nimic nu mai conta pentru Gretchen decât acest bărbat cu coamă aurie, poetul ei, cel care îi împărtăşea secretele sufletului ei. Cliff Powell, apărut într-un vis, materializat în lumea reală.

Câte minute, sau câte ore rămaseră înlănţuiţi, tandri

şi încrezători? Când se auzi soneria de la intrare, Gretchen pierduse noţiunea timpului. Prima ei mişcare a fost să nu răspundă. Dar în faţa insistenţei vizitatorului ei, trebui să se resemneze şi să părăsească braţele calde ale lui Cliff.

Ruth se afla în prag, îmbrăcată în blugi cu o croială excelentă, bluză de dantelă roz şi sandale cu tocuri înalte.

— Bună, Gretch, spuse ea intrând. Ştiu că sunt în avans, dar dacă îmi faci o cafea, îţi voi vorbi despre tipul fantastic pe care l-am cunoscut la Toad’s Place vineri seară. Nouăsprezece ani, Gretch, îţi dai seama! Ştii că după douăzeci de ani, bărbaţii îşi pierd…

Vocea i se stinse şi privirea ei se aţinti peste capul lui Gretchen, spre intrarea în salon. Gretchen tuşi ca să-şi dreagă vocea şi zâmbi jenată prietenei ei.

— Hm… Ruth, îţi prezint pe Cliff Powell. Cliff, Ruth Lawrence, o prietenă.

Cliff întinse mâna nou-venitei.

— Ce pierd bărbaţii după douăzeci de ani? întrebă el cu un aer ironic.

— Poftim?… Oh, n-are importanţă. De altfel, sunt sigură că există excepţii, mormăi Ruth aruncându-i lui Gretchen o privire întrebătoare.

Aceasta preferă să amâne pentru mai târziu explicaţiile şi o invită pe Ruth să intre. Cliff le urmă în salon, strânse bolurile de la micul dejun şi le duse în bucătărie.

— Cine este? şuşoti Ruth. O să-mi explici ce se întâmplă aici?

— Este o poveste lungă, oftă Gretchen. Şi nu sunt în stare să ţi-o spun imediat.

— Nu mă mir. Ce bărbat! Şi n-are importanţă dacă are peste douăzeci de ani!

— Ruth, o dojeni Gretchen, temându-se ca prietena ei să nu facă observaţiile şi glumele obişnuite asupra bărbaţilor.

Dar întoarcerea lui Cliff tăie scurt orice comentariu inoportun din partea lui Ruth.

— Gretchen, dac-ai merge să te îmbraci? îi sugeră el,

ochii lui albaştri strălucind de maliţiozitate. Până atunci, Ruth îmi va povesti seara ei cu acel tânăr fermecător de nouăsprezece ani.

Spre marea surpriză a lui Gretchen, Ruth roşi până în vârful urechilor. Râzând pe sub mustaţă, îi lăsă şi se îndreptă spre baie.

Răcorită de un duş călduţ, petrecu mult timp în faţa mesei de toaletă ca să se aranjeze. I se părea dintr-odată esenţial să-i placă lui Cliff. Îşi perie părul până când îi căzu într-o masă strălucitoare pe umeri. O umbră uşoară pe pleoape punea în valoare culoarea naturală a ochilor ei şi o tuşă de fard înviora strălucirea tenului ei. îmbrăcată cu o bluză fără mâneci din mătase albastră şi o fustă amplă cu motive florale, se alătură prietenilor ei din salon.

Îi găsi aşezaţi turceşte lângă fereastră, râzând în hohote ca doi vechi prieteni. La intrarea ei, Cliff bătu locul de lângă el şi când ea se aşeză, îşi trecu un braţ tandru şi posesiv în jurul taliei ei. Gretchen nu-şi credea ochilor: era posibil să fie acolo, în braţele lui Cliff, care flecărea cu prietena ei Ruth? Atâta bucurie i se părea ireală, la fel ca cea pe care o încercase cu el în Maine.

Ruth o dojeni aspru că n-o informase mai devreme de existenţa lui Cliff şi schimbând abil subiectul, Gretchen o rugă să-i vorbească despre ultima ei dragoste la prima vedere. Ruth nu se lăsă rugată.

— Este un mecanic tânăr. Vine din sudul statului Connecticut şi…

Ascultând distrată povestea prietenei ei, Gretchen era complet concentrată asupra mângâierii mâinii lui Cliff pe braţul său. Ruth şi cu el semănau într-un fel. Erau îndrăgostiţi de libertate, nu dădeau niciodată înapoi în faţa experienţelor care se prezentau în viaţa lor de fiecare zi.

— În fine, declară Ruth după un sfert de oră, am vorbit destul despre viaţa mea sentimentală. Este trecut de ora două. Nu ştiu dacă acest grătar la familia Witherspoon te mai interesează, Gretchen… în orice caz, Cliff poate veni, dacă doreşte.

Gretchen întoarse spre el o privire întrebătoare şi el

ridică din umeri.

— De ce nu?

Ea simţi o uşoară decepţie. În taină, sperase un refuz din partea lui. După plecarea lui Ruth, şi-ar fi regăsit calmul şi tandreţea pe care venirea ei neaşteptată o tulburase.

— Vă urmăm în maşina mea, sugeră Cliff ieşind din casă.

Când rulau de câteva minute în tăcere, Gretchen se întoarse spre el.

— Ruth te-a şocat?

— Şocat? repetă el surprins. De ce m-ar fi şocat? Am găsit-o fantastică.

Gretchen încercă un sentiment complet iraţional de gelozie împotriva căruia lupta din răsputeri.

— Sunteţi atât de diferite una de alta, reluă Cliff.

— Este adevărat, dar am multă admiraţie pentru ea. Este atât de… liberă. Mi-ar plăcea mult să-i semăn.

— Cum v-aţi cunoscut?

— La început, când locuiam la New Haven, ocupam două apartamente vecine. Ne-am simpatizat în legătură cu petiţia adresată proprietarului nostru ca să repare instalaţia sanitară defectuoasă din imobil. Avem multe lucruri în comun.

— După cât se pare, nu campingul. Pentru ea, trebuie să fii nebun să trăieşti în aer liber şi să dormi sub cerul liber zile întregi. Şi murdari, a adăugat ea. I-am spus că ne-am scăldat goi în lacuri de munte.

Gretchen era cât pe ce să se înăbuşe de surpriză.

— I-ai spus asta?

— Este adevărul, de ce să-l ascund?

Jena o copleşi pe Gretchen şi încercă s-o alunge, cu gelozia, posesiunea şi inhibiţiile ei…

Luară direcţia Woodbridge, spre nord, în urma Corvettei lui Ruth. Peste o jumătate de oră, tânăra femeie încetini şi se angajă pe o alee lungă mărginită de copaci, deja plină de maşini. La capătul aleii se înălţă o clădire impozantă colonială înconjurată cu tufişuri de

rododendroni. Cliff opri în spatele Corvettei.

— Cine sunt aceşti oameni? murmură el. Prieteni ai tăi?

— Colegi ai lui Ruth, majoritatea. Bancheri şi finanţişti.

Îl conduse pe Cliff spre spatele casei, unde vreo douăzeci de persoane leneveau la soare pe terasă şi pe peluză. Într-o parte era instalat barul, iar grătarul în cealaltă. Jeff Witherspoon, un bărbat de vreo cincizeci de ani cu tâmple argintii, înaintă în întâmpinarea lor şi o îmbrăţişă cu afecţiune pe Gretchen.

— Jeff, ţi-l prezint pe Cliff Powell.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâna.

— Vă rog, copii, mergeţi să vă serviţi cu o băutură.

Pe drum spre bar, Gretchen se opri în mai multe rânduri pentru a-şi saluta nişte cunoştinţe. Când ajunseră în fine la ţinta lor, Cliff luă două sticle de bere, le deschise, şi o conduse pe Gretchen spre un colţ neocupat al peluzei puţin deoparte, sub privirea invidioasă a lui Ruth.

— Gretchen, începu el pe un ton alarmat, mi se pare, sau oamenii mă fixează într-adevăr cu insistenţă?

— Într-adevăr, te privesc.

— De ce?

— Pentru că s-au obişnuit să mă vadă cu Jack.

— Sper să nu-mi atrag ostilitatea generală…

Ea ridică ochii spre faţa lui bronzată. Puţin o interesa aprobarea prietenilor ei. Conta doar căldura şi complicitatea care-i uneau.

Cliff o surprinse prin dezinvoltura lui în societate. Cu cât învăţa să-l cunoască, cu atât îşi dădea seama de greşeala primei ei judecăţi: crezuse că personalitatea lui se rezuma la frumuseţea fizică, fără îndoială pentru că prefera să nu se gândească la faptul că avea o inimă. Sau poate pentru că se temea să-l iubească…

Această revelaţie o impresionă atât de puternic încât se clătină. Da, îl iubea. Pentru că era profund şi sensibil. Pentru că ştia să dăruiască. Pentru că refuzurile ei succesive nu-l descurajaseră.

Acum, totul era clar pentru Gretchen: îl iubise pe Cliff din prima zi, gândindu-se să-şi dovedească ei însăşi că pasiunea era disociabilă de dragoste şi de tandreţe. Ei bine, dovedise exact contrariul: i se dăruise pentru că, fără să ştie, îl iubea.

Îl privea cum se mişca printre invitaţi, intervenind fără dificultate în conversaţiile cele mai subtile, ca şi în cele mai banale. În fine, i se alătură lui Gretchen şi o prinse tandru de talie înainte de a-i depune un sărut pe tâmplă.

Instinctiv, se întoarse şi se ghemui la pieptul lui. îl iubea, niciodată nu va mai putea să-l respingă.

— Cliff, murmură ea, respiraţia ei mângâindu-i gâtul. Putem pleca?

O asemenea invitaţie nu cerea un răspuns şi Cliff nu spuse nimic. Fără să mai aştepte, se duseră să-şi salute gazdele. Gretchen spera în taină că strălucirea ochilor lor să nu trădeze motivele plecării. În tăcere, îi mulţumi lui Ruth că nu face comentarii maliţioase asupra grabei lor.

Apoi, luându-i mâna, Cliff o conduse spre maşină.

Capitolul 9

Arborii formau o boltă de frunziş deasupra drumului, adăpostindu-l de soare. Maşina rula liniştit în direcţia litoralului. Vântul blând era încărcat de mirosul ierbii încălzită de soare, apoi de cel al stropilor fini de apă, pe măsură ce se apropiau de mare.

Gretchen şi Clifi se ţineau de mână, uniţi printr-o tăcere tandră şi complice.

— Spune-mi că nu visez, G.S., murmură el în fine. Te doresc atât de mult…

— Şi eu la fel, mărturisi ea cu faţa întoarsă spre el.

Vedea oare dragostea în profunzimile ochilor ei, în curba senzuală a zâmbetului, în ritmul respiraţiei ei? Da, era sigură.

Ajunşi la destinaţie, Clifi se opri pe mica alee, acolo unde îl găsise în prima zi. Înconjurând maşina, el veni să-i deschidă portiera. Apoi, luându-i mâna, se îndreptară spre casă.

Nu se opriră decât ajunşi în faţa camerei. Când să treacă pragul, el se întoarse spre ea. Îşi aminti de ajun când, în acelaşi loc, renunţase, dispreţuind acest corp pe care ea i-l oferea, înveliş gol şi fără suflet. În seara asta, i se dăruia din dragoste.

O sărută, strecurându-şi mâna după ceafa ei, sub masa roşcată a părului ei. Apoi, buzele lui îi acoperiră faţa cu sărutări uşoare, savurând fiecare centimetru pătrat din pielea ei. Întregul corp al lui Gretchen vibra deja de o plăcere pură şi pasionată.

— Dulcea mea necunoscută, murmură el descheind unul din nasturii bluzei ei.

Îndepărtând încet părţile bluzei de mătase, el îşi apropie buzele şi prinse sfârcul roz deja îndreptat spre ele. Închizând ochii, ea nu rezistă dorinţei nebune pe care gura lui o trezea în ea. Simţindu-şi genunchii cedând, se agăţă de umerii lui, cu capul lăsat pe spate.

Ca în vis, îl auzi murmurându-i numele în timp ce-i deschidea fermoarul fustei care-i căzu la picioare ca o corolă. Când fu complet goală, el se îndepărtă ca să-i admire nuditatea strălucitoare. Ea nu simţi nicio ruşine, era regele ei din pădure, poetul ei de suflet. îl iubea şi voia ca el s-o ştie.

Cu timiditate, degetele ei descheiară primul nasture al cămăşii lui pentru a-şi strecura palmele în părul auriu de pe pieptul lui. Păstrând ochii fixaţi asupra bărbatului din faţa ei, alunga amintirile unei ape limpezi care năvăleau în memoria ei, nevrând să ţină seama decât de prezent.

El inspiră adânc şi-şi reţinu respiraţia când ea îi deschise catarama curelei. Braţele lui o înconjurară strângând-o cu toate forţele, buzele căutându-le pe ale ei. Strâns îmbrăţişaţi, se apropiară de saltea şi alunecară pe ea. Cliff părea nesăţios, gura lui avidă alerga pe pielea ei înfierbântată, răvăşindu-i simţurile. Se simţea vrăjită, dominată, cucerită de pasiunea amantului ei şi de cea care i-o inspira.

Mâinile lui Gretchen atinseră uşor arcul perfect al spatelui lui, absorbindu-i forţa ca s-o privească; ochii lui

erau de un albastru atât de viu şi de profund încât citeau cu siguranţă în ea secrete cu gelozie păstrate de când era femeie. Ei vedeau că ea înţelegea fericirea lui de a fi în viaţă, pe care o împărtăşea cu el.

— Gretchen, oftă el lăsând să-i rătăcească privirea asupra corpului ei toropit.

Numele ei suna ca o rugă în gura lui.

— Eşti minunată…

Ochii lui se opriră pe picioarele lungi armonioase şi buzele lui se aşezară pe un genunchi rotund. Apoi se aventurară pe pielea catifelată a coapselor ei, smulgând un mic geamăt de surpriză şi de voluptate lui Gretchen, care nu fusese niciodată sărutată cu atâta adoraţie. Cum buzele lui deveneau mai îndrăzneţe, ea se temu o clipă că-şi pierde minţile. Degetele ei se strecurară în părul lui şi gemete nearticulate îi scăpară din gât.

Şi apoi, violentă ca o furtună de munte, o voluptate nebănuită o copleşi în valuri succesive.

— Cliff, Cliff… murmură ea, cu pleoapele închise, în timp ce capul i se rotea dintr-o parte în alta, din ce în ce mai încet.

Când deschise din nou ochii, el o privea, cu ochii încă luminaţi de plăcere şi de uimire. Ea ridică mâna să-i mângâie faţa şi el depuse un sărut în mijlocul palmei. O briză uşoară intra în cameră şi le mângâia corpurile scăldate în lumină.

— Fereastra deschisă, fără perdea, spuse el. Îmi place. Când mă trezesc, îmi place să văd cerul şi soarele.

— Poet, murmură Gretchen.

— Eu? Pot să recit câteva versuri, dar să scriu eu însumi…

Gretchen puse un deget pe buzele lui, ca să-i impună tăcere. Era cât pe ce să-i spună că el era un poet în suflet, dar cum să pronunţe aceste cuvinte fără să pară ridicol de sentimentală?

Cuibărită lângă el, cu capul ascuns în scobitura umărului lui, îi ascultă bătăile inimii, observând mişcările pieptului, la fiecare respiraţie. Deodată, mâna care-i

mângâia încet părul se opri şi el îi căută ochii lui Gretchen.

— Ceea ce s-a întâmplat este foarte important pentru tine, nu-i aşa? întrebă el cu nelinişte.

Întrebarea o miră pe Gretchen, atât de evident i se părea răspunsul.

— Bineînţeles…

Ea se aştepta la o explicaţie. Dar el continua doar s-o privească tandru îndreptând din când în când şuviţele de păr care-i cădeau pe frunte. Ar fi vrut să-l întrebe la ce se gândea, ce simţea, ce emoţii se ascundeau sub zâmbetul lui ezitant. Dar se abţinu, ca să nu-i pară posesivă, acaparatoare, reproşuri care o făcuseră să sufere atât de mult în gura lui Jack. Dacă iubitul ei Cliff voia să i se destăinuie, o va face în momentul ales de el. Şi când el va fi pregătit, îi va mărturisi dragostea ei.

Rămaseră mult timp nemişcaţi. Apoi Clifi se ridică într-un cot ca s-o sărute cu blândeţe, perseverent, trezindu-i simţurile, înflăcărând-o cu o tandreţe la fel de răvăşitoare ca pasiunea pe care i-o arătase puţin mai devreme. Apoi, buzele i se substituiră mâinilor pe curba graţioasă a şoldurilor, pe plenitudinea sânilor, pielea sidefie a încheieturilor până când întreg corpul ei îl chemă pe al lui.

Când un val de voluptate îi luă cu el ca un talaz uriaş, ea îi jură în tăcere dragoste şi fidelitate pentru întreaga viaţă.

Cuibărită lângă el, nu obosea să contemple faţa lui liniştită, zâmbetul lui mulţumit, dovadă că nu visa.

Nu vorbeau, nu se gândeau la nimic, foarte mulţumiţi şi satisfăcuţi că există, că simt cum le bate inima în piept şi cum le circulă sângele în vene. Încetul cu încetul, umbrele se lungiră în cameră, lumina albă a soarelui se înroşi şi ghimpele foamei le tulbură tihna.

Clifi se mişcă primul şi întinse braţul spre pantalon. Mişcările lui risipiră încântarea.

— Ce-ai spune de cină? sugeră Gretchen.

Clifi se ridicase şi privea acum pe fereastră, adâncit în gânduri. Se întoarse spre ea, zâmbind.

— Bună idee.

După ce se îmbrăcară, pregătiră o masă improvizată cu diferite ingrediente găsite în congelator şi în frigider şi, înarmaţi cu farfuriile lor, se întoarseră în salon.

Din când în când, privindu-l pe Cliff, sau răspunzând la una din întrebările sale, Gretchen îşi simţea inima plină de o dragoste destul de puternică pentru a ridica munţii. La sfârşitul acestei mese improvizate îşi duseră farfuriile în bucătărie. Le spălară împreună, reminiscenţă a momentelor similare din Maine, pe marginea unui râu. Dacă ar putea să se transporte acolo ca prin minune pentru a regăsi şi magia pe care o cunoscuseră în excursie!

Alungă aceste fantasme inutile şi deplasate. Aceste amintiri aparţineau trecutului, nu-şi aveau locul în prezent. îl iubea pe Cliff, mediul n-avea niciun amestec.

Când bucătăria fu în ordine, Cliff o prinse în braţe şi o sărută pe frunte.

— Nu va fi uşor, murmură el, dar trebuie să plec.

— Să pleci?

Această posibilitate nu-i trecuse o singură clipă prin minte.

El clătină cu tristeţe din cap.

— Trebuie să mă întorc la New York. Nu pot să-mi abandonez afacerea mai mult timp.

— Dar… credeam…

Îşi înghiţi nodul din gât şi încercă să-şi stăvilească valul de emoţii nemaipomenite care ameninţa s-o înghită. Unde-i fusese capul? Ea care se crezuse în fine legată de realitate, evolua încă o dată într-o lume de vis căreia îi ştersese după bunul său plac toate contingentele materiale care-i stânjeneau fericirea!

— Înţeleg, spuse ea, încercând să-şi ascundă decepţia.

Cliff îi sărută din nou fruntea, apoi lăsă să-i cadă braţele cu un oftat.

— Voi reveni dacă ştiu că sunt binevenit, Gretchen.

Aceste cuvinte o reconfortară şi găsi forţa să

zâmbească.

— Vei fi binevenit.

— Te voi suna, promise el.

Pe pragul casei, schimbară un ultim sărut. Apoi Clifi se duse la maşina sa, se instală la volan şi merse înapoi pe alee. Ea îl urmări cu privirea până dispăru la colţul străzii. Numai atunci închise uşa. Casa i se păru mai întâi îngrozitor de goală, apoi simţi prezenţa lui Cliff vibrând în jurul ei ca un val supranatural şi zâmbi. Dragostea lui îi va încălzi inima până când se va întoarce.

Luni dimineaţa devreme, Gretchen se ridică, debordând de energie, şi ajunse la birou cu câteva minute înainte de ora nouă, gata să atace ultima parte a raportului asupra uzinei chimice. Ca prin minune, cuvintele şi cifrele se succedau cu o rapiditate uimitoare sub stiloul ei. Era exact ca şi cum noul drum se desena de la sine pe plan! Marii copaci erau salvaţi, viaţa era frumoasă.

Jack îi telefonă puţin după prânz şi află din gura unei Gretchen în excelentă dispoziţie că raportul va fi dactilografiat înainte de sfârşitul după-amiezii. îi promise chiar să-l depună pe biroul lui înainte de a se întoarce acasă. El îi mulţumi călduros şi acceptă propunerea ei cu recunoştinţă.

Seara, porni în direcţia Quinnipiac River Road, unde găsea imobilul cu trei etaje care adăpostea firma Benton and Martell.

Ochii secretarei se măriră de uimire la vederea ei.

— Gretchen, exclamă femeia de vreo cincizeci de ani cu părul grizonant. Ce plăcere să te revăd!

Ea ezită un moment şi aruncă o privire spre culoarul în fundul căruia se zărea uşa închisă a biroului lui Jack.

— Jack te aşteaptă? se informă ea cu prudenţă.

— Da, i-am adus un raport urgent.

— În cazul acesta, du-te, o invită secretara. O să-l previn prin interfon.

La intrarea ei, Jack ridică ochii de la masa lui de arhitect. Venise de nenumărate ori în biroul lui, dar niciodată nu se simţise atât de detaşată ca astăzi. Privirea

ei se încrucişă cu a lui Jack şi un elan de compasiune îi strânse inima.

— Te simţi în plină formă, declară el, în loc de salut.

O măsură din cap până în picioare, apoi privirea lui reveni la faţa ei strălucitoare.

— Cui datorez o asemenea generozitate din partea ta?

Sunt îndrăgostită, fu cât pe ce să fredoneze. Dar se reţinu la timp.

— Sunt doar mulţumită că am terminat acest raport la timp, spuse ea punând dosarul pe biroul lui. Am reuşit chiar să salvez câţiva copaci frumoşi.

— Felicitările mele. Ce-ar fi să sărbătorim asta, Gretchen? Te invit la cină.

Gretchen refuză politicos invitaţia.

— Mulţumesc, dar este târziu. Mă întorc acasă.

El o prinse de braţ în momentul când se întorcea spre uşă.

— Ce ţi s-a întâmplat Gretchen? Ai aerul că ai cucerit întreg pământul.

Îşi plecă ochii, stânjenită de exuberanţa ei.

— Poate asta mi s-a întâmplat, murmură ea.

— Accepţi să împarţi secretul cu un vechi prieten?

Ea inspiră profund, ezitând să-l dezvăluie.

— Sunt îndrăgostită, spuse ea în cele din urmă.

El clătină din cap şi-şi trecu mâna prin păr.

— Felicitările mele, declară el fără căldură. Dar asta nu ne împiedică să cinăm împreună din când în când. De exemplu, astă-seară…

Un râs uimit îi scăpă lui Gretchen.

— Haide, Jack, mă cunoşti bine. Sunt femeia unui singur bărbat, am fost întotdeauna şi nu mă voi schimba niciodată.

El clătină gânditor din cap.

— Are mult noroc, Gretchen. Sper că va şti să te facă fericită.

Ea îi sărută fugitiv obrazul.

— Şi eu sper că îţi vei găsi femeia care-ţi trebuie,

murmură ea cu afecţiune. Ai grijă de tine.

Răsucindu-se pe călcâie, ieşi aproape dansând din cameră. Era bine să se ştie eliberată de suferinţă. Era bine să vibreze de atâta dragoste, nelăsând loc nici unui resentiment! Era bine să aibă încredere, să simtă că îi bate inima în fiecare clipă pentru cel pe care-l iubea!

Cliff nu-i telefonă în acea seară, dar Gretchen refuză să se lase cuprinsă de decepţie. Luase lecţii excelente trăind cu Jack, prima fiind să nu pretinzi nimic de la alţii. Cliff îi adusese ceva infinit mai important decât Jack. îi deschisese uşile sufletului său şi îndrăznise să se aventureze în profunzimile lui. Nu-i va cere nimic din atenţiile superficiale pe care le aşteptase de la Jack, deoarece n-avea nevoie de ele ca să se liniştească.

Bucuria ei rămase intactă până marţi seara, când telefonul rămase mut. Miercuri, totuşi, o uşoară tristeţe o cuprinse. Se mustră că cedează încă o dată nesiguranţei. Când Cliff va fi pregătit s-o sune, o va face. Trebuia doar să aibă încredere în el…

A trebuit să aştepte veşti de la el până joi seara. Îndată ce-i auzi vocea, trei zile de nelinişte şi de nostalgie se şterseră din memoria ei. Dar se feri să-şi arate uşurarea şi-l salută cu un ton uşor:

— Bună seara, dragul meu! Cum îţi duci viaţa la New York?

— Bine.

Părea distant, îngrozitor de îndepărtat.

— Ceva nu este în ordine? întrebă ea.

El rămase un timp tăcut înainte de a răspunde.

— Speram să te văd în acest weekend, Gretchen.

Tânăra femeie se posomorî imediat.

— Dar? întrebă ea, forţându-se să-şi ascundă dezamăgirea.

— Dar a survenit o problemă la uzina din Philadelphia. Trebuie să mă duc la faţa locului.

— Nu te necăji, îl consolă ea. Înţeleg foarte bine. Astea sunt riscurile meseriei, desigur.

— Fără îndoială, aprobă el încet.

Cum să interpreteze ezitările pe care le marca de fiecare dată înainte de a răspunde?

— Te voi suna la întoarcere, adăugă el.

— De acord. Călătorie plăcută…

— Ai grijă de tine, frumoasă necunoscută.

Aceste cuvinte de rămas-bun răsunară în mintea ei mult timp după ce a închis telefonul. El nu-i arătase multă căldură, dar fără îndoială că decepţia lui era la fel de mare ca a ei. În orice caz, îi spusese „frumoasă necunoscută”, la fel ca în Maine. Asta îi era de-ajuns lui Gretchen.

Îşi petrecu weekendul răscolind prin magazinele de mobilă şi cumpără în sfârşit o masă rotundă de pin deschis la culoare, cu scaune asortate pentru bucătărie. Fu cât pe ce să cumpere perdele, dar îşi aminti plăcerea lui Cliff de a se trezi văzând cerul şi se răzgândi.

El nu telefonă nici luni, nici marţi, nici miercuri. Joi seara, alergând pe plajă, avu o revelaţie brutală: n-o va mai suna.

Retrăi cu teamă în gând fiecare moment din weekendul lor. O amintire tulburătoare îi reveni în minte. Când îl întrebase cât timp intenţiona să rămână, el răspunsese „atât timp cât va trebui”. I se dăruise duminică şi el plecase în aceeaşi seară.

Totul era clar acum: nu urmărise decât un singur scop, să petreacă împreună cu ea momente frumoase.

Gretchen încetini, apoi se opri complet.

— Cum am putut fi atât de proastă? gemu ea în timp ce o lacrimă îi aluneca pe obraz.

În ciuda a tot ce o învăţase fratele ei, nu aşteptase să cunoască intenţiile lui Cliff. Dimpotrivă, de teamă să nu revină la proastele ei obiceiuri, îi acordase încrederea ei, îi dăruise inima fără reţinere. El o luase cu el şi dispăruse pentru totdeauna.

N-o va mai suna. Confidenţele lui asupra trecutului se rezumau la o tactică deprinsă în preajma numeroaselor femei pe care le cunoscuse, un mijloc de a abuza de credulitatea ei. A vorbi despre sine nu era mai mult o dovadă de dragoste decât a-i cere unei femei să trăiască

împreună, cum se putuse înşela?

Îi trebui aproape patruzeci de minute ca să se întoarcă acasă, atât era de epuizată. Cum se apropia de casă, auzi telefonul prin fereastra deschisă. Acest zgomot o linişti ca o briză răcoroasă. Cu inima bătând repede, alergă animată de o energie nouă, până la aparatul pus pe podea în salon.

— Alo? spuse ea gâfâind uşor.

— Gretch? Sunt Jack.

Păli brusc şi, lăsându-se să alunece pe podea, lupta împotriva dorinţei de a plânge.

— Ah? Bună seara, Jack, reuşi ea să articuleze.

— Îmi pare rău că te deranjez acasă, dar am o problemă gravă de rezolvat.

— Cu privire la ce? întrebă ea cu nerăbdare.

Evident, el simţi iritarea din glasul ei.

— Este vorba de lucru, o asigură el. Am încercat să te găsesc la Urban Designs, dar deja plecaseşi şi Liz a fost de acord să-mi dea numărul tău particular. Jim Conklin are dificultăţi cu ministerul transporturilor.

— Ce legătură este între minister şi uzina chimică? întrebă ea uluită, uitând o clipă de preocupările ei.

— O să înţelegi. Ei vor ca uzina să instaleze pe cheltuiala ei semafoare la intersecţia noului drum de acces cu şoseaua naţională.

— Şi ce-i cu asta? Dacă lărgeau vechiul drum, problema ar fi fost aceeaşi.

— Este adevărat, dar Jim estimează – şi are dreptate – că aceste cheltuieli ar fi fost acoperite din vânzarea copacilor tăiaţi.

— Pentru Dumnezeu! explodă Gretchen. Câte milioane de dolari cheltuiesc pentru construcţia acestui centru de cercetări? Nu vor totuşi să se certe pentru sume atât de insignifiante!

— Ascultă, replică Jack pe un ton liniştitor, conştient de exasperarea ei. Îţi înţeleg furia. Tocmai trebuie să-l întâlnesc pe Jim pentru cină peste un sfert de oră. Dacă te-ai întâlni cu noi, poate a-i reuşi să-l faci se asculte cu

raţiune.

— Un sfert de oră? dar tocmai m-am întors de la plajă.

— Te rog, fă un efort, spuse el pe un ton linguşitor. Vrei să salvezi câţiva copaci, nu-i aşa?

— Foarte bine, voi face tot posibilul, sfârşi ea prin a accepta. Unde cinaţi?

— La „The Winery” răspunse el, citând un restaurant şic din New Haven. În cât timp speri să ajungi?

— Voi vedea, spuse ea pe un ton repezit.

— Încearcă să vii repede, Gretch. Pe curând!

Închizând telefonul, scoase un suspin de uşurare. Cu siguranţă, nu era în dispoziţia să discute afaceri o seară întreagă cu Jack şi cu acest Jim Conklin, oricât de simpatic ar fi. Ar fi de preferat să se izoleze acasă şi să-şi panseze rănile. Unde va găsi forţa să-l farmece pe Conklin?

Pe de altă parte, ieşind, poate o va distrage de la durerea ei. Se agăţă de acest gând îndreptându-se spre sala de baie. În plus, era de datoria ei să salveze copacii de întreprinzătorii avizi de câştig.

Jetul călduţ al duşului pe pielea ei îi risipi imensa oboseală. Cliff îşi bătuse joc de ea după ce abuzase în mod laş de încrederea ei. Trebuia să accepte şi să continue să trăiască.

— Adios amigo, murmură ea, reţinându-şi lacrimile.

Poate nu era făcută să iubească, poate aparţinea într-adevăr unei alte epoci…

Dar cum putuse s-o înşele atât de uşor? Un poet al sufletului, ce bătaie de joc! Pentru acest frumos orator, să seducă o femeie atât de neexperimentată ca Gretchen fusese un joc de copil! Pentru că îl iubea, ea preferase să ignore evidenţa: venit la New Haven pentru afaceri, vrusese să îmbine utilul cu plăcutul reluând legătura cu ea.

O altă eventualitate îi trecu prin minte: poate vrusese să se răzbune pentru că fusese abandonat atât de brusc în Maine?

Ea nu acţionase totuşi astfel din lipsă de sensibilitate, nici cu intenţia de a-l răni. Nu, era imposibil să fi suferit

până într-atât încât să dea dovadă de atâta cruzime.

Până atunci, momentul era prost ales să insiste asupra acestui trist episod din viaţa ei. Închizând robinetele, întinse mâna spre prosopul pluşat.

Revenită în cameră, Gretchen inspectă conţinutul dulapului. Scoase prima rochie elegantă pe care-i căzu privirea şi o îmbrăcă peste o bluză de dantelă de culoarea şampaniei. Încălţă sandale cu tocuri înalte, îşi perie părul cu grijă, fără să piardă timpul să-l strângă în coc. Nu întârzie să-şi privească faţa în oglindă, cum ar fi făcut de obicei. O singură privire i-a fost suficientă pentru a vedea cuta amară a gurii altă dată zâmbitoare. Luă geanta şi cheile maşinii şi ieşi din casă.

Când ajunse la restaurant, chelnerul şef o conduse la masa lui Jim şi Jack. Aşezându-se, constată cu surprindere că un pahar de gin-fizz o aştepta la locul său. Uimită, ridică ochii spre Jack.

— Sper că este încă apetitivul tău preferat, remarcă el făcându-i cu ochiul.

Gretchen îşi întoarse privirea, brusc stingherită de complicitatea intimă care se subînţelegea prin această comandă anticipată; Jack se arătase prezumţios şi asta o supără.

Cu toate astea, câteva înghiţituri de alcool tare îi făcură bine. Calmată, se forţă să-i zâmbească lui Jim Conklin.

— Jack mi-a spus că vreţi să distrugeţi acei copaci minunaţi, începu ea.

Jim râse, dar nu fără oarecare jenă.

— Este un mod puţin cam brutal de a prezenta lucrurile. Eu n-am nimic împotriva copacilor, nu este decât o chestiune de bani.

Un chelner îi întrerupse ca să ia comanda. După plecarea lui, Gretchen îl invită pe Jim să-i spună dificultăţile sale cu Ministerul Transporturilor şi conducătorii firmei. El se execută cu amabilitate.

— Să nu credeţi că natura este preocuparea noastră cea mai mică, declară el, când termină expunerea.

Societatea mea adoptă o politică responsabilă în ceea ce priveşte protecţia mediului înconjurător.

— Aceşti copaci fac parte din mediul înconjurător.

— Domnişoară Sprague, oftă Jim cu indulgenţă, există o diferenţă între a doborî câţiva copaci şi contaminarea subsolului cu substanţe toxice. Sunteţi conştientă de asta, nu-i aşa?

— Nu este vorba de „câţiva copaci". Pentru lărgirea drumului existent, ar trebui doborâţi cel puţin o sută. Ştiu că vreţi să vindeţi acest lemn, dar eu vă vorbesc despre impresia nefastă pe care o veţi provoca populaţiei din jur. Uzinele chimice nu sunt iubite, domnule Conklin. Şi dacă chiar de la început societatea dumneavoastră doboară o pădure splendidă, nu pun mare preţ pe popularitatea de care o să vă bucuraţi.

Sosirea chelnerului cu comenzile întrerupse conversaţia. Savurând cu plăcere mâncărurile delicioase, Jim reflectă la argumentele expuse de Gretchen. El abordă din nou subiectul în jurul cafelelor.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi despre imaginea pe care o vom oferi despre noi înşine, domnişoară Sprague. Nu pot să vă fac nicio promisiune, totuşi, dacă dumneavoastră credeţi sincer că această problemă riscă să ne atragă ostilitatea populaţiei, atunci cheltuiala suplimentară necesitată de construirea unui drum în întregime nou este justificată. Vom putea poate s-o înscriem în bugetul nostru la rubrica relaţii publice, adăugă el cu umor.

Gretchen îşi îngădui un zâmbet uşor triumfător. Era o slabă consolare, dar seara ei nu era în întregime pierdută, fiindcă salvase câţiva copaci de la distrugere.

Promiţând să-i telefoneze lui Jack a doua zi, Jim Conklin îşi luă rămas-bun de la Gretchen şi Jack. După plecarea lui, ea se prăbuşi pe spătarul scaunului, epuizată nu numai de această discuţie riguroasă despre copaci, dar mai mult de eforturile pentru liniştirea tumultului ei interior.

Jack făcu semn chelnerului să se apropie, dar în loc să-i ceară nota, comandă două pahare cu coniac. Pe

punctul să protesteze, Gretchen se răzgândi. Dacă se întorcea acasă acum, s-ar fi aruncat pe salteaua ei plângând amarnic. Nu era mai bine aici?

— Sărbătorim splendida ta prestaţie pentru a salva acei copaci, explică el văzând-o ezitând.

Cu o ridicare de umeri, ea îşi ridică paharul. Jack o privi cu atenţie, remarcând pentru prima dată cearcănele ei şi cuta amară a gurii.

— Cum îţi merge? întrebă el.

— Bine.

— Şi iubirile tale?

Ea îl fulgeră cu privirea şi luă o înghiţitură de alcool ca să se calmeze.

— Înfloritoare, răspunse ea. Şi ale tale?

— Ar fi şi mai satisfăcătoare dacă ai participa şi tu.

— A şasea? A zecea? se interesă ea cu un ton sarcastic.

Agresivitatea ei îl surprinse pe Jack.

— Ultima dată când te-am văzut, pluteai de fericire. Ce s-a întâmplat de atunci?

— Nimic, îngăimă ea. Trebuie să plec.

Mâna lui Jack se aşeză peste a ei.

— Gretch, ce s-a întâmplat cu bărbatul despre care mi-ai vorbit?

— A dispărut, Jack, răspunse ea cu răceală. Dar asta nu înseamnă că…

— Că vrei să te întorci la mine, sfârşi el. Ştiu asta, Gretch. Tu şi cu mine, căutăm ceva ce nu vom găsi niciodată unul la celălalt. Şi dacă va fi la fel cu acel prieten?

Niciodată Gretchen nu-i văzuse o privire atât de blândă. În mod ciudat, se simţi mai apropiată de el, cum nu fusese – niciodată în timpul legăturii lor. Ceva se îmblânzi în ea, incitând-o să se destăinuie.

— Oh, nu! exclamă ea pe un ton amar. El a obţinut tot ce dorea.

Jack clătină gânditor din cap.

— M-am gândit întotdeauna că inocenţa ta era teribil

de atrăgătoare, spuse el în fine. Dar suferi prea mult… Gretch, este timpul să înveţi că raporturile între sexe sunt aceleaşi ca în jungla afacerilor: bărbatul anunţă că doreşte mult ceva, femeia îl informează că-l va costa, şi bărbatul decide atunci să accepte, să se tocmească sau să caute aiurea condiţiii mai interesante.

— Ce josnicie, nu se putu împiedica să murmure Gretchen.

Dar cuvintele lui Jack semănau în mod ciudat cu cele ale lui Steve. Experienţa ei, chiar minimă, o lăsa să se creadă că lucrurile funcţionau bine astfel. Singura ei greşeală era oare că nu-l informase pe Cliff ce aştepta în schimb ea însăşi?

O cuprinse un tremurat. Viaţa, aşa cum o prezenta Jack, era un coşmar insuportabil.

— Poate că lucrurile se petrec în felul acesta majoritatea timpului, Jack. Sunt fără îndoială idealistă, dar îmi place să cred că unele legături pot fi altfel.

— Eşti mai cu seamă naivă.

— Nu mă voi schimba.

— Există ceva admirabil în modul cum rămâi fidelă unor principii care nu pot decât să te rănească în cele din urmă, spuse el pe un ton gânditor.

Gretchen ridică din umeri şi se ridică, prea deprimată pentru a continua această conversaţie.

— Acum, trebuie să plec.

La volanul maşinii ei, totuşi, pe drumul de întoarcere, Gretchen începu să se îndoiască de justeţea raţionamentelor lui Jack în ceea ce îi privea pe ea şi pe Cliff. La urma urmei, Cliff încercase poate imposibilul, căutând să regăsească atmosfera fascinantă care-i însoţise pe drumul excursiei. Poate el fusese cel naiv, decepţionat şi rănit?

Atunci, de ce suferea ea atât de mult? De ce se simţea înşelată, pierdută, folosită? De ce îi era imposibil să urmeze glasul inimii?

Capitolul 10

Nu dormi mult, noaptea aceea. Soarele torid de

august înmuia asfaltul străzilor, şi în casă domnea o căldură înăbuşitoare. Dimineaţa, îţi împleti părul într-o coadă lungă desenând un punct de exclamaţie în spatele ei şi îmbrăcă o rochie de in albă. Încălţată cu sandale uşoare, plecă la serviciu.

Concentrarea ei se resimţi de-a lungul dimineţii de lipsa de somn, şi când Liz o anunţă la interfon că Ruth Lawrence dorea să-i vorbească la telefon, primi această diversiune cu plăcere.

— Eşti liberă pentru prânz? o întrebă Ruth, fără să se încurce în politeţuri cu prietena ei. Am nevoie să plâng pe un umăr compătimitor. Tony şi cu mine ne-am despărţit.

— Tony?

— Tânărul mecanic.

— Ruth, suspină Gretchen. Nu voi fi probabil foarte reconfortantă…

Lacrimile o împiedicau să continue.

— Gretch! exclamă Ruth cu compasiune, cu propriile probleme uitate. Ce s-a întâmplat?

— Ca de obicei, naivitatea mi-a jucat feste. Cred că am făcut o mare greşeală. Sunt îndrăgostită de el, Ruth. Şi nu mă va mai suna niciodată.

— Vom vorbi despre asta la prânz. Voi aduce batiste. Biata de tine, adăugă ea pe un ton matern, şi tu nu ştii încă foarte bine să cazi fără să-ţi rupi oasele, nu-i aşa? Ne întâlnim la Sherman la prânz, de acord?

Cu cincisprezece minute înainte de ora stabilită, Gretchen închise dosarul la care lucra cu greutate şi porni spre restaurant. Ruth sosi puţin după aceea şi comandă imediat un cocteil Southern Confort.

— Acum, spune-mi ce s-a întâmplat?

— Încă n-am putere, se sustrase Gretchen. Dacă mi-ai spune mai întâi povestea ta?

— Nu este mare lucru de spus, răspunse Ruth cu un oftat dramatic. M-a dus într-o seară la nişte prieteni ai lui. A fost teribil. Aveam impresia că sunt bunica lor! în fine, oricum, nu cred că am fi rămas mult timp împreună. Nu ştiu de ce asta m-a răvăşit atât, dar…

— Nu aveai totuşi în vedere un viitor cu el? se miră Gretchen.

— De ce nu? După ce l-am văzut pe Cliff cum te privea, mi-am pierdut capul…

Ascultând-o pe Ruth vorbind, Gretchen îşi dădu seama încetul cu încetul că de acum înainte aştepta altceva de la un bărbat decât performanţe amoroase. Ruth n-o mărturisea încă

— Poate nici măcar nu conştientizase încă – dar şi ea începea să spere la un angajament durabil.

— Pe scurt, rezumă Ruth, încă fidelă vechilor obiceiuri, unul pierdut, zece de găsit…

— Adios amigos, încheie Gretchen cu tristeţe.

Cele două femei schimbară un zâmbet şi începură farfuriile cu salată asortată pe care chelnerul le pusese în faţa lor.

— Acum, spuse Ruth, e rândul tău.

Gretchen prinse în furculiţă o bucată de brânză olandeză ascunsă între două foi de lăptucă şi o duse fără poftă la gură.

— Este foarte simplu: sunt îndrăgostită de el şi nu mi-a dat nimic în schimb. Nu i-am cerut nimic, nu mi-a promis nimic. Acum, a plecat.

— Cum de ştii că a plecat definitiv?

— Nu m-a sunat, mărturisi Gretchen pe un ton morocănos. Doar o dată săptămâna trecută, ca să-mi spună că nu vom putea să ne vedem în weekend. De atunci, sunt fără veşti.

— De ce nu-i telefonezi? propuse Ruth, logic.

— Am ars numărul lui.

— Sună informaţiile!

— Dându-le adresa unui oarecare Powell în Manhattan? Trebuie că sunt milioane!

— Ei bine, îi vei suna pe toţi! Ce ai de pierdut? Dacă nu vrei să-ţi pierzi minţile şi să te întorci în junglă în mijlocul acelor insecte şi şerpi timp de o săptămână, nu văd altă soluţie.

Gretchen reflectă la ideea lui Ruth. Într-adevăr, ce

avea de pierdut? Cliff o urmărise până aici, nu-l iubea destul pentru a face la fel? îşi ridică impulsiv paharul de apă gazoasă în direcţia lui Ruth.

— Ai perfectă dreptate, declară ea. Nu ştiu ce m-aş face fără tine, Ruth.

— Haide, răspunse prietena ei cu o ridicare din umeri încurcată, care nu-i ascundea emoţia. Acum, găseşte-l pe acel bărbat şi luptă-te până la capăt. Eu te voi aştepta acasă cu o cutie de batiste dacă eşuezi.

— Tu, acasă? râse în hohote Gretchen. Vei fi mai curând la Toad's sau la Daniel's, făcând ochi dulci viitorului tău prieten…

Ruth avu un zâmbet enigmatic.

— Poate că nu… Vreau să iau un concediu, ca să citesc puţin. Dacă ai nevoie de mine, mă vei găsi acasă.

Imediat ce reveni la birou, Gretchen închise uşa şi telefonă informaţiile din New York.

— Aş vrea numărul de telefon al domnului Powell, în Manahattan.

— Există trei pagini, doamnă.

— Prenumele lui este Cliff.

— Există multe coloane de C. Powell, doamnă, se enervă operatorul. Îmi trebuie o adresă.

— Aşteptaţi! Daţi-mi numărul lanţului de magazine „Sporting”, în acest caz.

Operatorul îi comunică numărul sediului social pe care Gretchen îl formă imediat pe cadranul telefonului.

— Sporting, bună ziua!

Gretchen inspiră adânc, ca să-şi calmeze bătăile inimii.

— Aş vrea să vorbesc cu Cliff Powell, vă rog.

— Din partea cui?

— Gretchen Sprague.

— Domnul Powell lipseşte astăzi. Poate lăsaţi un mesaj?

— Nu… nu, mulţumesc, bâigui Gretchen, copleşită de decepţie.

Tânăra femeie îi ceruse mai întâi numele înainte de a

anunţa că era absent. Lăsase oare instrucţiuni precise telefonistei?

Scoase un geamăt jalnic şi, aruncând o privire circulară peste biroul ei, îl revăzu aplecat asupra documentelor, apoi masându-i umerii şi ceafa.

O regăsise, în ciuda refuzului ei de a-i spune numele. O regăsise şi-i trimisese flori. Ea aruncase florile, arsese mesajul lui şi totuşi, nu se descurajase. Dragostea ei avea oare mai puţină forţă decât a lui?

Cliff credea că era femeia cea mai curajoasă pe care o întâlnise vreodată. Venise momentul s-o demonstreze…

La ora două, aşeză cu grijă analiza renovării uzinei la care lucra, făcu curat pe birou, îşi luă geanta şi bătu la uşa patronului ei.

— Ralph, începu ea, trebuie să plec mai devreme, astăzi. Am un drum urgent de făcut la New York.

Bărbatul cu faţa roşcovană ridică spre ea o privire plictisită.

— Şi proiectul Greenfield?

Gretchen ezită, apoi decise să ia taurul de coarne.

— Mă voi înhăma la el luni. Este o cursă foarte importantă, Ralph. Şi nu uita că am consacrat un weekend firmei Benton şi Martell, adăugă ea pentru a-şi merita plecarea.

— Un drum urgent, ai?… Foarte bine, Gretchen oftă el. Distracţie bună şi pe luni.

Porni imediat la drum, fără să-şi corde timp să treacă pe acasă. Căldura era sufocantă, dar abia dacă observa.

Când intră în colosala metropolă, realiză că n-avea nicio idee despre direcţia în care s-o ia. Niciodată nu venise aici singură. Pe strada nouăzeci şi şase, se opri şi întrebă un pieton despre drumul până la Centrul Lincoln.

Ajunsă la destinaţie, se opri într-o parcare subterană şi întrebă un funcţionar cum se ajunge pe strada cincizeci şi şapte, unde ştia că se află sediul social al firmei Sporting. I se recomandă să ia un taxi. Mulţumindu-i, ieşi pe Broadway şi scrută valul continuu de maşini. Neobservând niciun taxi, hotărî să facă drumul pe jos.

Croindu-şi drum prin mulţimea care se înghesuia pe trotuare, simţind că i se scufundă tocurile în asfaltul înmuiat de căldură de fiecare dată când traversa strada, Gretchen se întreba cum putea Cliff, un bărbat atât de apropiat de natură, să suporte să trăiască tot anul acolo. Comparat cu Manhattan, New Haven era un mic orăşel de câmpie.

Strada cincizeci şi şapte era la fel de plină de maşini, de autobuze şi de pietoni ca Broadway. În fine, Gretchen se opri în faţa magazinului central al lanţului Sporting, ocupând parterul unui zgârie-nori. Intră şi, îmbrăcată în rochia ei elegantă, se simţi imediat deplasată printre vânzătorii în bluze roşii şi clienţii îmbrăcaţi în ţinută sport. Adresându-se unei casiere, o întrebă de drumul spre serviciile administrative.

Câteva minute mai târziu, la al doilea etaj al imobilului, întrebă o secretară de biroul lui Cliff Powell.

Tânăra femeie îi zâmbi.

— Cine sunteţi?

Gretchen îşi muşcă buzele. Îşi aminti că, la telefon, interlocutoarea ei refuzase să i-l dea pe patronul ei şi crezu că este mai prudent să nu-şi dea numele.

— Eu… logodnica lui, răspunse ea impulsiv.

Secretara o privi cu ochii mari de uimire.

— Domnul Powell nu este logodit, se miră ea.

— Hm… acum nu mai este, se grăbi să explice Gretchen. Dar înainte, da… Acum câţiva ani. Sunt Jenny.

De ce nu? îşi spuse ea ca să-şi dea curaj. Şi el se dăduse drept fratele ei!

Secretara o măsură din cap până în picioare, ca şi cum acest nume nu-i era necunoscut. Dar se pare că n-o întâlnise niciodată pe Jenny, deoarece un zâmbet încrezător îi lumină faţa.

— Îmi pare teribil de rău, dar domnul Powell nu este în biroul lui.

Cel puţin nu încerca s-o evite, se consolă Gretchen.

— Ce păcat… Sunteţi atât de amabilă să-mi daţi adresa lui personală? Ştiu că această cerere o să vă pară

ciudată, dar nu ne-am văzut de ani de zile şi cum sunt în trecere prin New York, m-ar necăji teribil să nu-l văd. După tot acest timp…

Nu depăşi măsura, Gretchen… se dojeni ea, fără a putea să-şi reprime zâmbetul interior în faţa cutezanţei sale.

În orice caz, stratagema ei funcţionă şi după o scurtă dezbatere interioară, secretara scrise în grabă câteva rânduri pe o bucată de hârtie.

— Locuieşte pe Riverside Drive. Nu-i vorbiţi despre mine, totuşi, murmură ea pe un ton de conspiraţie, strecurând hârtia îndoită cu grijă în mâna lui Gretchen. Şi… noroc!

O jumătate de oră mai târziu, Gretchen ajungea în fine la ţintă. Adresa pe care i-o comunicase secretara era a unei clădiri doar de zece etaje, ale cărei ferestre dădeau spre fluviul Hudson şi spre parc. Fără o clipă de ezitare, Gretchen îşi îndreptă umerii, îşi puse puţină ordine în părul ciufulit, şi împinse uşile cu geamuri fumurii. În holul întunecat şi răcoros, un portar în uniformă o opri şi o întrebă pe cine trebuia să anunţe şi la ce apartament.

— Cliff Powell, răspunse ea cu convingere.

— Îmi pare rău, dar nu este acasă. Aşteptaţi, adăugă el deodată. Aveţi noroc, iată-l că soseşte.

Gretchen ieşi imediat în stradă şi privirea îi fu atrasă de silueta atletică a unui bărbat blond care descărca portbagajul maşinii lui decapotabile. Era cu spatele, dar îi recunoscu imediat umerii largi şi părul blond decolorat de soare. Când scoase un rucsac din portbagaj, nu mai avea nici cea mai mică îndoială. Tocmai atunci se întoarse şi el, încremenind de surpriză. Ochii lui albaştri se încrucişară cu ai ei şi un frison o străbătu pe tânăra femeie.

Nu se răsese de mai multe zile, judecând după barba blondă care-i acoperea maxilarul pătrat. Purta o cămaşă veche de bumbac, un pantalon kaki şi încălţăminte de drum

O privi un lung moment, împietrit. Apoi se avântă spre ea. O secundă mai târziu, braţele lui o cuprindeau şi o

strângeau gata s-o înăbuşe.

— Gretchen… Oh, Gretchen… frumoasa mea necunoscută. Eşti aici…

Pe cât de puternică era îmbrăţişarea lui, pe atât de blândă şi de mângâietoare îi era vocea.

Portarul zâmbea cu gura până la urechi.

— Aţi petrecut bine în concediu, domnule Powell? întrebă el pe un ton vesel.

— La perfecţie, răspunse Cliff. Şi nu puteam visa o încheiere mai bună. Voi lua corespondenţa mai târziu, John.

Fără o privire spre portarul ironic, o precedă pe Gretchen în hol până la liftul în care urcară fără să se părăsească din ochi. Un zâmbet în care se amestecau mulţumirea şi neîncrederea lumina faţa lui Cliff. Cât despre Gretchen, avea impresia că visează. Dacă era atât de fericit s-o vadă, de ce n-o sunase?

— Cum m-ai găsit? întrebă el în sfârşit.

— Graţie amabilităţii secretarei de la biroul tău. M-am dat drept fosta ta logodnică.

— I-ai spus că eşti Jenny?

Ideea i se păru caraghioasă.

— Oamenii cu care lucrezi o cunoşteau?

Uşile ascensorului se deschiseră într-un culoar slab luminat. Mocheta groasă contribuia la crearea unei atmosfere odihnitoare după agitaţia străzii. Cliff o conduse la o uşă dublă din lemn închis la culoare.

— N-am veşti despre Jenny de ani de zile. Nu, secretara mea este o romantică incorigibilă.

Îi făcu loc s-o lase să intre în vestibulul spaţios decorat cu plante căţărătoare, dând într-un salon ale cărui ferestre mari dădeau spre Hudson.

Dându-şi jos rucsacul, Cliff păru gânditor.

— Nu înţeleg, Gretchen. De ce nu ţi-ai dat propriul tău nume secretarei?

Înainte de a răspunde, îşi lăsă privirea să rătăcească timp de câteva secunde prin cameră. Trei ferigi superbe ocupau un colţ în coşuri de nuiele de răchită. Mobilierul

consta în câteva fotolii de piele de concepţie foarte modernă, o masă joasă de sticlă şi un covor de lână împletită pus pe parchetul lustruit. Se întoarse spre Cliff, care, sprijinit de perete, o privea cu curiozitate.

— Nu mi-am dat numele, deoarece aveam impresia că mă evitai, răspunse ea liniştit.

— Că te evitam?

Se apropie şi o prinse de umeri.

— De ce te-aş evita? întrebă el uluit.

— Nu ştiu… Dar mi-ai spus că plecai la Philadelphia pentru afaceri, că mă vei suna la întoarcere, şi înţeleg c-ai petrecut câteva zile în păduri, departe de civilizaţie…

— Am fost într-adevăr la Philadelphia, abia m-am întors şi urma să te sun… Nu va mai fi nevoie, fiindcă eşti aici.

O trase din nou în braţele lui şi-i atinse uşor fruntea cu buzele. Gretchen încercă să lupte cu emoţia care puse stăpânire pe ea la această mângâiere.

— Ai tratat afacerile cu un rucsac în spate şi neras de câteva zile? întrebă pe un ton dubitativ.

— Am părăsit Philadelphia luni după-amiază. După aceea, am petrecut câteva zile în Munţii Poconos.

Gretchen simţi cum îi curg lacrimi pe obraji. Dorea atât de mult să-l creadă! Dar disperarea că fusese fidelă de la plecarea lui Cliff, o oprea încă.

— Gretchen, pledă el cu blândeţe. Trebuia să-mi iau câteva zile ca să reflectez.

— Să reflectezi la momentele minunate pe care le-am petrecut împreună, nu-i aşa?

— Da, răspunse el simplu.

Sinceritatea lui o tulbură. Aşadar, pentru el nimic nu se schimbase. N-o iubea.

El văzu panica zugrăvită pe trăsăturile ei şi făcu un pas spre ea. Îngrozită, se retrase.

— Gretchen… murmură el. Weekendul pe care l-am petrecut la New Haven… Dumnezeule, încercam să ghicesc ce reprezenta pentru tine.

— Pentru tine, reprezenta cu totul altceva, nu-i aşa? îl

sfidă ea, cu un hohot gâtuit!

— Calmează-te, Gretchen, lasă-mă să termin, o dojeni el cu blândeţe. Pentru tine a fost o experienţă total nouă, şi mă întrebam dacă aşa stăteau lucrurile. Cum puteam să ştiu?

Această declaraţie o lăsă cu gura căscată.

— Cliff…

— Iată de ce m-am întors singur în mijlocul naturii. Uneori, oamenii se servesc unii de alţii, Gretchen. Puteam s-o accept din partea oricui, dar nu de la tine.

— Cliff… cum ai putut să crezi că te foloseam?

— Pentru că n-ai cerut nimic de la mine, explică el. Nu eşti o femeie care se dăruieşte fără să spere nimic în schimb. Totuşi, nu mi-ai cerut nimic. Singura explicaţie logică, era că tu…

El inspiră profund.

— Era că nu doreai nimic de la mine.

Ea închise ochii şi scutură din cap, trecând mental în revistă ultimele momente pe care le trăiseră împreună exact înainte ca el să plece din casa de pe litoral. Dragostea vibra atunci în ea ca o muzică vrăjită şi totuşi nu spusese nimic. Nu îndrăznise de teamă să nu-l sperie pe Cliff, aşa cum îl speriase pe Jack. Înşelându-se asupra tăcerii ei, Cliff ajunsese la concluzia că nu-l iubea. Cum putuse să se înşele atât de profund pe seama ei?

La fel de uşor ca ea asupra lui, în Maine… Nu-l luase drept un bărbat simplu pe care putea să-l respingă după plac, fără teama de a-l răni? Acum, el credea despre ea acelaşi lucru.

— Cliff, începu ea, cu o voce blândă dar fermă. Aştept totul de la tine. Ţi-am găsit urma, am minţit ca să intru în lumea ta. Dacă nu contai pentru mine, crezi că mi-aş fi dat această osteneală?

— Nu, spuse el cu un zâmbet. Nu…

Îşi deschise braţele şi, într-un elan, ea traversă cei câţiva metri care-i separau ca să se arunce în cercul lor reconfortant.

— Atunci, nu-mi porţi pică? întrebă ea cu timiditate.

— Bineînţeles că nu, dragostea mea, murmură el sărutând-o pe frunte. Sunt atât de fericit…

— Este adevărat… că m-ai fi sunat astăzi? întrebă ea când el îşi slăbi uşor strânsoarea ca să-i privească ochii plini de tandreţe pe care şi-i ridica spre el.

— Bineînţeles, îţi promisesem, nu?

— Chiar crezând că poate te folosisem?

Un oftat adânc urcă pe buzele lui Cliff.

— La sfârşitul acestor câteva zile petrecute în mijlocul naturii, gândurile mele au ajuns la o certitudine: trebuia să-mi aparţii cu orice preţ. Nu puteam să mă lipsesc de tine, chiar dacă nu-mi răspundeai sentimentelor pe care ţi le purtam. Eram sigur, într-o zi, că voi reuşi să te conving că puteam fi pentru tine mai mult decât o experienţă plăcută.

— Ce eşti pentru mine, Cliff?

— Tu să-mi spui, frumoasă necunoscută.

Ea se ridică în vârful picioarelor şi-şi apăsă buzele peste ale lui.

— Te iubesc, Cliff… Iată ce eşti pentru mine.

— Iată ce vreau să fiu…

Încet, degetele ei dezlegară coada care-i ţinea prizonieră părul. Valuri mătăsoase se revărsară pe umerii ei.

— Cât timp pot spera să te am lângă mine?

— Pentru totdeauna, afirmă ea, simţindu-şi picioarele slăbind în timp ce Cliff îi deschidea unul câte unul nasturii bluzei.

— Voiam să spun: când te întorci la New Haven?

Gretchen îşi înţelese greşeala şi râse încet.

— Duminică după-amiază.

— Va trebui remediat asta şi să găsim un oraş la distanţă egală între New York şi New Haven.

— Ce vrei să spui?

— Tu ce crezi? îi şopti el la ureche. Vom trăi împreună, G.S. Sau este prea mult de presupus? Nu vreau doar o aventură cu tine, Gretchen. Vreau ceva real între noi. Şi tu?

Faţa radioasă a lui Gretchen era mai elocventă decât cuvintele.

— Oh Cliff, nu voiam să-ţi cer nimic, niciun angajament, nici promisiuni, dar da, Cliff… Da, din toată inima.

— Ştii la ce visez, dragostea mea? La o căsătorie în aer liber, pe marginea unui mic lac presărat cu flori.

— Cred că deja am celebrat această căsătorie, murmură Gretchen cu o voce răguşită de dorinţă, în timp ce fusta îi cădea la podea şi Cliff începea să se dezbrace.

— Atunci, ne vom reîntoarce acolo pentru luna noastră de miere. Dar până atunci, va trebui să temporizăm cu civilizaţia şi să semnăm câteva hârtii. Dar vom mai vorbi despre toate astea.

Cu o ridicare din umeri, el se debarasă de cămaşă, îşi scoase cizmele şi pantalonii şi o luă pe Gretchen în braţe.

O ridică de la podea şi ea se ghemui la căldura pieptului său parcă sculptat în bronz, copleşită de dragostea acestui bărbat care îşi reconcilia în sfârşit idealul cu realitatea…

Sfârşit